

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He's ruthless and always
gets what he wants.

Ruthless

MICHELLE HORST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ruthless

MICHELLE HEARD

Telif Hakkı © 2018 Yazar Michelle Heard tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için michelle.horst7@gmail.com adresine e-posta gönderin.

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

LÜTFEN DİKKAT:

**Michelle *Horst* olan soyadımı Michelle
Heard olarak değiştireceğim.**

Dünyanın her yerinde insanlar kelebeği dayanıklılık, değişim, umut ve yaşamın bir temsili olarak görürler.

Tıpkı kelebek gibi, kendimizin mümkün olan en iyi versiyonu olmak için değişime katlanmak zorundayız.

Önsöz

MARCUS

On Yaşında...

Summer yatağında zıplarken kahkahalar odanın her tarafına yayılıyor. Örtümü ve yastıklarımı dağıtıyor olsa da aldırmiyorum.

"Yatma vakti geldi çocuklar," diyor annem odaya girerken. Summer sırt üstü düşmeden önce bir kez daha zıplar, kollarını ve bacaklarını açmış.

Annesi onu kucağına almak için eğildiğinde, "Bu gece burada uyuyabilir miyim?" diye soruyor.

Annem omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ağabeyine sormalısın."

Bütün gün inşa ettiğim model motosikletin yan tarafına yeni eklediğim çıkartmanın kabarcıklarını düzeltiyorum. Jaxson büyük bir kısmında bana yardım etti ama çıkartmaları ekleyemeden eve gitmek zorunda kaldı.

"Seninle yatabilir miyim? Lütfen," diye yalvarıyor Summer dizlerinin üzerine çökerken.

"Evet." Motosiklete son bir kez bakıyorum. Yarın Jaxson'inkini yapacağız.

"Haydi. Gir içeri," diyor annem örtüyü geri çekerken. Annemin sesi yorgun geliyor. Çalışmaya başladığından beri onunla eskisi kadar vakit geçiremiyoruz.

Summer benim içeri girmemi bekliyor ve ben uzandıktan sonra gelip yanıma yatıyor. Gece boyunca kafasını duvara çarpmasın diye her zaman duvarın yanında yatıyorum.

Annem üzerimizi örtüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Tıpkı baban gibi olmaya başlıyorsun." Dudaklarında göğsümün gururla dolmasına neden olan yumuşak bir gülümseme var.

"Peki ya ben?" Annem yanağından öperken Summer soruyor. "Mükemmel bir prenses olmaya başlıyorsun."

Bu Summer'ın yüzünü dönerek genişçe gülümsemesine neden olur.

Be

n. "Tatlı rüyalar, bebeklerim."

Anneme gözlerimi deviriyorum. Her gece söylüyor. Annem gibi bir adam oluyorum.

Baba. Artık küçük bir bebek değilim.

Işığı kapatır ve kapıyı hafifçe açık bırakır, böylece koridordan bir ışık huzmesi içeri girer.

"Yarın sana ve Jaxson'a yardım edebilir miyim?" Summer fısıldıyor. Kızlar motosikletle oynamaz. Ama bunu ona söylemedim. "Dışarıdaki pisti yapmamıza yardım edebilirsin," diye fısıldıyorum.

"Taşlarla mı? Geçen sefer yaptığın gibi mi?"

"Evet."

Bisikletlerimizi yarıştırmak için yaşayacağımız eğlenceyi düşünürken uykuya dalıyorum. Summer kolunu yüzüme atıyor ve beni bir şaplaqla uyandırıyor. Kolunu aşağı itiyorum ve diğer tarafıma dönüyorum. Yastığıma gömülürken, aşağıdan babamın öfkeli sesini duyuyorum.

"Hepsini kaybedeceğiz!"

Kaşlarımı çatıyorum ve daha iyi duyabilmek için doğruluyorum. Annemin ne dediğini duyamıyorum ama babamı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi geliyor.

Babam son zamanlarda çok sinirleniyor. Birkaç ay önce işini kaybettiğinden beri çok içiyor. O hala çalışırken işlerin nasıl yürüdüğünü özlüyorum.

"Şirket kapandığında bizi ayakta tutacak doğru düzgün bir ödeme bile alamadık. O para çoktan gitti. Evin üzerindeki ipotek ve burayı onarmak için aldığımız kredilerle burada kalmamızın imkanı yok. Satarsak, yine de ödenmemiş miktarı ödemek zorunda kalacağız. Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi kaybedeceğiz. Faturalar birikmeye devam ediyor ve onları ödemenin hiçbir yolu yok."

Merdivenlerden çıkarken annemin "İkinci bir iş bulacağım," dediğini duyuyorum. "Ne yapıyorum? O zavallı resepsiyondan bir şey kazanamıyorsun.

"Babam homurdanıyor.

Yatak odalarının kapısını kapattıklarında sesleri kısılıyor ve artık kelimeleri seçemiyorum. Tekrar uzanıyorum ve motosiklete bakıyorum. Yatmadan hemen önce taktığım yıldız, masanın üzerine düşen ışık huzmesinden parlıyor.

Birden annem çığlık atmaya başlıyor ve ben tekrar doğruluyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek Summer'ın üzerine sürünüyorum ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum.

"Hayır, Robert! Ne yapıyorsun sen? Aklını mı kaçırdın sen? İkinci bir iş bulacağımı söyledim. Christopher'dan yardım isteyebiliriz. Her zaman bir çıkış yolu vardır."

Annemin sesini daha önce hiç bu kadar korkmuş duymamıştım ve bu ses vücudumu ürpertiyor.

"Başka bir adamdan yardım istemeyeceğim! Anlamıyor musun? İşimiz bitti. Haciz mektubunu aldıktan sonra, çocukları almaları an meselesi. Sonunda bir piç bulacaklar.

Marcus'tan çıkarıp Summer'ı seks için satmak. Çocuklarımız için istediğin bu mu?"

"Böyle bir şey olmayacak! Judy kendi ayaklarımız üzerinde durana kadar onun yanına taşınabileceğimizi söyledi. Bu birçok insanın başına geliyor ve onlar başarıyor. Biz de başaracağız! Sadece içmeyi bırakıp iş araman gerekiyor. Bunu düzeltebiliriz."

Annem o kadar çok ağlıyor ki hıçkırıkları beni ürkütüyor. Babamın onu neden dinlemediğini anlamıyorum. Jaxson ve ailesiyle yaşayabilseydik harika olurdu.

"Aileme başkaları bakmak zorunda kalırsa nasıl bir adam olurum? Herkes ne düşünür? Bir iş bulmaya çalıştım. Hiçbiri alıştığımızı yakın maaş vermiyor."

"Bu bir başlangıç olacak! Sadece bir yerden başlayın. Tüm lükse ihtiyacımız yok.

Uyum sağlayacağız ve yavaş yavaş yükseleceğiz."

"Kırk yaşında mı? Kafayı mı yedin sen? Emeklilik için para biriktirmeye başlamanız gerekiyordu. Baştan başlamak için çok yaşıyız!"

"Ben otuz dört yaşındayım! Sen kırkına yeni girdin. Hayatımızın baharındayız, Robert. Emekliliğimize daha yirmi beş yıl var. Bir an için bu kadar olumsuz olmayı bırakırsan, işleri düzeltmek için yapabileceğimiz çok şey olduğunu göreceksin. Evi satıp Judy ve çocukların yanına taşınırız. Ödenmemiş borçları yavaş yavaş ödeyeceğiz. Daha iyi bir iş bulamazsak en fazla beş yıl sürer ve sonra ilerleyebiliriz. Aramaya devam edersen iyi bir iş bulacağına eminim. Tecrübelisin. Biraz inancın olsun!"

"Ne inancı lan? Her yıl bir şeyler oldu. İlk kez hamile kaldığından beri mücadele ediyoruz. Bu boktan bıktım artık. Bu hayat büyük bir mücadele. Benden bu kadar!"

Annemin ağlaması daha da şiddetlenir ve yalvarmaya başlar, "Robert, sağlıklı düşünemiyorsun. Silahı bana ver. Çözüm bu değil. İntihar çıkış yolu değil. Çocuklarını düşün. Onların babalarına ihtiyacı var. Beni düşün. Seni seviyorum. Bunu atlatacağız. Sadece kötü bir gece geçiriyorsun. Silahı bana ver ve yatağa gidelim. Yarın her şey daha iyi olacak."

"Seni seviyorum Stella. Sana dünyayı vermek istedim ama alıştığın şeyleri asla veremedim. Çocuklarımızın saygı duyacağı ve gurur duyacağı bir baba olmak istedim. Ama hayat beni mahvetmeye devam ediyor. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil. Bir türlü rahat edemiyorum. Artık dayanamıyorum."

"Biliyorum." Annem babamı yatıştırmaya çalışırken sesi titriyor. "Zor olduğunu biliyorum. Bir kez olsun güçlü olanın ben olmama izin ver. Kendine biraz zaman ayır. Depresyonda olduğun için her şey çok kötü görünüyor. Bir kez olsun seni taşımama izin ver. Bunu başarabiliriz."

"Hayır," diye fısıldıyor babam. "Çocukları alıp gitmen an meselesi olacak. Beni artık sevmeyeceksin. Ben lanet olası bir eziğim. Seni ve çocukları da kaybedemem. Kaybedemem. Kaybetmeyeceğim!"

"Robert!" Annemin tiz çılgılığı, büyük bir gürültüyle beni korkudan zıplatinca kısa kesiliyor. Her şey sessizleşiyor ve annemin hıçkırıklarını artık duyamıyorum. Bir şey duymak için kulaklarımı zorluyorum.

Birden yatak odalarının kapısı çekilerek açılıyor ve babamın dışarı çıktığını görünce gürültüyü unutuyorum. Yatak odamın kapısını daha geniş açtım ve babama gülümsedim, bunun onu daha iyi hissettireceğini umuyordum. Ancak kolunu kaldırdığında elindeki silahı görüyorum. Eskiden bizimle hırsız polis oynarken hep gülümserdi ama bu uzun zaman önceydi.

"Neden ağlıyorsun baba?"

Bana cevap vermiyor ama onun yerine başka bir patlama sesi havayı dolduruyor. Bir şey bana çarparken Summer'ın çılgılığını duyuyorum. Odanın içine geri düştüm.

Göğsümde keskin bir ağrı yayılıyor. Elimi göğsüme götürmek için kaldırmaya çalışıyorum ama haliya yapışmış gibi hissediyorum.

"Baba," diye ağlıyor Summer yanıma gelip diz çökerken. Gözlerinden yaşlar süzülürken küçük yüzü benim için endişeyle doluyor. "Marcus'un nesi var?"

Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum ama dudaklarım bile kıpırdamıyor. Summer'ın yüzüne bakarken gözlerim yanmaya başlıyor. Bir patlama sesi daha geliyor. Bu sefer irkilmiyorum bile. Summer'ın minik bedeni sarsılıyor ve sonra üzerime düşüyor.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldıyor babam son bir patlama sesi geceyi yırtmadan önce. Ayaklarımın dibinde bir yere düşüyor ve soğuk bir ürperti bedenimi sararken gözlerimi aşağı indirmeye zorluyorum.

Summer'ın gözleri tamamen açık ve gözlerini kırpmıyor. Belki o da benim gibi sıkışmıştır.

Neler olduğunu anlamıyorum ve Summer'a ne kadar uzun süre bakarsam, gözümü kaçırmak o kadar zorlaşıyor.

Yazın.

Ona kalkmasını söylemeye çalışıyorum ama yine de dudaklarımdan tek kelime çıkmıyor.

Yazın.

Gözlerim ağırlaşmaya başlıyor ve onları açık tutmak için mücadele ediyorum.

Neler olduğunu anlamıyorum. Neden hareket edemiyorum? Neden bu kadar uyuşmuş hissediyorum?

Yazın.

Kalk, Summer. Ayağa kalkmalısın.

Gözlerimi açtığımda Jaxson oradaydı. Ağlıyordu ve ona nedenini sorabilmek için kuru dudaklarımı yalıyorum.

"Marcus?" Bayan West'in dediğini duyuyorum ama gözlerimi Jaxson'dan ayırmıyorum.

"Jaxson, ben Marcus'la konuşurken git dışarıda bekle," diye fısıldıyor, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Jaxson ayağa kalktığıında içimi bir panik kaplıyor. Boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor ve elimi iki elinin arasına almasına neden oluyor.

"Bırak kalayım anne. Bana ihtiyacı var," diyor Jaxson Bayan West'e.

Annesi diğer elimi soğuk elinin içine alırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Göğsümde keskin bir ağrı var ve geçen yıl kolumu kırdığımdan çok daha kötü hissediyorum. Neden bu kadar acı çektiğimi anlamıyorum.

"Neredeyim ben?" Yatak odamda olmadığımı fark ettiğimde soruyorum.

"Vuruldu, Marcus. Kurşunu çıkardılar ve doktorlar Yakında bizimle eve gelebileceğini söyle."

Neden onlarla eve gideceğim?

Bayan West yanımda hıçkırmaya başlıyor ve gözyaşlarının soğuk elime sıçradığını hissediyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor kırık bir sesle. "Robert'ın bunu yaptığına inanamıyorum." Sesindeki şoku duyabiliyorum ama ne dediğini anlamıyorum.

Kim yaptı? Kim ne yaptı?

"Annen ve Summer gelemeydi, Marcus. Çok üzgünüm." Nefes almakta zorlanana kadar daha çok ağlamaya başlar.

"Bu korkunç," diye ağlıyor. Elimini bırakıyor ve odadan koşarak çıktığını duyuyorum.

Yalnız kaldığımızda, kelimeler kuru bir **v ı r a k l a m a y a** benziyor. "Anlamıyorum."

Jaxson üzerime eğilirken sessizce ağlıyor. "Baban hepinizi vurdu. Seni vurdu, Marcus."

Nefeslerim hızlanırken gözlerim yanmaya başlıyor. "Beni vurdu mu?" Kısık sesle fısıldıyorum.

"Annen ve Summer öldü," diye mırıldanıyor. Jaxson'ın daha önce hiç bu kadar üzgün görüldüğünü görmemiştim ve bu sadece söylediği sözlerin boğucu ağırlığını artırıyor.

Öldü mü?

Jaxson bana sarılırken bu kelime midemin çukuruna yanan bir kömür gibi batıyor. Göğsümün daha da acımasına neden oluyor ama bırakmasını da istemiyorum.

"Neden?" Kırık bir sesle fısıldıyorum. Babamın son zamanlarda çok sinirli olduğunu biliyorum ama neden hepimize zarar verdiğini anlamıyorum.

"Bilmiyorum. Annemin, işini kaybettiği için kırılmış olabileceğini söylediğini duydum."

Jaxson geri çekildiğinde gözlerimiz tekrar buluştu.

Annemle babamın kavga ettiğini hatırlıyorum. Annemin çığlıklarını hatırlıyorum. Babamın beni vururken çektiği acıyı hatırlıyorum.

Babam beni vurdu.

Bana yatmadan önce masal okurdu.

Beni vurdu.

Eskiden bizimle top oynardı.

Babam beni öldürmeye çalıştı.

Summer'ın yatağa atladığını hatırlıyorum. Kahkahalarını duyuyorum. Çığlıklarını duyuyorum.

Yaz öldü.

Gözlerini ve üzerine düştüğünde nasıl donmuş göründüklerini hatırlıyorum. Ben.

"Summer öldü mü?" Kelimeler boğazımda yanıyor. Köpeğimiz öldüğünde birkaç yıl önce bu kadar acıımıyordu. Sanki her şeyin farklı olduğu bir dünyaya çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Renkler artık aynı görünmüyor. Sesler artık aynı değil. Artık hiçbir şey aynı hissettirmiyor.

Jaxson hariç.

"Buradayım," diyor Jaxson elimi daha sıkı tutarken.

Dün Marcus Reed'dim, Summer'ın ağabeyi. Annemin bebeklerinden biri idim. Tıpkı babam gibi bir adam olacaktım.

Artık babam gibi olmak istemiyorum. Onun gibi olacağım anlamına geliyorsa erkek olmak istemiyorum.

Annemin *tatlı rüyalar, bebeklerim* dediğini duymak için her şeyimi verirdim.

Tekrar annemin küçük oğlu olmak istiyorum. Acımı dindirirken bana sarıldığını hissetmek istiyorum.

Summer'ın kahkahasını duymak, kolunu üzerime atarken elinin yüzüme çarptığını hissetmek için her şeyimi verirdim.

"Ben buradayım," diyor Jaxson alnını alnıma bastırırken. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve onun yüzünü görebilmek için hızlı hızlı gözlerimi kırıştırıyorum. Tüm bunların ne anlama geldiğini anladığımda "Artık bir ailem yok" diye ağlıyorum.

"Sen varsın! Bana sahipsin. Ben senin ailenim." Jaxson yüksek sesle burnunu çekerken kelimeleri gıcırdatarak söylüyor. Burnunu silmek için elinin tersini kullanıyor.

Jaxson bende.

Beni tüketen tüm acının içinden bir düşünce geçiyor.

Geceyi burada geçirmedişine çok sevindim.

Bölüm 1

MARCUS *~Toplantı~*

İsim listesine bakıyorum.

Vida listesi.

Başlarda şakaydı ama son zamanlarda bir rahatlama kaynağı haline geldi. Kendime herhangi bir bağ kurmaya izin veremiyorum. Bir fırtına yaklaşıyor gibi hissediyorum. Babamın içinde yaşayan şeytanın benim içimde de yaşamasından çok korkuyorum.

Yaşım ilerledikçe o gece olanları anlamaya başladım. Babam işten çıkarıldı ve işini kaybetmenin baskısı altında ezildi. Bu kadar zayıf olduğu için onu asla affetmeyeceğim.

Beni nasıl öldürmeye çalıştığını asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Annemi ve Summer'ı nasıl öldürebildiğini. Bunu aklım almıyor. Bu delilik.

Jaxson'a baktığımda, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum. O benim ailem. Kendi oğlum ve kızım olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Bırakın kendi çocuklarımı, bir yabancıyı öldürmeyi bile hayal edemiyorum.

Hâlâ babamın böyle bir canavara dönüşmesini kabullenmekte zorlanıyorum.

En büyük korkum aynı canavarın benim içimde de yaşıyor olması. Bu yüzden kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyorum.

Jaxson hariç.

Gerçek beni gören tek kişi o. Öfke, keder, korku, her şeyde yanımdaydı.

İnsanlar benim acımasız bir piç olduğumu düşünüyor ama hepsi rol. Asla babama dönüşmeyeceğimden emin olmamın tek yolu bu. Sevecek kimse yoksa, incitecek kimse de yoktur.

Screw Crew listesine başladığım gün hepimiz sarhoştuk ve etrafta dolanıyorduk.

Şimdi listeye bakıyorum ve incitemeyeceğim tüm kadınların isimlerini görüyorum.

Aşık olmayacağım, evlenmeyeceğim ve çocuk sahibi olmayacağım kadınlar.

Öldürmeyeceğim kadınlar.

Biraz kolonya sürdükten sonra aynadaki yansıma bakıyorum.

Korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum ama o hep orada, koyu mavi gözlerimde kaynıyor. Açık kahverengi saçlarım gözlerimin mavisini öne çıkarıyor. Güçlü bir çenem ve sert bir ağzım var - en büyük saçmalıkları kusan bir ağız. Bana kalp kırıcı, yakışıklı, çekici, kötü çocuk dediler - arkasına saklanabileceğim çok fazla isim var.

Çirkin ya da deforme olmayı dilediğim zamanlar oldu. Böylece bu kadar çok kadının ilgisini çekmezdim.

Ama bunun yerine, içimdeki şeytana onları cezbedebilmesi için çarpıcı bir yüz verildi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve karanlık düşünceleri geri itmeye çalışıyorum.

Jaxson içeri girmeden önce kapım hızla çalınıyor. Aynaya sırtımı dönüyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

Bana şöyle bir baktı ve "Sen ona hiç benzemiyorsun." dedi.

Başımı sallıyorum ama gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Karşımdaki adam en iyi arkadaşımdan çok daha fazlası. O benim akıl sağlığım. Bu lanet gezegende beni ayakta tutan tek şey o.

Jaxson omzumu tutuyor ve beni kucaklıyor.

"Bunu kendine yapmayı bırakmalısın. Baban kafadan çatlaktı. Sen o değilsin. Bırakmalısın yoksa hayatını mahvedeceksin."

Ben de ona sarılıyorum ve başımı sallıyorum. "Haklısın."

Geri çekildiğinde, gözlerini benimkilere kilitledi.

"Sen tanıdığım en iyi insansın. Anladın değil mi?"

"Evet." Gülümsüyorum ve yanından geçerken omzumu onunkine çarpıyorum. "Hadi kışımızı kaldırıp aşağı inelim. Biri bizi böyle görürse gey olduğumuzu düşünmeye başlar."

Odamdan çıkarken Jaxson gülüyor. "Seni seviyorum kardeşim, ama senin için amcıkdan vazgeçmem mümkün değil."

Mutfığa girdiğimizde, içerisi çoktan üniversite öğrencileriyle dolmuştu. Çoğu, partiyi birinden duymuş, tamamen yabancı insanlar.

Buzdolabına gidip altılı bira paketini almak için insanları yolumdan çekiyorum. Rhett'in bu partiler için her zaman aldığı ucuz şeyleri içmemin imkanı yok.

Arka kapıdan çıkıp hamakların olduğu yere doğru yürüyorum. Altılı paketi çimlerin üzerine koyup, hamakta rahatıma bakıyorum.

Hamakta. Birbiri ardına biralarını içerken havayı dolduran kahkahaları ve müziği dinliyorum.

İçeri girmeden önce biraz rahatlamam lazım. Ne de olsa korumam gereken bir imajım var. Zor olduğundan değil. Bir katilin oğlu olarak etiketlenmek insanları güvenli bir mesafede tutmaya yardımcı oluyor. Bu etiket yüzünden kaç kızın benimle yattığı çok boktan. Ben onların tehlikeyle flört etmek için tek şansıyım.

nc biramı bitirdiğimde, yakınlardan gelen kahkahalar dikkatimi çekiyor. Evin olduğu yöne bakıyorum ve Evie'yi gördüğümde doğrulmaya başıyorum. Yanında başıka bir kız daha var ama sırtı bana dönük duruyor. Gördüğüm kadarıyla harika bir kalçası var.

Bir bira daha alıp açıyorum. Bir yudum alırken, bir grup erkeğin Evie ve arkadaşına doğru yürüdüğünü izliyorum.

Havuzun olduğu yöne bakıyorum ve gözlerimin sergilenen yarı çıplak bedenleri taramasına izin veriyorum. Sıkıntıdan patlamışı bir halde Evie ve arkadaşına bakıyorum.

Adamlardan biri kolunu Evie'nin arkadaşına doluyor ama Evie omuz silkip ondan bir adım uzaklaşıyor.

"İlgilenmiyoruz," diyor Evie ve yüzündeki çatık kaşlardan kızgın olduğu anlaşıyor.

Rhett ondan gerçekten hoşlanıyor ve ona göz kulak oluyoruz, ben de kalkıp yavaşça gruba doğru ilerliyorum. İtiğim bira sonunda bana hafif bir vızıltı veriyor.

Erkek grubunu tarıyorum ve sessizce gülüyorum. Belki de gerginlikten kurtulmak için ihtiyacım olan şey bir kavgadır.

"O pislikle tanışmadan önce benim için soyunmakta bir sorun yaşıamıyordun." Adam Evie'nin yüzüne bakıyor, bu da benim daha hızlı yürümemi sağlıyor.

O pisliği kampüste gördüm. Jake çok konuşur, arkadaşları da öyle. Her zaman kendilerinden daha zayıf birini hedef alırlar. Kendilerine denk ya da daha güçlü biriyle karşılaştıkları anda korkak gibi kaçıyorlar. Hep aynı grup. Lisedeyken büyük adamlardı ve üniversitenin tamamen farklı bir oyun olduğunu fark etmediler.

"Evie," diyorum sarışın arkadaşının arkasından yaklaşıırken.

"Marcus," diye rahatlamış bir şekilde nefes aldı. "Seni Willow'la tanıştırmak istedim."

Willow'un görüş alanına girdiğimde, adamlardan biri kolunu Willow'un beline doluyor ve onu kendi tarafına çekiyor.

Siktiğimin sahiplenici siki.

Willow onun elinden kurtulmaya çalıştığında kaşlarımı çatıyor ve başımı yana eğiyorum. Tam bir piç olabilirim ama benim bile sınırlarım var. Bu adam ya çok aptal ya da bir kadını istemediğı bir şeyi bizim evimizde yapmaya zorlayacak kadar taşaklı.

Gözlerim grubun liderine kaymadan önce Willow'u tutan aptala uyarın bir bakış atıyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye homurdanıyorum Jake'e.

"Evet. Marcus Reed," diye alay ediyor. "Baban aileni öldürmedi mi?"

İleriye doğru bir adım atarken ağzımın köşesinde acımasız bir gülümseme kıvrılıyor. Bu sözler uzun zaman önce gücünü yitirdi. Başlangıçta çok acıtıyorlardı ama şimdi sadece insanları kendimden uzak tutmak için kim olmam gerektiğini hatırlatıyorlar.

"O zaman neler yapabileceğimi biliyorsun. Seni bitirmeden önce evimden defol git."

Herif arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamadan önce bana birkaç saniye daha bakma cesaretini gösteriyor. Karşı koymadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Arkadaşları ona katılırken, "Buna değmezler," diye alay ediyor.

"Parti zaten berbat," diye mırıldanıyor başka bir puşt.

Willow'u tutan kişi onu da kendisiyle birlikte çekmeye çalışıyor ama ben uzanıp kolunu dirseğinin hemen altından tutuyorum.

"O anlaşmanın bir parçası değil. Tek parça halinde gideceksin ama cömertliğim burada bitiyor." Tehditkâr bir adım atarak Willow'un tam arkasına geçtim ve o şerefsize dik dik bakmaya başladım. "Burası onu bırakıp defolup gideceğin kısım."

Willow hâlâ onun dövüşmeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışırken kendini onun elinden kurtardığında çok şaşırdım.

Ona sırtını dönmeden önce sert bir şekilde itiyor, böylece vücudunun ön kısmı benimkiyle aynı hizaya geliyor.

Sonunda kafası çalışıp arkadaşlarına yetişmek için koşana kadar kafasının üstünden o pisliğe bakmaya devam ediyorum.

Partilerimize her zaman gelen çöplerle ilgili ciddi bir şeyler yapmamız gerekiyor.

"Teşekkürler Marcus," diyor Evie tuttuğu nefesi dışarı verirken. "Bazı pislikler hayır kelimesini anlamıyor."

Willow'a bakıyorum ve göz göze geldiğimiz anda dudakları aralanıyor ve nefesi kesiliyor.

Evie'nin gittiğini bile duymuyoruz.

Yumuşak bir gülümseme yüzünü ısıtmaya başlıyor ve ağzımın köşesi seğirdiğinde, bana tam bir gülümsemeyle vuruyor.

Hay sikeyim. Hiç Willow kadar güzel bir şey görmemiştim. Sanki gülümsemesi Summer öldüğünden beri ilk kez içimin en soğuk yerlerine ulaşıyor ve beni ısıtıyor.

"Willow," diyorum. Söylemek istediğimden daha sert çıktı. Kahretsin, üzerimde yarattığı etkiden hoşlanmıyorum.

Şimdiye kadar şanslıydım. Daha önce hiç bir kıza aşık olmamıştım. Seviştiklerimin yüzlerini bile hatırlamıyorum. Willow mu? O tehlikeli biri. Unutamayacağın bir güzelliği var.

Daha önce hiç tipim olmamıştı. Eğer kız istekliyse, benim için işe yarardı. Ama Willow... O erkeklerin uğruna savaşa gideceği türden bir kız. Aşık olunacak türden. Bu hayatın sunduğu en iyi şeyleri hak eden türden.

"Marcus," diye fısıldıyor, sesi ipeksi çarşaflar ve vahşi seks gibi geliyor. Evet, kesinlikle kaçındığım türden bir kadın.

WILLOW

Vay anasını. Bana bakışından orgazm olmak üzereyim.

Araya girip beni hayır cevabını kabul etmeyen ahtapotla savaştığım çok garip bir geceden kurtardığı için ona teşekkür etmeliyim. Sonra da gitmeliyim, ama bunun yerine donmuş bir şekilde durup utanmazca ona bakıyorum.

Hayatımda çok yakışıklı adamlar gördüm, ama Marcus tamamen kendi liginde. Gözleri delici koyu mavi. Benden birkaç santim daha uzun. Omzuna zar zor ulaşıyorum. Tişörtünün vücuduna yapışmasından, kumaşın altında bir altılı paket sakladığından oldukça eminim.

Gülümsemek ister gibi ağzı yana doğru seğirdiğinde, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Nedense benden hoşlanmasını istiyorum.

Genelde bir erkek kendi savaşımı veremeyeceğini düşündüğü için sinirlenirdim ama altı adamla tek başımıza başa çıkmamızın imkânı yoktu.

Marcus'un birkaç kelimeyle onları korkutup kaçırmamasından endişelenmeliyim. Evie daha önce kimsenin onun arkadaş grubuna bulaşmadığından bahsetmişti. Carter ve Rhett'le zaten tanışmıştım ve şimdi Marcus'la da tanıştım, nedenini anlamaya başlıyorum.

Hepsi göz korkutucu ama garip bir şekilde onlarla tanışırken hiç korkmadım. Hiç şüphem yok ki Screw Crew'dan herhangi biriyle karşılaşan kişi keşke karşılaşmasaydım diyecektir. Yine de, onların çemberine dahil olduğunuzda güvende olduğunuz hissine kapılıyorum.

Marcus'la aramızdaki an kaybolmaya başlıyor ve yüz ifadesi sertleşip temkinli bir hal alıyor. Benden bir adım uzaklaşıyor, aynı anda kolumu bırakıyor ve kolumdaki güçlü parmaklarının hissini özlediğim için nefret ediyorum. Daha önce bir yabancıya hiç bu kadar güçlü tepki vermemiştim. Her zerrem karşımdaki adamı merak ediyor.

Birasından bir yudum alıyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor.

"Bekle." Sözcükler ağzımdan dökülüyor ve o gerçekten durduğunda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Hiçbir zaman kelime sıkıntısı çeken biri olmadım ama nedense Marcus net düşünmemi zorlaştırıyor.

Vücudu eve doğru dönüyor ve omzunun üzerinden bana bakarken gözlerinin yoğunluğunu tekrar hissediyorum.

"Uhm... Sadece sana teşekkür etmek istedim."

Sanki varlığıma tahammül ediyormuş gibi bana bir kaşını kaldırıyor. Büyük ihtimalle Evie'yi tanıdığı için bize yardım etti.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum yarım yamalak.

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ve benimle konuşmak isteyebileceği düşüncesiyle kalp atışlarım hızlanıyor.

Sonra başını salladı ve beni şaşkınlıkla ona bakarken bırakarak uzaklaştı. Umut etmek buraya kadarmış.

"Sana bir iyilik yaptı," diyor Evie arkamdan.

Gözlerimi Marcus'un eve girdiği yerden ayırıp Evie'ye dönüyorum.

"Sana söylediğimi unutma. Bu adamların hiçbirisi ilişki kurmaz. Sadece takılırlar ve sen onların takılma listesinde olmak istemezsin."

"Kötü çocuk tipine benzemiyor."

Evie bir kahkaha patlatır. "Güven bana. Öyle. Marcus ve Rhett grubun en kötöleri. Hadi, gidip dans edelim."

Evie'yi dans pistine kadar takip ederken omzumun üzerinden bakıyorum ve Marcus'un açık kapıdan bizi izlediğini görünce şaşıyorum.

Ondan zampara havası almadım. Onun yanında kendimi güvende hissettim. Benim play-boy-radar'ım daha önce hiç yanılmamıştı.

Evie, Rhett ile sadece yakın arkadaş olduğunu söylemişti. Belki de Marcus hakkında yanıliyordur ve onu sandığı kadar iyi tanımıyordur?

Bölüm 2

MARCUS

Kanepede oturup birbirlerinin suratlarını yemekle meşgul olan çifte "Çekil," diye homurdanıyorum. Bu partiler sikiş festivalinden başka bir şeye dönüşmüyor.

Kalktılar ve aceleyle gittiler. Kanepeye oturdum ve onu bulana kadar önümdeki kalabalığı araştırdım.

Willow.

Kalçalarının ritme göre sallanışını izliyorum. Kahretsin, işte ben buna şov derim. Sarı saçları gevşek bukleler halinde sırtının yarısına kadar dökülüyor. Ellerimi o ipeksi saç tellerinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Üzerine ikinci bir deri gibi oturan beyaz bir gömlek giyiyor ve bana diri göğüslerini gösteriyor.

Giydiği solmuş kot pantolon bir kez daha gözlerimi onun sikilebilir kalçalarına çekiyor. Sadece onu izlemek bile ondan uzak durmam gerektiğinin açık bir işareti.

Daha önce hiç kimseden bu kadar etkilendiğimi hissetmemiştim. Daha önce ondan uzaklaşmak çok çaba gerektirmişti, ama uzak durmak imkansız gibi görünüyor.

Willow'u üst kata çıkarma ve bütün gece boyunca ona sertçe binme dürtüsü o kadar baskın ki, bira şişemi indiriyorum.

Jaxson yanıma düşüyor ve bir bira daha itiyor.

"Bu geceki şanslı kız kim?" diye soruyor başını geriye atıp biranın yarısını içmeden önce.

"Hâlâ bakıyorum," derken gözlerim Willow'dan hiç ayrılmıyor. Jaxson bana yaklaşıyor ve görüş alanımı takip ediyor. "Bu çok ateşli bir kış. Ben olsam ona dokunurdum."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve Willow hakkında böyle konuşmasından hoşlanmadığım ikimizin de dikkatinden kaçmıyor.

Bana kaşlarını kaldırarak, "Ondan gerçekten hoşlandığını söyleme sakın" dedi.

"O Evie'nin arkadaşı, bu da sınırların dışında olduğu anlamına geliyor," diye homurdanıyorum biramı yudumlamadan önce. Kahretsin, bu çılgınlık. O sadece başka bir kış parçası. Onunla sadece bir kez konuştum ve bu bile beni etkilemesine yetti.

Rhett kanepenin koluna oturuyor ve bizim görüş alanımızı takip ediyor.

"Neden Evie'ye bakıyorsun?" Sesi kızgın geliyor, bu da beni Gözlerimi Willow'dan ayıramıyorum.

"Bakmıyoruz. Ben Willow'a bakıyorum ve Jaxson da..." Jaxson'a bakıyorum. "Kime baktığını bir bilsem."

"Ben izliyor Marcus salya üzerinde Willow. Bu Eğlenceli. Onun Yüz ifadeleri saniyeler içinde kızgınlıktan aşık olmaya dönüşüyor."

"Öyle mi?" Rhett sırtarak benden Willow'a ve tekrar bana bakıyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum. Tam Willow'u tekrar bulduğum sırada, Evie onun elinden tutup bize doğru yürüyor.

"Evie'den hoşlandığını ne zaman itiraf edeceksin?" Kızlar bize ulaşmadan önce dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak için soruyorum.

"Asla." Sanki Evie'nin sınırların dışında olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bu kelime daha çok bir hırıltı gibi geliyor.

"Neden?" Jaxson, hepimizin cevaplamak için can attığı soruyu soruyor.

"Biz arkadaşlarımızı sikkemeyiz." Kızlar bize ulaştığında Rhett ayağa kalkıyor. Evie'ye doğru eğiliyor ve sanki kız kardeşiymiş gibi yanağından öpüyor. "Selam bebeğim. İyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet." Rhett'in elinden içkisini alırken ona gülümsüyor. Bir yudum alırken Rhett'in gözlerinin Evie'nin ağzına odaklanmasını izliyorum.

Siktir, umarım Willow'a baktığımda o kadar korkak görünmem.

Jaxson ayağa kalkıyor. Willow'a, "Otursana," diyor ve Willow yanıma otururken ona ters ters bakıyorum. Kendini sandalyenin koluna yaslıyor ve Jaxson'ın tekrar oturması için aramızda yeterince boşluk bırakıyor. Bana bakmıyor bile.

"Ben Jaxson," diye kendini Willow'a tanıttı.

"Ben Willow. Tanıştığımıza memnun oldum," derken Jaxson'ın onu duyabilmesi için öne doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Willow benim yanıma taşınan kızlardan biri," diye açıklıyor Evie.

Bundan hiç hoşlanmadığım için koltuğa yaslanıyorum. Bu Willow'u çok göreceğiz demek. Ondan kaçmak buraya kadarmış.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" Jaxson sorar. "Rhett ne içiyorsa ondan alacağım," diyor Evie.

"Benim için bir şey yok. Teşekkürler," diye mırıldandı Willow, odadaki gürültüden onu duymak zorlaşmıştı.

Jaxson'a bakıyor ve ona bir gülümseme sunuyor, bu da kaşlarımı tekrar çatmama neden oluyor. En iyi arkadaşıma gülümsemesini istemiyorum. Aşağı bakarken beni ona bakarken yakalıyor. Kahretsin, muhteşem kahverengi gözleri var. Tam bir paket - günahkâr vücut, nefes kesici yüz - ama o gözler? Sanki ruhumun derinliklerini görebiliyorlarmış gibi hissediyorum. Çok anlamlılar ve şu anda

sanki iyi biri miyim yoksa kötü biri miyim anlamaya çalışıyormuş gibi beni ölçüp biçiyorlar.

Ona doğru eğildim ve vücudu sertleştğinde sııttım. "Benimle ilgili hoş olan hiçbir şey yok, bebeğim. Odama çıkmaya hazır değilsen, ağzını sikime dayayıp beni etkilemek istiyorsan, benimle göz göze gelmeyi bırak."

Gözlerimi kaçırıyorum, önümüzde dans eden bedenlere boş gözlerle bakıyorum. Gözlerinin bir süre daha beni izlediğini hissedebiliyorum.

Willow aniden ayağa kalkarken, "Ben gidip biraz daha dans edeceğim," diyor. "Geliyor musun, Evie?"

"Evet, kesinlikle," diyor Evie, Rhett'in içkisinden son bir yudum alarak.

Willow ve Evie'nin dans pistinin ortasına doğru yürümelerini izliyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce odama götürüp becerecek başka birini bulsam iyi olur diye düşünüyorum.

WILLOW

Marcus'un yanında oturmak çok sinir bozucuydu. Sanki sürekli elektrik çarptıyormuş gibi hissediyordum.

Ona bakmaya cesaret ettiğimde ve gözlerimiz buluştuğunda, karnımdan bacaklarımın arasına kadar karıncalanmalar hissettim. Gözlerindeki bakış hararetli ve oldukça yoğundu. Sanki kanepede elbiselerimi parçalamaya hazırmış gibi hissediyordum, ama o zaman bir pislik olmalıydı.

Bu Marcus'un çapkın olmadığı teorimi çürüttü.

Ayağa kalktığımda Marcus bana bir daha bakma zahmetine girmedi. Yine de daha önce dans ettiğimiz yere geri dönerken gözlerini üzerimde hissettiğime neredeyse yemin edebilirim.

Unut onu.

Kendimi Evie'ye odaklanmaya zorluyorum. Bu gece hala eğlenceli olabilir.

Pek dans eden biri değilim ama şu anda yabancılarla dolu bir denizde sallanmak iyi hissettiriyor. Evie doğuştan yetenekli. Müzikle bütünleşmiş gibi görünüyor, vücudu benim sadece hayal edebileceğim şekilde hareket ediyor.

Birkaç şarkı sonra kendimi ritmin içinde kaybetmeyi başarıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimin özgürce hareket etmesine izin veriyorum. Arkamda birinin olduğunu hissettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Kim olduğunu görmek için yüzümü çevirdiğimde, kulağımı sıyıran dudakları hissetmeden önce sadece siyah saçlara bir göz atabiliyorum.

Adam beni yerimde tutmak için kalçalarımı zorla kavrarken "Sen tam bir baş belasısn," diye homurdanıyor. Kıçıma doğru sürtünmeye başlıyor. Kendimi rahatsız hissediyorum ve bir adım öne çıkmaya çalışıyorum ama bu, ereksiyonunun bana sürtündüğünü hissedene kadar beni kendisine doğru çekmesine neden oluyor.

"Bırak!" Kelimleri gıcırdatarak söylüyorum ama etrafımızda çalan yüksek sesli müziğin içinde kayboluyor. Ellerini tutuyorum ve parmaklarını gevşetmek için elimden geleni yapıyorum.

Kendimi ondan kurtarma çabalarım sadece onu daha da sertleştirdiğinde panik omurgamdan aşağı kayıyor.

İçimi bir tiksinti dalgası kaplarken, güçlü parmaklar pazumu sarıyor ve öne doğru çekiliyorum.

Sadece dokunuşundan bile Marcus olduğunu anlıyorum. Beni bedenine çekiyor ve içimde bir elektrik patlaması yaşanıyor, az önce hissettiğim iğrenme duygusunu silip süpürüyor.

Hem rahatlama hem de utanma duygusuyla gözlerimi göğsüne kilitliyorum. Ben.

Bu neden olmak zorundaydı ki? Şimdi de benim Kendimi savunmak için. O kadar kaba davrandıktan sonra, kesinlikle yardımını istemiyorum. Şansım yaver giderse, kıçımı kurtardığı için ona oral seks borçlu olduğumu düşünecek.

"Siktir git," diye homurdanıyor diğerk adam kalçalarını bırakmadan. Beni acı veren bir tutuşla geri çekmeye çalışıyor. "Onunla dans ediyorum."

Marcus kolumu bırakıyor ve güçlü bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne sabitliyor. Vücudu öne doğru fırlıyor ve geriye doğru düşmemek için yanlarından tutmak zorunda kalıyorum. Güçlü bir hamleyle diğerk adamı tökezleterek benden uzaklaştırıyor.

"O yasak bölge," diye homurdanıyor ve sesi her santimimde titreşiyor.

Sesi çok kızgın geliyor; diğerk adamın ağzını burnunu kırmak üzere olduğundan hiç şüphem yok.

Neyse ki diğerk adam bizden uzaklaşmadan önce sadece bir dizi küfür savurdu.

Adam gider gitmez Marcus boştaki elini çeneme götürüyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Bu sizin için bir norm mu?"

"Ne," diye soluk soluğa söylüyorum, gözlerindeki yoğun bakıştan fisıltnın ötesinde bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştum.

"Bok çekiyor," sanki az önce olanlar için beni suçluyormuş gibi kelimeleri tükürüyor.

Yüzümdeki şok ifadesi hızla kaşlarımı çatmama dönüşüyor.

Bu ne cüret?

"Beni mi suçluyorsun?" Öfke damarlarımda dolaşırken kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

Ne kadar seksi olduğu umurumda değil. Bana sürtünmenin sorun olmadığını düşünen bir adamın suçunu üstlenmeyeceğim.

Yanlarını bırakıyorum ve ellerimi kaya gibi sert göğsüne koyarak, beni bırakması için onu itiyorum.

Bıraktığında şaşırıyorum ve ona bakmadan hızla uzaklaşıyorum.

Dışarıdan gelen temiz hava yüzüme çarptığında sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Tam kanımın kaynaması durmuş ve öfkem yatışmışken, Marcus elimi tutuyor ve beni evden uzaklaştırıyor. Elimi kurtarmaya çalıştığım da, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni yakın zamanda kurtulamayacağım ölümcül bir tutuşla tutuyor.

Sadece bir hamağın yanından geçip evin ışığından uzaklaştığımızda duruyor.

Yüzünü bana dönüyor ve üzgün olduğunu gördüğümde öfkem gelgit dalgası gibi geri dönüyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Bu gece ikinci kez kışını kurtardıktan sonra bana kızgın mısın?" O kadar alçak bir ses tonuyla söylüyor ki, vücudumda ürpertiler dolaşıyor.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim," diye çıkışıyorum. "Neden erkekler bir pislik kıza asıldığında bunun hep kızın suçu olduğunu düşünür? Hepiniz her istediğinizi alabileceğinizi düşünen testosteron dolu pisliklersiniz." Bir nefes çekiyorum ve ona aklımdan geçenleri söylemeyi bitirmedigimi fark ediyorum. "Ayrıca, senden yardım istemedim. Göründüğüm kadar çaresiz değilim."

Başını eğiyor ve nefesinin yüzümü okşadığını hissedene kadar bana yaklaşıyor.

"Asla senin hatan olduğunu söylemedim," diye fısıldar.

Bu anın samimi bir tarafı yok. Marcus fısıldıyor çünkü kendini kaybetmek üzere. Ondan bir adım geri çekiliyorum, onun yanlış tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için acelem yok.

"Sadece bela mıknatısı olup olmadığınızı sordum, böylece ileride başvurmak üzere bilebilirim."

Gözlerinin içine bakıyorum, bunun bir özür mü yoksa hakaret mi olduğundan emin değilim. İkincisini seçiyorum çünkü Marcus'un herhangi bir şey için özür dileyecek biri olduğunu sanmıyorum.

"Karşımda durduğuna göre bela mıknatısı olmalıyım," diyorum sesime olabildiğince tavır katmaya çalışarak. Bu adam çok sinir bozucu. Onunla konuştukça ve onu gördükçe, ondan daha az hoşlanıyorum. Ama görünüşe göre hormonlarım bunu anlamamış.

Az önce aramıza koyduğum mesafeyi yok ederek bana doğru bir adım atıyor. Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum, ondan ne kadar etkilendiğimi bilmesini istemiyorum.

"O zaman sen de gitmelisin." Uzanır ve bir tutam saçı parmaklarının arasına alır. "Tabii aradığın bela değilse. Dizlerinin üzerine çöküp sikimi derin derin yalamak ister misin? Bu yüzden mi hâlâ burada duruyorsun? Ağzına sokarken saçlarını çekmemi ister misin?"

Sözleri vücudumda sıcak bir yol açarken sadece birkaç saniye gözlerimi kırpıştırabiliyorum. Gücenmek yerine tahrik olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor.

Sonunda, çok ihtiyacımız olan beyin aktivitesi geri döndü. Marcus'un bu raundu kazanmasına izin veremem. Bunu asla unutamam.

Elimi göğsüne koyarken sakın kalmak ve yüz ifademi nötr tutmak için tüm içsel gücümü kullanıyorum. Dokunuşumun altında kaslarının zıpladığını hissetmek beni ezici bir tatmin duygusuyla dolduruyor. Kulağına ulaşabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Sağ eliyle kalçamı kavırıyor ve şimdi sol işaret parmağının etrafına dolanmış olan kıvrımı çektiğini hissediyorum.

Onun da benden etkilendiği gerçeğinden zevk alıyorum.

Yavaşça nefes aldım ve fısıldadım, "Sen bir kış adamısın, değil mi? Seni kışıma bakarken gördüm ve..."

Dudaklarımı yanağında oluşan kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum ve bacaklarımın arasında canlanan lezzetli karıncalanmalardan bayılan hormonlarımın sakinleşmesini istiyorum.

Ağzının köşesine ulaştığımda ve beni öpebilmek için yüzünü çevirmeye başladığında geri çekiliyorum. Parmağına dolanmış saç kıvrımını unutuyorum ve hafif bir an için, arkamı döndüğümde elinden kopmuş olması canımı yakıyor. Kalçalarımı fazladan sallayarak uzaklaşıyorum ve ona gülüyorum.

"Şimdi kıcımlın senden uzaklaşmasını izleyebilirsin."

Bölüm 3

MARCUS

Jaxson'ın yanına otururken, "Bu kadın canımı çok sıkıyor," diye homurdanıyorum.

Çelik gibi sertim, bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Çıkmama kuralın yüzünden üzgün olmadığına emin misin?"

Ona ters ters baktım. "Kimin tarafındasın sen?"

"Burada oturup sana yalan söylemeyeceğim, böylece kendi kendine koyduğun çıkma yasağı konusunda kendini daha iyi hissedeceksin. Kabul et; Willow'dan gerçekten hoşlandığın için sinirlisin."

Jaxson'a saçmalıklarımı yüzüme vurması için güven.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, hayal kırıklığı içimi kemirirken. Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Haklısın."

"Ben her zaman haklıyım," diyor ukala bir tavırla ve ben de ona orta parmağımı gösteriyorum.

"Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Sanki o bana yaklaştığında tüm sağduyumu kaybediyorum."

"Belki de baban gibi biri olacağına dair o berbat algıyı bir kenara bırakmanın zamanı gelmiştir. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Marcus. Hepimiz biraz mutluluğu hak ediyoruz. Kendimize hızlı bir sikişten daha fazlasına izin vermemizin zamanı geldi."

Rhett bize doğru yürürken "Hayatımı sikeyim," diye homurdanıyor. "Şimdi ne yaptın?" Jaxson soruyor.

"Ben bir kızla meşgulken Evie içeri girdi."

Gülmeye başladım. İsteyerek yapmadım ama bu gece tam bir karmaşa.

Jaxson, "Sen gülünecek birisin," diyor. Bize bakıyor ve başını sallıyor. "Neden bunu kendinize yapıyorsunuz? Rhett, Evie'ye onun hakkında ne hissettiğini söylemelisin. Neden onu kendinden uzaklaştırıp duruyorsun anlamıyorum." Sonra bana odaklandı. "Ve sana. Seninle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Çocuk sahibi olmak böyle bir şeyse, taşaklarımın kesilmesini tercih ederim."

Rhett gülmeye başladı, bu da beni tekrar güldürdü.

"Ne?" Jaxson ağlıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Ona Sackless lakabını verebiliriz," diyor Rhett ve gülmekten karnını tutarken yere düşüyor.

Kelimeyi çıkarmakta zorlanıyorum. "Çuvalsız."

Jaxson artık kendini tutamıyor ve "İkinizi de sikeyim" derken o da gülmeye başlıyor.

"Neyi kaçırıyorum?" Carter sorar.

"Şşş..." Gözyaşlarım yüzümden akarken o kelimeyi söyleyemiyorum.

"Çuval..." Rhett, Jaxson'ı işaret ederken kelimenin yarısını çıkarıyor, "... daha az." Sanki hırıltılı bir ses çıkarıyor ve bu da Carter'ı güldürmeye yetiyor.

Sonunda sakinleşmeye başladığımızda ve ben derin bir nefes almayı başardığımda Logan yanımıza geliyor.

"Neden hepiniz burada karanlıkta duruyorsunuz?"

Rhett çimlerin üzerinde yan yatıyor ve tekrar hırıldamaya başlıyor, bu da beni yeniden gülmekten kırıp geçiriyor.

Carter elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde, "Jaxson'ın çuvalsız olmasıyla ilgili bir şey," diyor.

"Çuvalsız mı?" Logan kafası karışmış bir halde soruyor. "Dur," diye hırladı Rhett. "Lütfen."

Karnımı tutuyorum ve dizlerimin üzerine düşerken vücudumun yere çarpmasını engellemeye çalışıyorum.

Logan gülmeye başlıyor çünkü hepimiz gülüyoruz ama tekrar soruyor. "Çuvalsız kelimesinin nesi bu kadar komik?"

"Fu..." Rhett nefes nefese, "... ck"

Carter, Rhett'in acı çekmesini izlerken sessizce kıkırdar.

Sonunda Jaxson açıklayacak kadar sakinleşir. "Onlara çocuk sahibi olmaktansa taşaklarımın kesilmesini tercih edeceğimi söyledim."

"Ah," diye inliyor Logan. "Bu biraz aşırı oldu."

"Bir hafta boyunca onların saçmalıklarıyla uğraşın ve hala biraz aşırı olduğunu hissedip hissetmediğinizi göreceğiz."

Logan Rhett ve bana bakıp başını sallıyor. "Hayır, o kadar aptal değilim."

Yüzümdeki yaşları silerken, "O kadar da kötü değiliz," diyorum. Ayakkabımla Rhett'in kıcına vuruyorum. "Anlat onlara."

Derin nefesler alırken kendini dizlerinin üzerine doğru iter. "Üzgünüm, dostum. Haklılar." Sessiz kahkahalar omuzlarını sarsarken elleriyle kendini çimlerin üzerinde destekliyor. "Boku yedik."

Rhett arkasına yaslandığında kahkahalar hızla kesiliyor ve bunun sessiz bir kahkaha olmadığını görüyoruz. Ağlıyordu.

"Boku yedik," diye fısıldıyor ve yüzündeki ifade benim herkesten sakladığım *korkuyla* eşleşiyor.

"Logan," diye fısıldıyor Carter. "İnsanlardan kurtul."

"Elbette." Rhett'e dönmeden önce Logan'ın uzaklaşmasını izliyorum.

Carter, Rhett'in önündeki çimlerin üzerine oturur ve elini omzuna koyarak, "Konuş bizimle. Neler oluyor?"

Jaxson da oturuyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, bu yüzden bakışlarını karşılamak için Rhett'ten uzaklaşıyorum.

"Bu şekilde devam edemezsiniz. Gerçekten hoşlandığınız kızlar dışında önünüze gelen her şeyi beceriyorsunuz." Jaxson diyor ki. "Marcus, yaptığı liste kontrolden çıkmaya başladı. Başta şakaydı, ama şimdi? Lanet olsun, bu bir sorun."

Söylediklerine cevap veremem. Bu gecenin erken saatlerinde, bunu bir teselli kaynağı olarak gördüm.

"Etrafta dolanmayı bırak. İlişkilerden kaçmayı bırak. Evet, işler her zaman yolunda gitmez. Ancak ikiniz de bu yolda ilerlemeye devam ederseniz sonunuzun yalnız ve mutsuz olacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundasınız. Dirençli olun ve gerçekten istediğiniz şeyin peşinden gidin. Şansınızı denerseniz ikiniz de inanılmaz bir hayata sahip olabilirsiniz," diyor Carter.

"Bu mu senin bilgelik incin?" Acı bir kıkırdamayla soruyorum. "Bize bir çift büyümemizi mi söylüyorsun?"

"Evet, bu da başka bir ifade şekli."

"Dostum, çok konuşuyorsun. Her birimiz ilişkilerden kaçıyoruz. Sadece Rhett ve ben değiliz. Della'ya nasıl davrandığına bir bak. Senden özür diledi ama sen hâlâ ona bok gibi davranıyorsun. Sen ve Jaxson her kadının anneleriniz gibi olacağını sanıyorsunuz. Logan'ın neden bekâr olduğunu Allah bilir." Rhett'e bakıyorum. "Senin sebebin ne?"

Bana bakıyor ve sadece başını sallıyor. "İlişki kısmı kolay, dostum. Asıl berbat olan öldükleri zaman. Bir saniye önce oradalar ve bir saniye sonra yoklar."

"Ben de Marcus'un içimizde en berbat durumda olan olduğunu sanıyordum," diye tersliyor Carter. "Bu sadece saçmalık, Rhett. İster uzun yaşasın ister yarın ölsün, sen onu zaten seviyorsun."

Rhett bir şey söylemiyor. Bu konuşma benim için çok ağır olmaya başladı.

"Teşekkürler Rhett," diye mırıldanıyorum omzumu onun kine çarparken. "Ne için?" diye soruyor bana yan gözle bakarken.

"Beni biraz normal gösterdiğin için."

Bir kahkaha patlatır. "Normal abartılıyor."

Logan artık boş olan evden çıkarken, "Mia yarın gelip gelmeyeceğimizi bilmek istiyor," diyor.

Rhett yüzünü ovuşturduktan sonra ayağa kalkar. "Sanırım şimdi geçeceğim."

"İçkiyi fazla kaçırmışsın," diye tersliyor Carter. "Sen arka koltukta uyurken Logan arabayı kullanabilir."

"Bu bana uyar," diye şaka yapıyor Rhett.

"Peki ya siz ikiniz?" Carter Jaxson ve bana baktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Mia'ya selamımı söyle," diyor Jaxson.

Jaxson'ı gösteriyorum. "Aynı şekilde. Bu gece berbat. Gidip uyuyacağım."

"Pazar günü döndüğümüzde temizliğe yardım edeceğiz."

"Doğru." Jaxson şüpheli bir kıkırdama çıkarır. "Gördüğüm zaman inanacağım."

Jaxson'a bakmadan önce adamların eve geri dönüşünü izliyorum.

"Carter'a katılıyorum," diyor Jaxson.

"Öyle mi?" Ayaklarımın dibindeki otları koparıyorum.

"Bir gün öfkelenip sevdiğin herkesi öldüreceğine dair bu saçma korkunun arkasına saklanmayı bırakmalısın. Doğrusu, bunun senin sorunun olduğunu sanmıyorum."

"O zaman benim sorunum ne?"

"Sevdiğin başka birini daha kaybetmekten çok korkuyorsun. Bu yüzden erkeklerin içeri girmesine bile izin vermiyorsun. Herkesi kendinden uzak tutarsan hiçbir şeyin seni tekrar incitemeyeceğini düşünüyorsun."

"Seni içeri ben aldım," diye itiraz ediyorum.

"Çünkü sana başka seçenek bırakmadım."

Az önce söylediklerini düşünürken başımı sallıyorum. Uyandığınızda tüm dünyanın silinip gittiğini öğrenmenin verdiği acıyı tarif edecek kelime yok. Sevdiğiniz her şey sanki hiç var olmamış gibi silinmiştir.

"Onların bir fotoğrafı bile yok bende," diye fısıldıyorum. "Annen her şeyden kurtuldu."

Jaxson ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel bakalım. Senin için bir şeyim var. Sen hazır olana kadar bekliyordum."

Elini tuttum ve beni yukarı çekti. Onu eve kadar takip ettim. Odasına girdiğimizde yatağın üzerine oturuyorum ve dolabının arkasından kocaman bir kutu çıkarmasını izliyorum.

"Anneme yardım ederken bunu senin için paketlemiştim. İçine koyduğum her şeyi hatırlamıyorum. Sen konuşana kadar güvenli bir yerde saklayabileceğimi düşündüm."

Kutuyu ayaklarımın dibine koydu. Üstünde Jaxson'ın el yazısıyla benim adım yazıyor.

"Bana bir kutu eşya mı hazırladın?" Duygularım göğsümde kabarıken soruyorum. "On yaşında olduğumu unutma. Sanırım kirli iç çamaşırlarını bile atmıştım.

Orada."

Kutuya uzanırken bir kahkaha patlattım. Dikkatlice açtım. İlk gördüğüm şey Summer'ın kanatları. Onları elime aldığımda elektrik ışığında parıldıyorlardı. Eskiden omuzlarına dolanan küçük bantlar aşınmış ve parıltılarının yarısı silinmiş. Onları her gün takardı. Annem simlerin evin her tarafına dağılmasından şikayet ederdi.

Boğazımdan bir ses yükseliyor ve nefes almak zorlaşıyor. Kalbim tüm bu acının içinde boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Jaxson'la birlikte yaptığımız motosikleti elime aldığımda hıçkırıklarla boğulan bir kahkaha patlatıyorum. Çıkartma düşüyor ve ben ona bakarken kutunun içine geri sürükleniyor.

Gördüğüm ilk fotoğraf Summer'ın okuldaki ilk gününe ait. Babam fotoğrafta yok çünkü kameranın arkasındaydı.

Çerçeveyi tutarken ellerim titriyor ve artık gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Jax," diye inliyorum acı beni ezerken. Onun parlak gülümsemesini, pembe yanaklarını ve masum yüzünü çevreleyen vahşi buklelerini görmek çok fazla.

Jax yanıma oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Ben buradayım," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarım onun küçük yüzünün görüntüsünü bulanıklaştırmaya başladığında "Kahretsin, acıyor" diye homurdanıyorum.

Gözyaşlarımı siliyorum ve annemin yüzüne bakıyorum. Onun bu kadar genç olduğunu hatırlamıyorum. Şimdi yirmi iki yaşındayım, otuz dört yaş artık o kadar da yaşlı görünmüyor.

"Bu yanlış. Bu çok yanlış."

Jaxson başını sallayarak onaylarken fotoğrafa bakar. Gereksiz şeyler söyleyerek asla zaman kaybetmez. Her zaman orada, ayaklarımın altındaki zemin açıldığında beni tutuyor.

Kutuyu incelemeyi bitirdiğimde, Summer'ın okuldaki ilk gününün fotoğrafı hariç her Şeyi dikkatlice içine yerleştiriyorum.

"Kutuyu dolabına geri koyabilir misin? Bu bende kalsın."

"Elbette," diyor ve hemen arkaya, güvende olacağı bir yere yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum bana döndüğünde.

"Sorun değil. Zaten burayı kullanmıyorum ki." TeŐekk r m  omuz silkerek geçiŐtirdi.

"O konuda değil." Ayağa kalkıyorum ve ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Bunun için teşekkür ederim," diyorum fotoğrafa bakarken.

"Onları tekrar görmeye gerçekten ihtiya ım vardı."

"Rica ederim. Gidip bir bira içelim."

Jaxson'ı aşağıda bulmaya gitmeden önce fotoğrafı yatağımın yanına koyuyorum.

Oturup etrafımızdaki dağınlıklağa baktığımda Jaxson bana bir bira uzatıyor.

Bir yudum almadan önce "Bu pisliği temizlemeyeceğim," diyorum.

"Tabii ki hayır. Diğerleri dönüp temizliğe yardım edene kadar böyle kalabilir," diye kabul ediyor Jaxson.

 kimiz de biralarımızı bırakıp çöpleri toplamaya başlamadan önce bir dakika daha dağınlıklağa bakıyoruz.

"Yani..." Jaxson başka bir çöp torbası alırken "Willow" diyor.

Elindeki poŐete birkaç boş solo bardak atıyorum. "Onda bir Şeyler var."

"Gibi mi?"

"Siktir... her Şey. O çok güzel. Ateşle dolu."

Jaxson benden topladığım   p  aldı. "Ona bir Şans ver." "O kadar basit değil."

"Elbette öyle. Ondan hoşlanıyorsun. Onun da senden hoşlandığını söyleyebilirsin. En azından denemelisin."

"Ya her şeyi berbat edersem?"

"O zaman sıçıp batırırsın. En azından keşke'ler ya da yapsaydım'lar olmayacak."

Göğsümde bir savaş başlarken temizliğe devam ediyoruz.

Duygularım allak bullak oldu. Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Öfke ve acıya alışmıştım, ruhuma işlemişlerdi. Ama Willow'un yanındayken üstesinden geldiğim duygular? Bunlar yeni ve yabancı. Ödümü koparıyor.

Bu sorunla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Bölüm 4

WILLOW

Arabaya bindiğimizde ve evden uzaklaşırken Evie'ye bakıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Rhett'in odasından çantalarımızı almaya gittiğimizde, onunla ve bir kızla karşılaştık. Her yerde zıplayan göğüslerini gördükten sonra gözlerimi beyazlatmam gerekiyor.

Evie pencereden dışarı bakıyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarına karşı koyduğunu görebiliyorum.

"Marcus'la aranızda olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye kendi sorusuyla bana karşılık veriyor. "Sizi dışarıda konuşurken gördüm."

"Evet, o konuda," diyorum derin bir nefes verirken. "Bunun ne olduğundan emin değilim. En hafif tabirle kafa karıştırıcıydı."

İç geçiriyor ve bana bakıyor. "Bu ikimiz için de geçerli. Rhett'le aramızda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir an benimle flört edip umutlarımı yeşertiyor, sonra da pisliğin tekiyle yatıyor."

"Neden o çocuklarla arkadaşsın ki?"

Evet, çok seksiler ama bu onlarla arkadaş olacağım anlamına gelmiyor. Bu gece ne tür adamlar olduklarını kanıtladılar. Çapkın piçler.

"Bu uzun bir hikaye." Aramızdaki sessizlik uzayınca Evie'nin konuşmayı bitirdiğini düşünmeye başlıyorum ama sonra şöyle diyor: "Onlar benim anlattığım kadar kötü değiller. Hiçbiriyle çıkmayı istemem ama bu iyi arkadaş olmadıkları anlamına gelmez. Başka kimsem yokken onlar benim yanımdaydı."

Arabayı kısa mesafeli eve doğru sürüyorum ve apartmanımızın önüne park ederken, "*Başka kimsem yoktu* derken ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Çantalarımızı alıp arabadan iniyoruz ve ancak ben ön kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra Evie devam ediyor.

"Benim bir ailem yok. Yıllarca bir koruyucu aileden diğerine geçtikten sonra sokakta yaşamının benim için çok daha güvenli olacağını düşündüm. Sonunda evlere temizliğe gittiğim bir iş bulduğumda kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyordum."

Evie kanepeye otururken ben de kahve yapıyorum. İşim bittiğinde fincanları oturma odasına götürüyorum ve yanına oturuyorum.

Fısıldamadan önce bir yudum alıyor, "Yaptığım şeyle gurur duymuyorum ama bu bir işti. Açlıktan ölmek üzereyken neyin doğru neyin yanlış olduğunu düşünmeyi bırakıyorsunuz."

"Ev temizlemek utanılacak bir şey değil," diyorum elimi dizine koyarken.

"Üstsüz yaptım," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki neredeyse kelimeleri kaçırıyorum. "Neyi üstsüz yaptın?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak soruyorum.

"Eskiden bir temizlik şirketinde çalışıyordum, orada üniforma g-string ve topuklu ayakkabılardı. Müşterilerin hepsi, işinizi yaparken ağzınızla aletlerini temizlemenizi bekleyen erkeklerdi."

"Oh."

Evie'nin böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalmayı ve ondan öğrendiklerimi özümsemeyi tercih ediyorum.

"Partilerden birinden sonra Rhett şirketten yararlandı. Ben de onun evine gönderilen kız grubunun bir parçasıydım."

"Artık Rhett'ten gerçekten hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Evie başını sallar. "Öyle bir şey değil. O hizmeti sadece o zaman kullandı ve diğer çocuklara şaka yapmak içindi. Çocuklar bizden daha çok rahatsız oldular."

"Buna inanmak çok zor," diyorum kahve içerken.

"Gerçekten. Logan, ilk kız ceketini çıkarıp temizliğe başladığı anda oradan ayrıldı. Carter hançer gibi Rhett'e bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Marcus ve Jaxson etraflarında dolaşan yarı çıplak kızları umursamayacak kadar yemek yemekle meşguldüler. Ceketimi çıkaracak kadar bile ilerleyemedim. Rhett bana bir kez baktı ve şaka sona erdi."

"Bitti mi? Nasıl? Ne yaptı?" Evie'nin anlattıklarına o kadar dalmışım ki elimdeki kahveyi tamamen unutuyorum.

"Rhett bize paramızı verdi ve gitmemizi söyledi. Evden çıkmadan önce kolumdan tuttu ve beni geri çekti. Bana kaç yaşında olduğumu sordu."

"Kahretsin. Kaç yaşındaydın, Evie?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Bunun geçen yıl olduğunu sanıyordum.

"On sekizime yeni girmiştin. Sokakta yaşarken yaşı'n hiçbir önemi yok."

"Rhett'i üç yıldır mı tanıyorsun?"

"Evet, ama sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor, ya da en azından önemli olan kısmını."

"Ona on sekiz yaşında olduğunu söylediğinde ne dedi?"

Evie'nin bu kadar zor bir hayatı olmasından nefret ediyorum ama romantik yanı'm onun ayaklarını nasıl yerden kestiğini ve onu nasıl kurtardığını duymak istiyor.

Dökülmemiş gözyaşları gözlerini parlatırken Evie fincanına bakıyor.

"Birbiri ardına sorular sormaya başladı. Ailem neredeydi? Neden bu kadar zayıftım? Panikledim ve kaçmaya çalıştım. Geldiğim yerde, bacaklarını açmanı istemedikleri sürece hiçbir erkek sana ilgi göstermezdi."

Evie boş bardağı sehpanın üzerine bırakıyor. Arkama yaslanıp onun elini iki elimin arasına almadan önce ben de hemen aynısını yapıyorum.

"Rhett gitmeme izin vermedi. Ancak benden hiçbir şey istemediğini açıkladıktan sonra onunla konuşacak kadar sakinleştim. Dürüst davrandım. Ona işe yeni başladığımı ve kaybetmeyi göze alamayacağımı söylediğimde sinirlendi. Sokakta yaşadığımı ve bunun kalacak bir yer bulmak için tek şansım olduğunu açıkladım. Bana reddedemeyeceğim bir anlaşma teklif etti."

Kalbim Evie için kan ağlarken gözyaşlarımı ısırmak zorunda kalıyorum, böylece "Ne tür bir anlaşma?" diye sorabiliyorum.

"Kalacak bir yerim olmasını sağlayacağını ve kıyafetlerimi çıkarmadığım sürece eğitim masraflarımı karşılayacağını söyledi."

"Ha?" Şimdi gerçekten
kayboldum. "Çocuklar kiramı
ödüyor."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Çocuklar mı?"

"Hepsi beni kanatları altına aldı. İhtiyacım olan her şeyin parasını
ödüyorlar." "Ve tek yapman gereken kıyafetlerini çıkarmamak mı?" Emin
olmak için soruyorum
ondan faydalanmıyorlar.

"Evet. Derslerime odaklanmalıyım. Randevu yok. Etrafta dolaşmak yok.
Soyunmamı gerektiren hiçbir şey yok."

"Ciddi misin? Çıkmak yok. Bu biraz fazla değil mi sence de?"

"Bunu açıkça belirttiler. Çocuklar derslerime odaklanmamı istiyorlar,
böylece kendime bir hayat kurabilirim." Evie gözlerimi yakalayana kadar bana
yaklaşıyor. Fısıldarken gülümsemesi yumuşak, "Bağımsız olmamı istiyorlar.
Hayatım boyunca insanların önüme attığı artıklarla yaşamak zorunda kaldım."

Rhett ve arkadaşları benimle dalga geçmiyorlar, Willow. Hayatımda nasıl bir fark yarattıklarını anlatacak kelime bile bulamıyorum. İyi bir eğitim almama yardım ederek bana kendi başımın çaresine bakma gücü veriyorlar."

Boğazımdaki yumruyu sertçe yutuyorum ve Evie'ye sarılmak için eğiliyorum.

"Sana yardım etmelerine sevindim," diyorum geri çekilirken. "Sormamın sakıncası yoksa." Alt dudağımı ısırıyorum, umarım bir şeyleri zorlamıyorumdur. "Rhett'i diğer kızla gördüğünde neden üzıldün?"

Omuzları çökerken Evie derin bir nefes alır.

"Onu seviyorum. O beni sadece küçük bir kız kardeş olarak görüyor ve bunu aşmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. İnanın bana, denedim."

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?"

Yüzünde kederli bir ifadeyle başını sallıyor.

"Ona geçen sene söyledim. Beni önemseydiğini ama benimle bir ilişki istemediğini söyledi."

"Bu berbat," diyorum onun yanında söndüğümü hissederken. Rhett Evie'yi tekrar sevebilseydi, hikâyeleri için mükemmel bir son olurdu.

"Ben uyuyacağım. Beni dinlediğin için teşekkürler." "Arkadaşlar bunun içindir."

Sarılıyoruz ve Evie yatak odasına doğru yürürken ben de boş kahve fincanlarını mutfağa götürüyorum.

Işığı açık bırakıyorum ve gece yatmadan önce kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum.

Leigh birazdan evde olur. Bir grup tıp öğrencisiyle yemek yiyor. İhtisasına başlamadan önce ara vermesi gerekiyordu.

Pijamalarımı giyip yatağa girmeden önce hızlı bir duş alıyorum.

Karanlıkta yatarken Marcus'u düşünüyorum. Adam beni düğüm düğüm etti. Onu çözemiyorum. Gözleri bana bir şey söylerken, tavırları açıkça berbat.

Marcus'ta görmemi istediğinden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Meydan okumayı her zaman sevmişimdir ve kesinlikle kolay kolay korkmam. Gerçek Marcus'un kim olduğunu bulana kadar araştıracağım.

Çapkın bir piç mi yoksa incindi mi? Belki de bu yüzden herkesle arasına mesafe koyuyordur.

Onunla işim bittiğinde psikoloji okumaya karar verebilirim. Leigh bundan zevk alırdı.

Bölüm 5

MARCUS

Dün geceki partiden sonra çok yorgunum. Yemin ederim bir hafta uyuyabilirim. Morarmış eklemlerime bakıyorum. Her zaman olduğu gibi iyileşecek. Della'yı kovalayan o şerefsizleri dövmek, adı her neyse onunla seks yapmaktan daha tatmin ediciydi.

Kapıya doğru yürürken şifonyerin üzerinde bir kağıt parçası fark ettim. Elime alıyorum ve üzerinde bir numara ile '*beni ara*' yazdığını görüyorum.

"Tabii ki hayır. Benim için bir kez yeterliydi."

Çöpe attıktan sonra diğerlerinin akşam yemeği için ne istediğine bakmak üzere aşağıya iniyorum.

Evie'nin sesini duyuyorum ve neredeyse odama geri dönüyorum. Son zamanlarda onu her gördüğümüzde bize tanıştıracığı yeni biri oluyordu.

Oturma odasına giriyorum ve Willow'u gördüğümde hemen gardım yükselse de, yeni yüzler olmadığı için rahatlıyorum.

"Leigh nerede?" Jaxson, Willow'un yanında oturduğu yerden soruyor.

Tekli koltuklardan birine oturup konuşulanları dinlemekle yetiniyorum.

Willow, "Başı ağrıyor," diye cevap veriyor. Jaxson'ı biraz fazla yakından izledikten sonra, "Leigh'nin nerede olduğunu sormuştun," diyor.

Gözlerim Jaxson'a kayıyor ve onun yüz ifadesini incelerken etrafımda dönen konuşmalardan uzaklaşıyorum.

İlginç. Jaxson daha önce hiçbir kıza ilgi göstermemişti. Leigh bu sabah ona cehennemi yaşattı. İzlemesi eğlenceliydi. Ama şimdi Jaxson'a bakınca, Leigh'e ilgi duyduğu çok açık.

Willow'un gözlemci olduğunu unutmamalıyım. Hiçbir şey onun dikkatinden kaçmaz.

Hepimiz bir kıza aşık olsaydık ne kadar berbat olurdu? Böyle konularda şaka yapmamalıyım. Sadece birkaç hafta içinde New York'a gidiyoruz. Ayrıca, hepimizin bağlılığa alerjisi var, bu yüzden ciddi bir şey olması konusunda endişelenmeye gerek yok.

Gözlerim Willow'a takıldı. Kızlar bir gece önce partiden erken ayrıldıkları için onunla konuşmak zorunda kalmamıştım. Sadece selamlaştık, o da zar zor medeni bir şekilde.

Onu her gördüğümde daha da güzelleşmesinden nefret ediyorum. Gülümsediğinde sol yanağında bir gamze olduğunu fark etmeye başlıyorum. Etkileyici gözleri var ve arkadaşından bahsederken Leigh'e duyduğu sevginin gözlerinden parladığını görebiliyorum. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyor, tıpkı bir pervane gibi.

Jaxson ayağa kalktığı anda bir an için hazırlıksız yakalandım. Willow'a bakarken kendimi kaybetmişim. O uzaklaşırken ben de şansımı deniyor ve Willow'un yanına oturabilmek için tek kişilik koltuktan kalkıyorum.

Oturduğumda, aramızda hiç boşluk bırakmıyorum. Kolumu Willow'un omuzlarına atarak, saçlarının taze kokusunu duyana kadar onu kendime yaklaştırıyorum.

Cesur hamlem karşısında vücudu sertleşiyor ve gözleri açılıyor.

Yüzümü saçlarına gömme dürtüsüne direnerek kulağına yaklaştım ve fısıldadım, "Uzak kalamıyorsun, değil mi? Hemen yukarı çıkabiliriz.

Şimdi, senin için o kaşıntıyı kaşıyacağım."

Gözlerimiz buluşana kadar yüzünü yavaşça çeviriyor. Kirpiklerini indirerek ağzıma bakıyor ve onu öpme ihtiyacı kalbimin etrafına inşa ettiğim çelik bariyerlere sertçe çarpıyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve beni anında sertleştiren seksi bir inilti çıkarıyor.

Yavaşça, alt dudağının dişlerinin arasından kaymasına izin veriyor. Yaklaşıyor ve öpmek için yaklaştığını düşünmeye başlıyorum. Ama onun yerine hüznle fısıldıyor: "Kaşımak istediğim tek kaşıntı, yüzündeki o kibirli ifadeyi tokatlayabileceğim kaşıntı."

Hakkını vermeliyim, çok cesur.

Yüzümü hafifçe çeviriyorum, böylece ağızlarımızın köşeleri birbirine değiyor. Hafif bir dokunuş, vücudumda dalgalanan farkındalık kıvılcımları gönderiyor.

"Bebeğim, eğer sapıkça şeylerden hoşlanıyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek. Her zaman yeni şeyler denemeye hazırım."

Bana ters ters bakabilmek için geri çekildi. Aklından geçenleri bana söylemek yerine, sadece bana bakıyor. Rahatsız olana kadar gözlerimi tutuyor.

Kahretsin, onunla göz göze gelme yarışını kazanmamın imkanı yok. O konuda kesinlikle yetenekli.

Gözlerimi ağzına dikiyorum ama bu sadece onun bana uzanmasına neden oluyor. Elini yanağıma koyuyor ve yumuşak dokunuşu acı veriyor. Bana istediğim ama sahip olamadığım şeyi hatırlatıyor.

Bu iş çok hızlı raydan çıkıyor. Çok hızlı. Durumun kontrolünü kaybediyorum. "Bana bak," diye fısıldıyor.

Gözlerim tekrar onunkilere dönüyor ve ona yapabileceğim en soğuk ve sert bakışı attığımdan emin oluyorum. Gözlerimiz buluştuğu anda kontrolüm elimden kayıp gidiyor.

daha da fazla. Kahverengi gözleri anlayış ve şefkatle dolu. Bu sadece Jaxson'ın bana attığı bir bakış.

"Seni görüyorum, Marcus Reed. İstedığın kadar rol yapabilirsin ama ben bu aptal kibir maskesinin ardında saklanan adamı görüyorum."

Şok vücudumda dalgalanıyor ve korumaya çalıştığım imajı unutuyorum. Bir an için derim yüzülüyor, tek bir bakışla ruhumu ona taşıyorum.

Onu kızdıracak bir şey söyleyebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Zihnim benden nefret etmesini sağlayacak bir şey bulmak için yarışıyor.

Lanet olsun! Benden hoşlanamaz.

Çekip giden o olmalı çünkü benim bunu yapabilmemin imkanı yok. Ona çok ilgi duyuyorum, bu da benim çöküşüm olacak.

Elini geri çekiyor ve öne doğru eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bana asla odana götürdüğün sürtüklerden biri gibi davranma. Böyle bir muameleyi hak etmiyorum."

İki cümleyle beni geçmişte kullandığım her numaradan mahrum bırakıyor. Diğerlerinde hep işe yaradı. Jaxson hariç herkes... ve şimdi Willow.

Arkasına yaslandığında, elini bana uzattı.

"Bana bir pislikten başka bir şey olmamış olsan da, senden hoşlanıyorum. Hadi geçmişe sünger çekelim. Düşmanın olmaktansa dostun olmayı tercih ederim."

Eline bakıyorum, sonra tekrar yüzüne. Bana gülümsüyor ve dünya ile aramda aşılmaz bir duvar olduğunu düşündüğüm şeyde ilk çatlağı hissediyorum.

Onunla arkadaş olabilir miyim?

Bunu hiç düşünmedim bile. Bir deneyebilirim ve işe yaramazsa bitirebilirim.

Bunu bitirebilecek miyim?

Hâlâ elini uzatmış, sıkmamı bekliyor. Küçük elini kendi elime alıyorum ve parmaklarımın onunkileri nasıl sardığını izliyorum.

Arkadaş olacağız. *Daha fazlası değil.*

En azından gülümsemesini görebileceğim. Denemeye değer, değil mi? "Arkadaşlar." Tek yapabildiğim bu.

Gülümsemesi genişliyor ve gamzesi ortaya çıkıyor. Elini benimkinden çekiyor, ben hala tüm yabancı duyguların kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Evie ile ayrılmadan önce diğer adamlarla selamlaşmasını izliyorum.

Az önce Willow tarafından kıcıma tekme yediğimi çocukların fark etmesini istemediğim için kalkıp odama dönüyorum. Az önce olanları sindirmem gerekiyordu.

Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

WILLOW

Dün gece büyük bir risk aldım ve umarım pişman olmam.

Marcus'a bir şans vererek büyük bir hata yapıyor olabilirim ama bence onda ukala sırtıştan ve duygusuz davranışlardan çok daha fazlası var.

Eğer onun hakkında yanılmıyorsam, iyi arkadaş olma ihtimalimiz var.

Bu yüzden sabahın dokuzunda kapısını çalıyorum. Sadece 12'de sınıfta olmam gerekiyor, bu yüzden birlikte biraz zaman geçirebileceğimizi düşündüm. Birbirimizi tanımamızın tek yolu bu.

Kapıyı tekrar çaldığımda Carter kapıyı açtı. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor ve eminim Marcus daha da şaşıracak.

"Marcus burada mı?"

Carter beni içeri alırken, "Yukarıda, odasında," diyor. Merdivenlerden yukarı bakıyorum. "Hangi oda onun?"

"Koridorun sonundaki."

Carter'a gergin bir şekilde gülümsüyorum ama o bunu görmüyor çünkü zaten benden uzaklaşıyor.

Merdivenleri çıkarken derin nefesler alıyorum. Yardım edemem ama endişeli hissediyorum. Marcus'a ondan hoşlandığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Onunla gerçekten arkadaş olmak istiyorum ama bu onun tehlikeli derecede seksi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bence insanları böyle kandırıp, belalı biri olduğuna inandırıyor. Görünüşü gözlerini o kadar kör ediyor ki gerçek kişiyi göremiyorlar.

Yatak odasının kapısına geldiğimde, önce kapıyı çalıyorum. Cevap yok ve kapıyı yavaşça açarken yatakta yalnız olması için dua ediyorum. Onu bir kızla basmam arkadaşlığımız için kesinlikle iyi bir başlangıç olmazdı.

Odaya göz gezdiriyorum ve onu yatakta yalnız görünce rahatlayarak gülümsüyorum. Çantamı kapıda bırakıp yatağın yanına yürüyorum. Kollarını yastığın altına sokmuş, yüzüstü yatıyor. Uyurken onu izliyorum, yüzü rahatlamış ve endişeden arınmış. Öfkeli kaşlar yok.

Uyanmaya başladığında sırt üstü dönüyor ve yorgan altına sıkışıyor. Gözlerimin göğsünü keşfetmesini, her kasını ve kıvrımını almasını engelleyemiyorum. Göğsünün sol tarafında bir yara izi fark ediyorum. Bu hafif kusur onun güzelliğine katkıda bulunuyor.

Bir elini yüzüne götürüyor, bu da gözlerimin göğsünden uzaklaşmasına neden oluyor. İhtiyacım olan son şey ona bakarken yakalanmak.

"Günaydın," diyorum neşeyle.

Sanki ona şok vermişim gibi ayağa fırladı. Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, ama sonra yüz hatları tekrar temkinli hale geliyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki

Geri çekil ki yataktan çıkabilsin. Bir gömlek alıyor ve bana dönmeden önce hızla omuz silkiyor.

"Odamda ne yapıyorsun?" Sesi sert ve çok seksi. "Sabahı birlikte geçirebiliriz diye düşünmüştüm.

Birbirimizi." Bana kuşkulu bir bakış attı. O neden birlikte zaman geçirmememiz gerektiğine dair bir bahane bulamadan, "Sadece arkadaş olarak. Bunu yeni bir başlangıç olarak düşün. Sana kahvaltı ısmarlayayım."

Bir kot pantolon giyerken "Açık konuşalım," diyor, "bu bir alışkanlık haline gelmese iyi olur."

"Olmayacak."

Genişçe gülümsüyorum ve içimde mutlulukla dans ediyorum. Şimdiye kadar düşündüğümünden çok daha iyi gidiyor.

"Ayrıca, birlikte vakit geçirdiğimizde bu bir randevu olmayacak." "Tabii ki."

Ayakkabılarını giymeyi bitirdiğinde gelip önümde durdu. "Benim kurallarım var."

Bana kurallarını söyleyebilmesi için sessiz kalarak başımı sallıyorum. "Çıkmak yok."

"Bunu zaten söyledin."

"Anladığından emin olmaya çalışıyorum." "Anlıyorum."

Lanet olsun, röportaj yapmakla meşgulumuşum gibi hissediyorum.

"Özel hayatımı seviyorum. Bir dahaki sefere normal bir insan gibi ara." "Bana numaranı ver, arayacağım."

Bana kaşlarını çattı. "Tuhafsın." "Öyle miyim?" Nasıl tuhaf?

"Bu çok kolay. Bunda ne var?"

"Yakalamak mı? Yakalama falan yok. Kurallarınız olduğunu söylemişsiniz ve şu ana kadar makuller."

Başını sallar. "Yapışkanlaştığın an bu iş biter." "Doğru, sana yapışmak yok."

"Aşağıda bekle." Banyoya giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Yatağına bakıyorum ve kendimi durduramadan hızlıca örtüleri ve yastıkları düzeltiyorum. Tatmin olmuş bir duyguyla, ön kapının yanında beklemek üzere odasından çıkıyorum.

Marcus hâlâ gülümsemiyor ama benimle geliyor olması benim için bir kazanç.

"Benim arabamı alalım," diyorum evden çıkarken. "Benimkini alabiliriz," diye neredeyse hırlıyor.

"Sorun nedir? Arabamda görülürsen erkekliğinin sorgulanacağından mı korkuyorsun?" Alay ediyorum.

En son modeli kullanmıyor olabilirim ama küçük Mini Cooper'ım beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Ona yolcu kapısını açtığımda acı çekmiş görünüyordu.

"Önden buyurun, Bay Reed." Ona en tatlı gülümsememi veriyorum.

Bana ters ters bakıyor ama en azından biniyor. Fikrini değiştirmeden önce hızla sürücü tarafına yürüyorum ve biniyorum.

Ben uzaklaşırken, nefesinin altında mırıldandı, "Benim arabamı almalıydık."

Radyoyu açtı. Elton John arabayı doldurduğunda, Marcus kafasını yavaşça bana çeviriyor ve ne oluyor bakışı atıyor.

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Ne dinliyorsun lan sen?"

"Elton efsanedir."

"Bu tür müziğin buzul çağında öldüğüne eminim."

"Ne tür müzikten hoşlanırsınız?"

Marcus bir elini tavana dayayıp dizlerini ön panele dayayarak arka cebinden telefonunu çıkardığında bir kahkaha attım.

Bana ters ters baktı ve telefonunu radyoya bağladı. Bir şarkı seçmeden önce çalma listesinde geziniyor.

Piyano notaları arabayı doldurmadan önce çok fazla gürültü var. Sesi açıyorum, sözleri net bir şekilde duymak istiyorum. Şarkıyı daha önce dinlememiştim ve kulağa sert gelse de sözler içimi hüznle dolduruyor. Şarkı bana bilmem gereken her şeyi anlatırken gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Marcus birini kaybetmiş ve bu onu içten içe yiyip bitiriyor.

Bir sonraki şarkı başladığında, sesi kısıyorum ve soruyorum, "Kim söylüyor

Bu

mu "Beş parmak ölüm yumruğu."
?"

Arabayı IHOP'un önünde durdurdum. "Umarım açsındır."

Oturduktan ve siparişlerimiz alındıktan sonra

Marcus'a telefon.

"Bana şarkı listeni gönderebilir misin?"

Telefonumu almadan önce bana kararsız bir bakış atıyor. Telefonuma kendi numarasını kaydetmesini izliyorum, sonra benimkini alabilmek için kendini arıyor. İş bittikten sonra telefonumu geri vermiyor. Rehberimde gezinirken alındaki çatık kaşlar derinleşiyor.

"Sadece sekiz bağlantınız var" diyor. "Ve?"

Yemeğimizi masaya koyarken garson tarafından bölünüyoruz.

Marcus'a gülümseyerek oyalanıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var
mı?"

Marcus onu görmezden gelince hemen "Hayır, teşekkür ederim" diye cevap verdim.

"Neden sadece sekiz numara?" demeden önce onun gitmesini bekler.

Kreplerimi kesip bir ısırık alıyorum. Ben çiğnerken Marcus bana bakıyor. Isırırken sertçe yutkunuyorum. O bana dik dik bakarken yemek yemek kesinlikle kolay değil.

"Benim için önemli olan sadece sekiz kişi var."

Bana kaşlarını kaldırdığında, "Tüm bağlantıların arasında gerçekte kiminle konuşuyorsun?" diye soruyorum.

Bana hemen cevap vermiyor, ağzına bir çatal dolusu krep tıktırıyor. Şimdi o yerken ona bakma sırası bende. Onu rahatsız etmek istediğimden değil, sakallı çenesi yüzünden. Birini yemek yerken izlemenin tahrik edici olabileceğini hiç bilmezdim.

Bir ısırık daha aldığında, dikkatimi tekrar kendi tabağıma veriyorum. Kahvaltımız sessizlik içinde geçti ve ancak ödemeyi yaptıktan sonra arabaya doğru yürürken bana cevap verdi.

"Beş."

Arabaya bindik, ben "Madem kullanmayacaksın neden diğer numaraları aldın?" diye sormadan önce.

Bu sefer bana hiç cevap vermedi. En sevdiğim kumaş mağazasına giden kısa mesafeyi arabayla gidiyorum ve arabayı park ettiğimde Marcus biraz şaşkın görünüyor.

"Hadi gel. Çabuk olacağım."

Beni içeri kadar takip edince şaşırdım. Koridorda yürürken parmaklarımı farklı kumaş rulolarının üzerinde gezdiriyorum. Ben istediğimi seçerken Marcus sadece beni izliyor. Tezgâhtara ne kadar uzunluğa ihtiyacım olduğunu sorduktan sonra Marcus'a dönüyorum.

"Ne olmuş yani? Giysi yapmayı seviyor musun?" Etkilenmiş görünmüyor. Etkilenmesini beklediğimden değil ama yine de bu kadar bariz bir şekilde

tutkuma kayıtsız kaldım.

"Hobi olarak bok küreyormuşum gibi konuşmanıza gerek yok. Moda tasarımı okuyorum."

Bana sırtıyor ve ancak o zaman h ı y a r gibi davranma alışkanlığına geri döndüğünü fark ediyorum.

"Benim bir kuralım var," diyorum çenemi cesurca kaldırarak.

"Bir kural mı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu da pazularındaki kasların şişmesine neden oluyor.

"Evet. Arkadaşlığımızla ilgili senin kendi kuralların var, benim de kendi kurallarım var." İki kaşını da kaldırırken başını sallıyor.

"Kuralını duyayım." "Hıyarlık yapma."

Ağzının köşesi seğiriyor ve ben de hemen ekliyorum: "Ve gülümse. Daha az bakış ve daha çok gülümseme."

"Hepsi bu mu?"

"Şimdilik," diye cıvıldıyorum. Marcus'un yanından geçip satın aldığım ürünün parasını ödemeye gidiyorum.

Onu evine geri götürürken çalma listesinden daha fazlasını dinliyoruz. Her şarkıdan sonra ona kimin söylediğini soruyorum.

Arabayı garaj yolunun önünde durduruyorum ve Marcus'a gülümsüyorum. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Kapıyı açarken "Elbette," diye mırıldanıyor.

Hemen kolunu tutuyorum ve eğilerek yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Görüşürüz."

Kaşları tekrar çatılır ama öpücükle ilgili kötü bir yorum yapmaz. Bunun yerine arabadan iniyor, kapıyı kapatıyor ve arkasına bakmadan garaj yoluna doğru yürüyor.

"Sana ulaşacağım Marcus Reed," diye fısıldıyorum kaldırımdan uzaklaşırken.

Bölüm 6

MARCUS

Dün sabahı Willow'la geçirdikten sonra kafam daha da karıştı.

Her şeyi nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Willow'un yanındayken kendimi iyi hissediyorum. Hâlâ temkinliyim ama onu tanıma ihtiyacım giderek güçleniyor.

Ta ki o gidene kadar, sonra tüm korkular geri geliyor.

Daha önce hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim. Bir yanım onunla daha fazla zaman geçirmek isterken, diğer yanım çılgılık çılgılığa kaçmak istiyor.

Öğle yemeğinden sonra telefonum çaldı. Ekranda Willow'a verdiğim ismi görünce sırtıttım. ET, müziğini çok sevdiği için Elton'ın kısa versiyonu.

Mesajı açtım ve bir kahkaha patlattım.

ET: VBC ne anlama geliyor?

Ben: Çok Büyük Sik.

ET: 'Gözlerimi deviriyor.' Telefonumda sadece sen kendine böyle bir isim verebilirsin.

ET: Telefonunda bana hangi ismi verdin? Ben:

ET.

ET: Bu ne anlama geliyor?

ET: Lütfen bana bunun kocaman memeler anlamına gelmediğini söyle.

Tepkisine gülüyorum ve bir an için ona bunun ne anlama geldiğini söyleme fikriyle oynuyorum, ama sonra ona karşı sakın olmaya karar veriyorum.

Ben: Elton anlamına geliyor, onu çok sevdiğine göre.

ET: Ha-Ha, ben senin evine gelmeden Willow olarak değiştirsen iyi olur. VBC'yi Marcus'a çeviriyorum. İhtiyacım olan son şey, birbirimize her mesaj attığımızda sikini hatırlatman. Bu arada, on dakika içinde orada olacağım.

Saate bakıyorum ve öğleden sonra saatin neredeyse beş olduğunu fark ediyorum.

Ben: Ya planlarım varsa?

Tamam, bende hiç yok gibi, ama bunu bilmesine gerek yok.

O yazarken, ET'yi Willow'a çeviriyorum.

Willow: Planın var mı? Görünüşe göre var.

Willow: Beş dakika sonra görüşürüz.

Ben: On dakikaya ne oldu?

Willow: Bana mesaj göndererek boşa harcadın.

Kanepeye oturuyorum ve televizyonu açarak, kapının çalındığını duyana kadar kanallarda geziniyorum. Jaxson oturma odasına giriyor ve ön kapıyı işaret ediyor.

"Birini mi bekliyorsun?"

"Willow."

Kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Onun için açacak mısın?"

Bir spor kanalına geçerken "Hayır," diyorum.

Jaxson bir şey söylemiyor ama Willow için kapıyı açmaya gidiyor. Willow oturma odasına girmeden önce birbirlerini selamladıklarını duyuyorum. Yanıma oturdu ve televizyona bakarak yüzünü buruşturdu.

"Kapat şunu. Geç kalacağız."

"Ne için?" Kumandaya uzandığında, kolumu onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

"Filmler. Şimdi gidersek bir sonraki gösteriye yetişebiliriz." "Bir ekrana bakmak isteseydim burada kalırdım."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve elini kalçama koyarak üzerime doğru eğiliyor ve elimden kumandayı alıyor. Televizyonu kapatıyor, sonra kumandayı sehpanın üzerine fırlatıyor.

Kıçı hâlâ havada ve eli kalçamdayken bana gülümsüyor. "Hadi gidelim."

Ben aptalca bir şey yapmadan önce geri çekildi ve ayağa kalktı. Bir saniye daha geç kalsaydım onu yakalayacaktım.

"Sinemaya gitmeyeceğim," diyorum ama yine de kalkıyorum. "Peki, o zaman ne yapmak istiyorsun?"

Basketbol maçını gördüğünde yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum.

TELEVIZYON.

"Bu bir sürpriz. Bu arada, benim arabamı alıyoruz. Seninki yeterince küçük klostrofobik hissetmeme neden oluyor."

Üniversite kampüsüne yaklaştığımda, Willow bana doğru bakışlar atmaya başladı. Spor salonunun yakınına park edebilmek için arabayı arka tarafa sürüyorum.

"Az önce buradaydım," diyor, sesi sönük çıkıyor. "Benimle değil," diyorum arabadan inerken.

Elini tutmadan önce inmesini bekliyorum ve onu arka girişe çekiyorum. Kapıyı onun için açık tutuyorum, bu da bana bir gülümseme kazandırıyor.

"Kapının kilitli olmayacağını nereden biliyordun?" diyor kapıyı kapatmamı beklerken.

"Herkes antrenmanını bitirdikten sonra saat yedide kapıyı kilitliyorlar, o zamana kadar buradan çıktığımızdan emin olmalıyız."

Koridorda yürüyoruz ve spor için sessiz bir gece olmasına seviniyorum. Umarım basketbol sahasının kapısı kilitli değildir.

Neyse ki öyle değil. Düğmeyi çeviriyorum ve saha tepedeki ışıklardan aydınlanıyor.

"Ciddi misin?" Willow nerede olduğumuza bakarken, "Cidden mi?" diyor. "Basketbol mu?"

Bir top aldım ve birkaç kez zıplattım. "Eğer çemberi ıskalarsan, bir parça kıyafetini çıkarmak zorundasın."

Yüzünün birkaç saniye içinde sıkılmaktan gerginliğe dönüşmesini izliyorum. "Striptiz atı mı?"

"Evet, tabii cesaretiniz yoksa."

İnatla çenesini kaldırıyor. "Ben varım. Yine de uyarayım, bu sözleri sana yedireceğim."

Topu ona atarken gülüyorum. "Önce bayanlar."

Sadece sandalet, bir şort ve bir tişört giyiyor. Sütyenini ve külotunu da eklersek, onu çıplak bırakmam için beş kez ıskalaması gerekiyor. Bu çok uzun sürmez.

"Kolay bir atışla başlayalım. Tek elle." Topa vuruyor ve ben de onu izliyorum. "Senin sıran."

Onun olduğu yere gittim ve aynı atışı yaptım. Top çemberden geçiyor ve o da topu almak için koşuyor. Kenara doğru yürümesini izliyorum ve tam o anda endişelenmeye başlıyorum.

"Camdan dışarı," diye sesleniyor ve top çemberden geçtiğinde oyuna getirildiğimi anlıyorum.

Kenara doğru yürürken topu sektiriyorum. Onun ne kadar iyi olduğunu merak etmekle o kadar meşgulüm ki çemberi kaçıyorum.

Willow heyecanla ellerini çırpıyor. "Soyunma zamanı, tatlı çocuk."

Oturdum ve ayakkabı bağcıklarını çözdüm. Ayağa kalkarken, "Benimle oynuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Daha önce oynayıp oynamadığımı hiç sormadın." Sahanın ortasına doğru yürür ve topu fırlatır, tabii ki top hedefine isabet eder.

"Öyle mi?" Onun durduğu yere doğru yürürken soruyorum. Top çemberden sekiyor ve Willow'un mutlu bir dans yapmasına neden oluyor.

Gömleğimi başımın üzerine çekerken gülümsüyorum.

"Babamla aramızda bir şey vardı. Her Cumartesi sabahı oynardık ve kaybeden çimleri biçmek zorunda kalırdı. En iyisinden öğrendiğimi söyleyebilirsiniz."

"En iyisi mi?"

"Sol el." Top geçtikten sonra, "Colby Brooks benim babam." diyor.

Tam fırlatacakken duruyorum ve Willow'a dönüyorum. "Soyadın Brooks mu?"

"Evet. Bildiğini sanıyordum." Gömleğimi alıyor ve bir bankın üzerine koymadan önce düzgünce katlıyor.

"Baban zamanında iyi bir oyuncuydu." "Evet."

"Kıçıma tekmeyi basacaksın, değil mi?"

Genişçe gülümsüyor. "Görünüşe bakılırsa şimdiden kıçını tekmeliyorum." Onun durduğu yere doğru yürüyorum.

"Neden başlamadan önce bana söylemedin?"

"Sormadın ki."

Topu bırakıyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Bence bu saçmalık. Neden sessiz kaldığını düşündüğümü bilmek ister misin?"

Dudaklarını yalayıp başını sallıyor ve sarı bukleleri omuzlarına dökülüyor.

"Pek sayılmaz."

Bir adım daha atıyorum, göğsüm onun göğsüne değmekten sadece birkaç santim uzakta.

"Sanırım beni soymayı planlıyordun."

Burnunu kıvırıyor ve gülüyor. "Oyunu seçen sendin. Bunların hiçbirini ben planlamadım. Eğer benim planlarımla gitseydik, şu anda sinemada oturuyor olurduk." Gözleri göğsüme düşüyor. "Ve sen hala tişörtünü giyiyor olurdun."

Gözleri yara izine yerleştiği anda yüzündeki eğlenceli ifade kayboluyor.

Elini göğsüme götürüyor ve parmak uçları hafifçe yaralı dokunun üzerinde gezinirken donup kalıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor gözlerini tekrar benimkilere çevirirken.

Bunu sormasına şaşırdım. Daha önce kimse sormamıştı. Genelde başka bir yerden duymuşlardır.

"Babam beni vurdu." Kelimeler kulağa istediğimden çok daha yumuşak geliyor.

"Neden ona hâlâ babam diyorsun? O bu unvanı hak etmiyor."

Söylemesini beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Daha fazla burnunu sokacağını düşünmüştüm.

"Sadece bir babanın verebileceği zararı verdi. Başka biri olsaydı, bunu kabullenmek daha kolay olurdu."

"Bu mantıklı," diye fısıldıyor. Elini göğsümden çekip bana gülümsüyor.

"Hayatta kalmana sevindim, tatlı çocuk."

"Neden?"

Gömleğimi alıyor ve göğsüme bastırıyor.

"Giyin. Eve gitmem gerek." Arabaya doğru yürürken fısıldıyor: "Hayatta kalmana sevindim çünkü iyi bir kalbin var,

Marcus. Siz öyle düşünmeyebilirsiniz ama ben bunu görebiliyorum."

Evime döndüğümüzde Willow içeri girmedi. Yolun karşısına park ettiği yere doğru yürümeden önce yanağımdan öpüyor. İçeri girmeden önce onun uzaklaşmasını izliyorum. Ev sessizdi, bu yüzden duş almaya ve geceyi sonlandırmaya karar verdim.

WILLOW

Daireye girdiğimde evde sadece Evie vardı. "Leigh nerede?"

Omuz silkiyor. "Dışarı çıkacağını söylemedi. Ona Marcus'la çıktığını söyledim, o da burada takılacağını söyledi. Eve geldiğimde ev bomboştu."

"Kahretsin, bu bana hatırlattı. Telefonumu şarj etmem gerekiyor." Şarja takıyorum ve şarj olurken biraz kahve yapıyorum.

Telefonumu açar açmaz deli gibi ötmeye başlıyor. Leigh'den gelen tüm cevapsız çağrıları gördüğümde, endişe midemi sıkıştırmaya başlıyor.

Onu arıyorum ama telesekreterine ulaştığımda endişem hızla korkuya dönüşüyor. Ya ona bir şey olduysa?

"Sorun nedir?" Evie koltuktan kalkarken soruyor.

"Leigh beni aramaya çalıştı. Hiç mesaj bırakmadı. Ondan gelen sekiz cevapsız arama var. Ya başı beladaysa? Şimdi onu aramaya çalıştım ama telesekreteri çıktı."

"Eminim iyidir. Belki de her şeye rağmen bizimle gelmek istemiştir ve nerede olduğumuzu öğrenmeye çalışıyordur."

"Evet, belki."

Ön kapı açıldığında arkamı döndüm. Bir an için rahatladım ama sonra Leigh'in durumunu gördüm. Bir hayalet kadar beyazdı.

"Leigh?"

"Toplanmam lazım. Babam yarın geliyor." Şaşkın görünüyor, bu da beni daha da endişelendiriyor. "Babam yarın geliyor," diye tekrarlıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Tamamen kendinden geçmiş görünüyor. Kolumu omuzlarına doladım ve onu kanepeye doğru yönlendirdim. Evie bana bir şişe su uzatıyor, ben de Leigh'in dudaklarına bastırıyorum. Neyse ki birkaç yudum alıyor.

"Eve gidiyorum," diye fısıldıyor ve sesi o kadar kaybolmuş geliyor ki kalbim parçalanıyor.

"Neden eve gidiyorsun, Leigh? Bugün bir şey mi oldu?"

"Annem bir kaza geçirdi. Öldü." Sesinde hiç duygu yok, bu da kalbimi acıtıyor. Yeni öğrenmiş olmalı.

Onu kollarıma çekiyorum ve ağlamaya başlarken ona sarılıyorum. Arkadaşım için kalbim parçalanıyor. Annesine çok yakındı.

Ben geri çekilirken, Evie Leigh'e sarılmak için eğiliyor.

"Özür dilerim, Leigh. Anneni tanıımıyordum ama eminim harika biriydi. Sen bunun canlı kanıtısın."

Bunu Leigh için kolaylaştırmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok, bu yüzden eşyalarını toplarken onun kanepede oturmasına izin veriyoruz.

Leigh'in yanına oturuyorum ve odanın içinde hareket eden insanları izliyoruz. Siyah bir bulanıklık. Kahretsin, bu çok iç karartıcı.

Ayağa kalktım ve Leigh'e elimi uzattım. "Hadi Greys Anatomy'yi izlemeye gidelim. Yanlış yaptıkları her şeyi göstermene bile izin veririm."

Gülümsemeye çalışıyor ama acı çekiyor gibi görünüyor. Elimi tutuyor, ben de onu yukarı çekiyorum. Yas tutanlarla dolu odadan gizlice çıktık.

İkimiz de onun yatağında uzanırken Greys Anatomy'nin yeni sezonunu başlatıyorum. Leigh uykuya dalarken gözleri kapanana kadar ekrana boş boş bakıyor.

Onu yalnız bırakmak istemediğim için mesajım olup olmadığını kontrol etmeye karar verdim. Marcus'tan sadece bir tane var.

Marcus: Normalde bir kız beni yarı çıplak gördüğünde yatağa gireriz. Gülümsüyorum ve yan dönüyorum.

Ben: Los Angeles'tayım. Bir cenaze için eve geldim. Duydun mu bilmiyorum ama Leigh'in annesi vefat etti.

Birkaç saniye sonra telefonum biyledi. Mesajı okumadan önce hemen sesi kapatıyorum.

Marcus: Duydum. O nasıl?

Ben: O iyi olacak. Şu anda uyuyor. Marcus: Sen nasılsın?

Kelimelere bakıyorum ve nedense içimden ağlamak geliyor. **Dikkatli ol, tatlı çocuk. İnsanlar senin umursadığını düşünmeye başlayabilir. Marcus: Lanet olsun. Buna izin veremeyiz. Son sorumu görmezden gel.**

Marcus: Ne renk külot giyiyorsun?

Kahkahamı bastırmak için yüzümü yastığa bastırıyorum.

Ben: Kremalı büyükanne külotu.

Bu çok zalimce. Kabuslar göreceğim. Ben: Günün nasıldı?

Marcus: Sessiz ol. Bu çılgın takipçi piliç beni kızdırmak için etrafta değil. İtiraf et. Çılgın sapık pilici özlüyorsun.

Marcus: Biri bana işkence etse bile.

Senden hoşlandım, Marcus. Gördün mü, bu arkadaşlık işinde o kadar da kötü değilsin.

Marcus: Seninle takılmak o kadar da korkunç değildi.

Gülümsüyorum, keşke yüzünü görebilseydim.

Marcus: Farklı olduğunu kabul ediyorum. Genellikle, biz sadece ...

Cümlesinin ortasında durdu ama ne demek istediğini

anladım. **Ben: Yani genelde yılanı çalıların arasına mı**

saklarsın? Marcus: Bunu daha önce duymamıştım.

Ben: Bende daha var.

Ben: Turtayı dürt.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bumping Uglies.

Marcus: LOL. Beni öldürüyorsun.

Ben: İki sırtlı canavar yapmak. Poking-her-hontas. O twerk yaparken mastürbasyon yapmak. Bushwacking.

Marcus: Buna sikişmek de diyebilirsiniz.

Evet, o da var. İçimden bir ses başının belaya gireceğini söylüyor, tatlı çocuk.

Marcus: Sana söyledim, sen bela için bir

mıknatıssın. Ben: Evet, beni uyarmıştın.

Marcus: Ne zaman döneceksin?

Ben: Yarın sabah. Yarın öğleden sonra kaçırmamam gereken bir sınavım var.

Marcus: Seni havaalanından alabilir miyim?

Ben: Eğer sakıncası yoksa. Bu harika olur.

Marcus: Uçağın ne zaman ineceğini bana haber ver.

Söylerim.

Ben: Teşekkür ederim.

Marcus: Ne için?

Ben: Arkadaşım olduğun için.

Marcus: Yarın görüşürüz.

Bölüm 7

MARCUS

~Hata~

New York'a taşındığımızdan beri Willow ve benim için Cumartesi günleri birlikte akşam yemeği yemek bir ritüel haline geldi. Geçen hafta sıra onda olduğu için Çin yemeği sipariş ettim.

Willow bir keresinde bana yemek pişirme dersi vermeye çalışmıştı ama kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı. Tuzu biraz abartmıştım.

Jaxson ve diğer çocuklar çıktığımızı düşünüyorlar. Ne söylersem söyleyeyim, sadece arkadaş olduğumuza inanmıyorlar.

Arkadaş olarak yakınlaştık ve hatta ona aşık olduğumu itiraf edecek kadar ileri gideceğim, ama hepsi bu kadar olabilir. Willow'a ne kadar değer verirsem, korkum o kadar yoğunlaşıyor. Garip; sanki ona karşı hissettiklerimden besleniyor.

Jaxson söz konusu olduğunda hiç korku hissetmiyorum. Belki de benimle dövüşebileceğini bildiğim içindir. Kahretsin, kıcıımı tekmeleyecek.

Ama Willow... Ben ondan daha güçlüyüm. Eğer onun yanında kendimi kaybedersem, benimle savaşılamaz.

Onu korumak zorundayım ve bunu yapabilmemin tek yolu da mesafemi korumak.

Ne yapmam gerektiğini bilmek ve bunu gerçekten yapmak iki farklı şeydir.

Buraya gelip bana hayallerindeki adamlarla tanıştığını söyleyeceği günden korkuyorum.

Onunla arkadaş kalmanın zamanla daha da zorlaşacağını düşünmüştüm ama aslında tam tersi oldu. Willow'la geçirdiğim her zaman ruhumun gıdası. Onu görmediğim günlerde beni ayakta tutuyor.

Daha fazlasını istememe
neden oluyor. Onunla
daha fazla zaman
geçirmeyi.

Onu benim yapma ihtiyacı beni yıpratıyor. İçimdeki her şey, başka bir piç yapmadan önce onu sahiplenmek için çılgık atıyor.

Willow'u sevmek şimdiye kadar yaptığım hem en zor hem de en kolay şey. Onunlayken kendim olmak kolay, ama zor kısmı bunun bir gün biteceğini bilmek.

Ya benden bıkacak ya da ben işleri berbat edeceğim.

Kapı çalındığında aceleyle açıyorum.

Willow'u karşımda görmek, bir hafta suyun altında kaldıktan sonra hava almaya çıkmak gibi.

"Selam güzel çocuk," diyor ama sesinde her zamanki kıvılcım yok.

Genellikle kendi yaptığı kıyafetlerden birini giydiği yerde, eşofman ve eski bir üniversite tişörtü giymiş. Saçları arkadan bağlanmış ve yüzü makyajdan arındırılmış.

Omzundan tutup onu içeri çekiyorum, böylece kapıyı kapatabiliyorum, sonra başımı eğip gözlerini yakalıyorum.

"Sorun nedir?"

Omuz silkiyor ve benden uzaklaşıyor, ama çenesinin titrediğini görmeden önce değil. Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve yanına oturuyorum.

"Önemli değil. Aptalca davranıyorum." Derin bir nefes alıyor ve yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum."

"Çin yemeği yiyeceğiz," diyorum yemeği getirmek için ayağa kalkarken.

Hepsini sehpanın üzerine koyuyorum ve o yere doğru ilerlerken, "Sevdiğin böreklerden aldım" diyorum.

"Teşekkürler." İkimiz de yemek yerken, "Haftan nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi. Sonunda binaya yerleştik. Yeniden markalaşma tamamlandı. Aklıma gelmişken, iki hafta içinde lansmanımız var. Geliyorsun, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım."

Yemeklerimizi bitirirken günlük şeylerden konuşuyoruz. Willow'un bana neden üzgün olduğunu söylemesini isterdim. Umarım bizimle ilgili değildir.

Ben temizlik yaparken Willow bir film seçiyor. Yanına oturup kumandaya uzandığımda elini koluma koyuyor.

"Bekle." Kolumu omuzlarına doluyor ve yanımda bir top gibi kıvrılıyor. "Şu anda kurallardan birini çiğnediğimi biliyorum ama bana sarılmana gerçekten ihtiyacım var."

Koltuğa yaslanıyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. Yüzünü göğsüme gömüyor ve gömleğimi tutuyor.

Ağzım hafifçe saçlarına değene kadar başımı biraz eğiyorum.

Nefes alış verişi düzleşmeye başlayana ve uykuya daldığı belli olana kadar böyle oturuyoruz. Onu uyandıracak cesareti kendimde bulamıyorum. Bir şeye üzüldüğü çok açık. Belki biraz uyku ona iyi gelir.

Gözlerimi kapatıyorum ve başının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi onunla dolduruyorum.

Onu kollarımda tutmak cennet gibi bir his ama aynı zamanda endişelerimi de artırıyor.

Uyuklamaya başladığımda, yatma vaktinin geldiğine karar verdim. Bütün gece böyle oturamayız. Onu uyandırmamak için yavaşça hareket ediyorum, bir kolumu dizlerinin altından geçiriyorum. Mutfağın ışığını açık bırakarak yatak odama doğru yürüyorum.

Willow hiç gece kalmadı. İkimiz de bunun çiğneyemeyeceğimiz bir kural olduğunu biliyorduk. Geceyi burada geçirmesi işleri değiştirir, bizi değiştirir.

Gömleğimi ve kot pantolonumu çıkarmadan önce onu yatırıp rahat ettiğinden emin oluyorum. Boxerımı çıkarmadan yatağın diğer tarafına geçiyorum. Aramızda bıraktığım boşluğa bir kişi daha sığabilir.

Karanlığa bakıyorum, kılımı bile kıpırdatmadan. Willow'u sevmekte özgür olsaydım, şu anda ona bakıyor olurdum. Ona bu kadar yakın yatmanın verdiği hissi içime çekerdim. Onunla sevişmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmek için kendime izin verirdim.

Ama ben özgür değilim.

Bunun yerine, burada uzanıp bunun arkadaşlığımız için ne anlama geleceğini düşünüyorum. Sonun başlangıcı gibi hissediyorum.

WILLOW

Uyandığımda ilk düşündüğüm şey daha önce hiç bu kadar rahat hissetmediğim. Gözlerimi açıyorum ve bir an için kafam karışıyor. Biraz geri çekiliyorum ve bulanıklık Marcus'un çenesine dönüşüyor.

Yavaşça hareket ediyorum ve vücutlarımıza bakıyorum. Benimkinin yarısı onunkinin üzerinde. Aslında her tarafına yayılmış durumdayım.

Bu hiç iyi değil.

Tekrar yüzüne baktığımda ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda panikliyorum. Olabildiğince hızlı hareket ediyorum, geriye doğru sürünüyorum ve aramıza güvenli bir mesafe koyuyorum.

"Özür dilerim. Genelde yatağın her yerinde uyurum."

Onunla konuşmak istediğimi ve bana sarılmasını istediğimi hatırlıyorum ve sonra uyuyakalmış olmalıyım.

"Neden beni uyandırıp eve gitmemi söylemedin?"

"Üzgündün ve uykunun sana iyi geleceğini düşündüm."

Aramızdaki hava sertleşiyor ve yorganı geriye attığında, sert olan tek şeyin o olmadığını hemen fark ediyorum.

Sertleşmiş aletine aval aval baktığımı fark etmesin diye hızla gözlerimi kaçırıyorum.

Bu kesinlikle iyi değil. Marcus sadece arkadaş olduğumuzu açıkça belirtti. Daha önce sarılmamıştık bile. Onu birkaç kez yanağından öptüm ve bunun işleri zorladığını biliyordum.

Hasar kontrolü yapmalıyım.

"Burada uyuyakaldığım için özür dilerim. Gerçekten berbat bir hafta geçirdim." Atkuyruğumdan kravatı çekip saçımı düzelttikten sonra boynumdan bağıyorum. "Tasarımlarımı patronuma götürdüm ve beni kendileri için tasarım yapmam için işe almadıklarını açıkça belirtti. Birkaç ay onlarla çalıştıktan sonra portföyüme bakmayı düşüneceklerini umuyordum."

Marcus ayağa kalkarken gömleğimi düzeltir gibi yapıyorum. Giyindikten sonra, ona kararsız bir bakış attım.

Ağzı sert bir çizgi halinde ve hareketlerinin gergin olduğunu görebiliyorum.

Kahretsin. Gerçekten batırdım.

"Bir işim olduğu için minnettar olmam gerektiğini biliyorum. En azından faturalarımı ödüyor. Sadece bana bir şans vermelerini umuyordum."

Marcus bir elini saçlarında gezdiriyor ve boğazını temizliyor. "Kötü bir hafta geçirmiş olman çok kötü."

Başka bir şey söylemeyince kalbim yere çakılıyor. "Yemek için teşekkürler. Bu kadar moral bozucu olduğum için özür dilerim."

Koşma isteğimi bastırıyorum ve olabildiğince sakın bir şekilde çantamı bıraktığım yere doğru yürüyorum. Askısını omzuma asıyorum ve ön kapıyı açıyorum. Arkamı döndüğümde Marcus'un beni takip etmediğini görüyorum ve üzerime bir ağırlık çöküyor.

"Gelecek Cumartesi görüşürüz," diye sesleniyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onun dairesinden uzaklaşırken kollarımı kendime doluyorum.

Geçirdiğim korkunç hafta yüzünden cesaretim kırılmışken, hayatın neden bu kadar adaletsiz olduğunu merak ediyorum.

İstediğim her şey burnumun önünde bir havuç gibi sallanıyor ama hiçbirine sahip olamıyorum.

Marcus'u seviyorum ama ona sahip olamam.

Tasarlamak istiyorum ve bunun zaman alacağını biliyorum, sadece biraz olumlu geri bildirim almayı umuyordum.

Eve gittiğimde kendime bir fincan kahve yaptım. Koltuğuma kıvrılıp Evie'yi arıyorum. Leigh ya işte ya da uyuyor, bu yüzden onu aramayı denemedim bile.

Birkaç kez çaldıktan sonra Evie cevap verdi. Sanki onu uyandırmışım gibi. "Merhaba, uyuyor muydun?"

"Hayır," diye inliyor. "Ben hastayım. Yazın ortasında ancak ben grip olurum."

"Olamaz. İlaç aldın mı?"

"Evet. Bütün hafta sonu yataktan çıkmayacağım. Umarım pazartesiye kadar geçer."

"Pazartesi günü ne olacak?" Kahvemi yavaşça yudumlarken soruyorum.

"Bir görüşmem var. İşe gerçekten ihtiyacım var. Garson olarak çalışmaya devam edemem."

Evie bizimle New York'a gelmeyi reddetti. Biz mezun olduktan sonra, Los Angeles'a taşınacağını söyledi. Rhett çok kızmıştı.

Şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum. Yıllarca Rhett'in onu seveceğini umdu ama bu hiç olmadı. Benim için sadece birkaç ay oldu ve şimdiden vazgeçmek istiyorum. Birini sevmenin bu kadar acı vermesi çok komik. Sanırım bu, bir gün bir şeylerin değişebileceğine dair beslediğiniz umuttan kaynaklanıyor. Sizi seveceklerini umuyorsunuz ve bunun gerçekleşmediği her gün kalbinizi yiyip bitiren boğucu bir acıya dönüşüyor.

"Sadece biraz dinlen ve bol bol sıvı almayı unutma."

"İçeceğim." Öksürüyor ve sesi berbat geliyor.

"Keşke daha yakın olsaydın da seninle ilgilenebilseydim." Aramızdaki mesafeden nefret ediyorum. En iyi iki arkadaşım da ülkenin diğer ucunda. Buraya sadece Marcus için taşındım.

"Ben de. Senin tarafında işler nasıl?"

"Değişen bir şey yok." Hasta olduğu için berbat geçen haftamı Evie'ye yüklemek istemiyorum.

"Portfolyonu patronuna gösterdin mi?" diye soruyor.

"Evet, söyledim. Bana şirketin beni kendileri için tasarım yapmam için işe almadığını söyledi."

"Tasarımlarınıza hiç baktı mı?"

"Hayır." Ağır bir iç geçirdim.

"Üzgünüm tatlım, biraz iş deneyimi kazan ve sonra tasarım yapmana izin verecek bir yer bul."

"Haklısın. Berbat bir şey. Küçüklüğümde beri kendi parçalarımı tasarlamayı hayal etmişimdir."

"Fırsatını bulacaksın."

Evie burnunu sümkürüyor ve uyuması gerektiğini bildiğim için hızla diğer sorunuma geçiyorum.

"Her şeyi daha da kötüleştirmek için dün gece Marcus'un evinde uyuyakalmışım." "Kahretsin," diye inliyor.

Kendini iyi hissetmediği için mi yoksa bunun ne anlama geldiğini bildiği için mi inliyor emin değilim.

"Buna nasıl tepki verdi?"

Yüzümü buruşturuyorum ve bu hafta ilk kez ağlayacak gibi oluyorum. "Hiç de iyi değil. Aramız çok iyiydi ve ben bunu mahvettim."

"Gerçekten mahvettin mi Willow?" Ben cevap veremedim devam ettim. "Bunu bir düşün. Mahvedecek ne vardı? Sen bir ilişki istiyorsun, o ise arkadaş olmak istiyor. Sadece arkadaşlığıyla gerçekten mutlu olur muydun? Bunun olacağını biliyordun. Rhett ve bana oldu. Eğer arkadaşlardan biri aşık olursa, oyun biter."

Kelimeleri sıkarak söylerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Biliyorum ama bu beni umut etmekten alıkoymadı."

"Şimdi ne yapacaksın?"

Çantamdan bir mendil çıkarıp gözyaşlarımı tutmaya çalışırken yanaklarımı siliyorum.

"Ne yapabilirim ki? Olan oldu. Sanırım senin Rhett'le yaptığın gibi Marcus'la aramıza biraz mesafe koymam gerekecek."

"Her zaman buraya taşınabilirsin."

Evie'nin bunu istediğini biliyorum ama Marcus'a yakın olmalıyım.

"İşimi şimdi bırakamam. Özgeçmişimde iyi görünmez." Derin bir nefes alıyorum. "Biraz dinlenmen gerek. Pazartesi günü beni ara ve

görüşmenin nasıl geçtiğini biliyorsun, tamam mı?"

"Yapacağım," diyor, sesi konuşmaktan giderek kısılıyor. "İyi olacaksın. Bununla yaşamayı öğreneceksin. Sonsuza kadar bu kadar acımayacak."

"Teşekkürler için Dinliyorum, Evie," I Fısıltı
olarak ve gözyaşları tehdit altında beni ezmek
için.

"Yakında görüşürüz."

Telefonu yanımdaki kanepeye bırakıyorum ve görüşüm bulanıklaşana kadar yere bakıyorum.

Marcus'u biraz rahat bırakacağım. Belki de işler görüldüğü kadar kötü değildir.

Bölüm8

MARCUS

Bugün Perşembe ve Willow'dan haber alamadım. Genelde hafta boyunca birbirimize onlarca kez mesaj atardık.

Onunla konuşmayı özledim.

Jaxson ofisime giriyor ve bana şöyle bir baktıktan sonra başını sallıyor. Oturdu ve bana baktı.

"Sakin başlama. Bugün olmaz."

Öne doğru eğilir ve dirseklerini dizlerine dayar. "Sen bir aptalsın."

Ona ters ters bakıyorum ama bu onun haklı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. "Hayatının fırsatını tepiyorsun."

"O kadar basit değil," diye çıkışıyorum.

"Açıkla o zaman." Sandalyeye yaslanmış, her şeyi yüzüncü kez tekrarlamamı bekliyor.

"Willow Cumartesi günü benim evimde uyuyakaldı. Geceyi bende geçirdi. Aramızdaki ilişkinin içine etti."

"Willow'un geceyi senin evinde geçirmesi işleri nasıl berbat ediyor?" Ağır bir nefes verdi. "Seks yaptınız mı?"

"Hayır, sadece aynı yatakta yattık."

Gecenin yarısını, ikimizden biri doğru düzgün yürüyemez hale gelene kadar Willow'u becermeyi düşünerek geçirdiğimden bahsetmiyorum.

"Sorun ne o zaman?" Jaxson'ın sesi sanki bana karşı sabrını yitirmekle meşgulmüş gibi sinirli geliyor. Onu suçlayamam. Çok uzun zamandır benim saçmalıklarımınla uğraşıyor.

"Uyuyana kadar ona sarıldım." Kelimeler benim hissettiğim kadar üzücü geliyor. "Onu yatağa taşıdım ve aramızda biraz mesafe bırakmaya çalıştım ama yanıma yuvarlandı. Vücudu benimkinin üzerinde kartal gibi açılmıştı ve tek düşündüğüm neden asla çalışamayacağımızdı."

Jaxson bana bakıyor ve devam etmemi bekliyor.

"Willow'a sarılmalıyım. Vücudunu kendime karşı hissettim. Tadına baktım ve bu sadece daha fazlasını istememe neden oldu."

Jaxson, "Hâlâ bir sorun göremiyorum," diyor, sesi gerçekten de sıkılmış gibi çıkıyor.

"Bunu ona yapamam. Sonunun ne kadar kötü olabileceğini bile bile onunla bir ilişkiye başlayamam."

Jaxson ayağa fırladı ve ellerini masama vurdu. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Gözlerimi onun öfkeli bakışlarından ayırmıyorum.

"Sana şunu sorayım," diye tıslıyor. "Çocuklarım olsaydı, sence onları terk eder miydim?"

"Tabii ki hayır." Jaxson inanılmaz bir baba olacak.

"Ama babam beni terk etti, Marcus. Kahretsin, annem bile beni terk etti. Çifte kazık yedim."

Sözleri içime işlerken gözlerimi kapatıyorum.

"Senin baban gibi delirme ihtimalin, benim ailem gibi bir ezik olma ihtimalimle aynı."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Jaxson elini masama koydu ve üzerine eğildi. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Sorun ne o zaman? Seni böyle görmekten bıktım usandım. Seni seviyorum Marcus. Kollarımı kavuşturup hayatını mahvetmeni izlemeyeceğim."

Willow'la neden asla birlikte olamayacağımıza dair kendime söylediğim tüm nedenler aklımdan geçiyor. Jaxson'ın her birini anlayacağını bildiğimden, nedenini yüksek sesle itiraf etmekten başka çarem yok.

"Ya onu kaybedersen?"

Jaxson'ın öfkesini kontrol etmeye çalışırken derin bir nefes almasını izliyorum ama işe yaramıyor.

"Onu şimdiden kaybediyorsun," diye homurdanıyor.

"Öyle değil. Yani ya Willow'u içeri alırsam ve o ölürse?"

"Marcus," diye inliyor Jaxson, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirirken. "Yarın ölebilirim ama bu beni sevmene engel değil. Willow ile benim aramda ne fark var?"

Sandalyemi geri çekip ayağa kalkıyorum. Ancak pencerenin önünde durup kalabalık caddelere baktığımda, kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyorum.

"Geceyi burada geçirmen gerekiyordu," diye fısıldadım. "Ama annen izin vermedi. Eğer evet deseydi, seni de öldürecekti." Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum, kelimelerin doğru çıkmasını istiyorum. "Bir bakıma sen babamdan kurtuldun. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Her şey olmadan önce sen oradaydın. Bütün gün o evdeydin. Uyandığımda hâlâ oradaydın. Sevdığım herkesi kaybettim, sen hariç."

Jaxson yanıma geliyor ama ben gözlerimi aşağıdaki manzaradan ayırmıyorum.

"Seni kaybetmeyi düşünemiyorum bile. Sen benim hayatım oldun. Sen benim ailemsin. Seni kaybetme düşüncesi -" Boğazım düğümlendiği için cümlemi tamamlayamıyorum. Fısıldamadan önce birkaç derin nefes alıyorum, "Bu beni korkutuyor. Eğer Willow'u içeri alırsam, kaybetmekten korkacağım bir kişi daha olacak."

Uzun bir süre sessizlik içinde duruyoruz.

"Beni kaybetme düşüncesi seni korkutuyor çünkü sahip olduğun tek şey benim," diye fısıldıyor Jaxson. "Bir gün uyandığında yanında olmayacağımdan korkuyorsun çünkü bu boş bir odaya uyanacağın anlamına geliyor."

"Bu her şeyi özetliyor," diye mırıldanıyorum.

"Haklıydım," diyor. "Sen lanet bir aptalsın."

Ona ters ters bakıyorum, tüm bunları tekrar yaşayacak havada değilim.

"Willow'a sahip olsaydın, geçmiş zaman kullanıyorum çünkü büyük ihtimalle her şeyi tanınmayacak kadar berbat ettin, bana bir şey olursa yalnız uyanmazdın. Willow'la denersen ve en kötüsü olursa, ben yine orada olacağım. Bir münzevi gibi yaşamak seni acıdan kurtarmayacak, sadece hayatına girmesine izin verdiğin tek kişiyi kaybetme korkunu artıracak."

"Yani hayatıma ne kadar çok insan alırsam, onları kaybetmekten o kadar az korkacağımı mı söylüyorsunuz? Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Onları kaybetmekten korkmuyorsun, Marcus. Yalnız kalmaktan korkuyorsun. Bektan olan ne mi? Sen zaten yalnızsın." Jaxson bana doğru döndü ve omzumu tuttu. "İnsanları dışlamayı bırak. Diğerlerini içeri al. Willow'u içeri al. Sana söz veriyorum, korkun geçecek."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. İnsanları uzun süredir dışlıyorum, bu bir gecede değişmeyecek."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Bu biraz zaman alacak. Willow'un evine gidip ona aptal olduğunu söyleyerek başlayabilirsin. En azından arkadaşlığını

Onu tekrar yola sokmak için. Ondan sonra, her seferinde bir gün al. Yavaş yavaş erkeklerle daha fazla zaman geçirmeye başlayın. Acele etmenize gerek yok."

Anladığımı görsün diye başımı sallıyorum. Önce tüm bunları düşünmem gerekiyor. "İşe dönsem iyi olacak."

Onu geride tutmak için kolundan tutuyorum. "İşleri berbat ettiğimde mantığın sesi olduğun için teşekkürler."

"Sen de benim için aynısını yapardın."

Pencereden dışarı bakmaya geri dönmeden önce Jaxson'ın ofisten çıkışını izliyorum.

Willow'a gidip onu öperek korkutmaktan başka bir şey yapamam. Benimle bir ilişkisi olması fikrine onu alıştırmalıyım.

Ona karşı bir hamle yapmanın heyecanı ve korkusuyla doluyum. Jaxson'ın söyledikleri mantıklı ama yine de çok korkuyorum.

"Bir çift büyü!" Kendime çıkışıyorum.

WILLOW

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

Pazar gününden beri her gün Evie ile konuşuyorum. İkimiz de zor birkaç gün geçirdik. İş alamadı ve geçen hafta sonu hasta olduğu ve vardiyalarını kaçırdığı için garsonluk işinden kovuldu.

"Doğru olanı yapıyorsun. Marcus'a düşünmesi için zaman ver. Bırak sana gelsin."

"Ya bu gece gelmezse?"

"O zaman en azından onunla nerede durduğunu bilirsin. Kulağa sert geldiğini biliyorum, ama durum buysa, kayıplarını azalt. Umut etmeye devam edemezsin."

Her zamanki yemeğimize gelmezse, kalbim parçalara ayrılacak.

"İş arama nasıl gidiyor?" Konuyu değiştiriyorum çünkü Marcus hakkında konuşmak endişemi daha da arttırıyor.

"Başka bir garsonluk işi buldum ama maaşı bok gibi."

"En azından bu da bir şeydir," diye onu cesaretlendirmeye çalışıyorum.

"Evet, ama yine de berbat. Düzgün bir iş bulmak neden bu kadar zor? Bir pozisyona girebilmek için deneyime ihtiyacınız var ama kimse size bu deneyimi kazanma şansı vermek istemiyor."

"İşte bu yüzden bulunduğum şirketten ayrılmadım. Duymak istemediğini biliyorum ama neden Rhett'i aramıyorsun? Sana hemen bir iş verecektir."

"Marcus için çalışır mıydın?" diye tersliyor.

"Tamam, bu kötü bir fikirdi. Keşke size yardım edebilseydim."

"Bir şeyler bulacağım. Benim için endişelenme." Umutsuz bir of çekti. "Gidip vardiyam için hazırlansam iyi olacak."

Görüşmeyi kesmeden önce "Seninle sonra konuşuruz," diyorum.

Evie'nin zor durumda olmasından nefret ediyorum ama ona yardım edebilecek durumda değilim. Ben bile zar zor geçiniyorum. Ama yardım için neden Rhett'e başvurmadığını anlıyorum. Marcus'tan yardım istemek zorunda kalmadan önce ailemin yanına taşınmayı tercih ederim.

Marcus'u düşünerek saate bakıyorum. Bir saat içinde burada olmalı... Tabii hâlâ geliyorsa.

Hızlı bir duş alıyorum ve kot pantolon ile beyaz bir tişört giymeye karar veriyorum. İlk tanıştığımızda giydiğime benziyor.

Akşam yemeği için taco yapıyorum çünkü onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Yemek hazır olduğunda saate bakıyorum. Marcus her an burada olabilir.

Şimdi.

Daireye şöyle bir göz gezdirip hiçbir şeyi yerinde bırakmadığımdan emin oluyorum. Televizyonu açıyorum ve kumandayı Marcus'un her zaman oturduğu kolçağın üzerine yerleştiriyorum.

Saat altı gelip geçtiğinde endişem artmaya başlıyor.

Bütün hafta ondan haber alamadım. Bu geceyi, olanların garipliğini aşmak için kullanabileceğimizi umuyordum.

"Umut etmek buraya kadarmış," diye fısıldıyorum kanepeye çökerken. Gözyaşlarımı nefesimle uzaklaştırmaya çalışırken yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

Onun evinde uyuyakaldım diye arkadaşlığımızın bittiğine inanamıyorum. Onun için çok mu önemsizdik?

Bir saat geçmesine rağmen Marcus'tan ses çıkmayınca televizyonu kapatıyorum. Tacoları çöpe atma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine onları buzdolabına koyuyorum.

Kalbi kırık bir aptal gibi hissederek odama doğru yürüyorum. Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp pijamalarımı giydim. Hiç enerjim kalmadığı için yatağımın üzerine yanlamasına düşüyorum.

Şimdi ağlamak istiyorum ama gözyaşlarım akıyor.

Ön kapı çalındığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Yerimden fırladım ve Marcus'u bekletmek istemediğim için pijamalarımınla kapıya koştum.

Atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. Normal davran. Marcus'un ne kadar mutlu olduğunu görmesine izin verme. Son bir derin nefes alıp kapıyı açıyorum.

Marcus'u karşımda gördüğümde kalbim küt küt atıyor. O geldi.

Geç kaldı ama en azından burada.

"Üzgünüm, geç kaldım." Pijama giydiğimi fark edince kaşlarını çattı.
"Uyuyor muydun?" Saatine baktı. "Saat daha sekiz bile olmadı."

"Pijamalar rahattır," diyorum ve kıyafetlerimi değiştirmeden önce biraz daha beklemediğim için kendimi tokatlamak istiyorum.

Marcus içeri girebilsin diye kenarda duruyorum. Her zaman yaptığı gibi kanepeye doğru yürümüyor, onun yerine bana dönüyor.

"Kendini iyi hissetmiyorsan yemeği
atlayabiliriz." Bir çıkış yolu arıyor. Kahretsin.

Başımı sallıyorum, ona sadece arkadaş olduğumuzu gösterebilmek için bu geceyi istiyorum.

"Henüz yemek yemedim. Sen bir film seçerken ben de tacoları ısıtayım."

Pijamalarım ile bile kalacağım. Böylece başka bir şey giyerek onu etkilemeye çalıştığımı düşünmez.

"Haftan nasıl geçti?" Buzdolabından tacoları çıkarıp fırına atarken mutfaktan sesleniyorum.

"İyi idi. Sıra dışı bir şey değildi. Seninki nasıldı?" "İyi idi."

Sırtımı ona dönerek yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin, bu çok garip.

"Geçen Pazar için özür dilerim," diyor, bu da gözlerimin büyümesine neden oluyor

Geniş.

Hayır! Kahretsin.

Bu konuda konuşmak durumu daha da kötüleştirecektir.

"İlk kez bir kızla geceyi geçiriyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Açıkçası, bir pislik gibi davrandım."

Etrafımda dönüyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Özür dilemene gerek yok. Önemli bir şey değildi. Unutalım gitsin."
Buzdolabına dönüp çekerek açıyorum. "Ne içmek istersin? Son akşam yemeğinden kalan biraz bira var."

Bu daha iyi. Her zamanki gibi
konuşuyorum. "Bir bira harika olur."

Buzdolabından bir tane alıp kendime kola dolduruyorum.

Taco'lar yeterince ısındığında soruyorum, "Dana ve tavuk taco yaptım. Kaç
tane istersiniz?"

"İkişer tane," diye karşılık
veriyor. Neredeyse yeniden
normal hissediyorum.

Ben tacoları tabağıma yerleştirirken Marcus mutfağa geliyor.

Tabaklarımızı ve içeceklerimizi alarak oturma odasına geri dönüyoruz.
Marcus'a, sahip olduğumuz arkadaşlıktan daha fazlasını beklemediğim
mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde vereceğini umarak tek kişilik koltuğa
oturuyorum.

Elbette daha fazlasını istiyorum ama onu tamamen kaybetme
riskini göze alarak değil. Yemeğimden bir ısırık alırken
gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Geçen hafta sonu olanlardan rahatsız değil misin?"

Yemeği yutarken neredeyse boğuluyordum ve hızlıca bir yudum kola
aldım.

"Evet, tabii." Boğazımı temizliyorum ve ona gülümsüyorum. "Senin
yanında uyanmak garip miydi? Evet, ama bir şey olmuş gibi değil. Unut
gitsin. Hangi filmi izliyoruz?"

Tüm kelimeleri geveledikten sonra ağzıma bir lokma daha atıyorum.

Marcus filmi başlatıyor, ben de tacolarımı bitirirken izliyormuş gibi
yapıyorum.

Filmin jeneriği ekrana geldiğinde kalkıp bulaşıkları mutfağa götürüyorum.

"Hâlâ lansmana geliyor musun?" Marcus mutfağa girerken soruyor.

Bulaşıkları hızlıca yıkayıp kurutma rafına yerleştiriyorum.

"Tabii, ne zaman?"

"Cuma. Akşam sekizde başlıyor. Ofiste yapılacak." "Orada olacağım."

Mutfağı ağır bir sessizlik kaplıyor ve Marcus bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama bunun yerine oturma odasına geri dönüyor.

Anahtarlarını aldığıı duydüğümde derin bir nefes alıyorum.

Mutfaktan çıkarken "Geldiğin için teşekkürler," diyorum.

Onu ön kapıda karşılıyorum ve ona bakmaktan kaçınıyorum. Kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvetmek istemiyorum.

"Yemek için teşekkürler."

Kapıyı açıyorum ve olabildiğince parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Dikkatli sür."

Kapıyı arkasından kapattığımda, arkama yaslanıyorum.

Bölüm 9

MARCUS

Willow'un kapalı kapısına bakıyorum, gecenin gidişatından hiç memnun değilim.

Tam bir karmaşaydı.

Onu daha önce benim yanımda hiç bu kadar rahatsız görmemiştim, bu da benimle bir ilişki isteyip istemediğini merak etmeme neden oluyor. Kelimeleri yüksek sesle söylemedi, ben sadece varsaydım.

Kahretsin, aptalca varsayımlarımla neredeyse arkadaşlığımızı mahvediyordum.

Neden benimle bir ilişki isteyeceğini düşündüm ki? Bana böyle bir ilgi göstermedi. Lanet olsun, geçmişimi bile sormuyor.

Arabamı çekertmek zorunda kaldığımda çiçekleri arabamda unuttuğum için çok rahatladım. Bu onu kesinlikle korkuturdu.

Dışarı çıktığımda bir taksi çağırdım. Eve dönerken, geçmişte benimle arkadaştan daha fazlası olmak istediğine dair herhangi bir işaret verip vermediğini hatırlamaya çalışıyorum.

Eve gittiğimde hiçbir şey bulamamıştım.

Willow beni sadece bir arkadaş olarak görüyor. Bu geri adım atacağım anlamına gelmiyor.

Onu korkutup kaçırmamak için ona dikkatle yaklaşmam gerekecek.

Kahretsin, Google'da randevuları araştırmam lazım. Arkadaşınla çıkmak istediğinde yapman gereken doğru şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hiç iş yapmadım. Bütün sabahı arkadaştan sevgiliye geçişi araştırarak geçirdim.

"Aşık olduğun kişinin yanında farklı davran." Ekranı kaşlarımı çatıyorum.
"Evet, doğru.

Beni bu karmaşanın içine sokan şey de buydu zaten."

Gerçekten kullanabileceğim bir şey bulana kadar kaydırmaya devam ediyorum.

"Ona iltifat et. Kahretsin, neden pijamalarını giydiğini sorarak bunu berbat ettim."

Pijamalarının içinde gerçekten seksi görünüyordu. Sütyen giymediği gerçeği de vardı.

"Ne söylediğine dikkat edin. Ona işi veya sahip olabileceği özel bir ilgi alanı hakkında sorular sorun."

Yatıya kalmadan önce ne kadar boktan bir hafta geçirdiğini hatırladığımda telefonumu elime alıyorum.

"Sen bir pisliksin, Marcus," diye mırıldanıyorum nefesimin altında arama gerçekleşirken.

"Merhaba," diye nefes nefese kalmış gibi bir ses çıkarıyor.

"Kötü bir zaman mı?" O eve gelene kadar beklemeliydim.

"Hayır. Konuşabilirim. Ne oldu?"

"İş yerinde işler nasıl? Tasarımlarınızı patronunuza gösterdiğinizden bahsetmişsiniz?"

"Ah... bu iki hafta önceydi. Sana onları görmek istemediğini söylemiştim." Kendimi aptal gibi hissederek başımı ellerimin arasına aldım.

"Sen yaptın." Kendime bir yumruk atmak istiyorum. "Onun fikrini değiştirmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır. İlgiilenmediğini açıkça belirtti." "Bu berbat.
Şimdi ne yapacaksın?"

İç çekiyor ve bir yere doğru yürüdüğünü duyuyorum.

"Daha büyük bir modaevine girmek için yeterli deneyim kazanana kadar burada kalacağım."

"Bu mantıklı."

Bir an sessizlik oldu ve sonra "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, neden?" Neden böyle düşünsün ki?

"Oh, beni isteyken hiç aramazsın. Bir sorun olduğunu düşündüm."

Gözlerimi kapattım ve nefesimi yavaşça dışarı verdim.

"Sadece işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istedim."

"Tamam," diye uzatıyor kelimeyi, sanki aramamın tek sebebinin bu olduğuna inanmakta zorlanıyormuş gibi.

"Gitmem gerek," diye ağzımdan kaçırıyorum, aramayı daha da berbat etmeden önce. "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Elbette."

Telefonu masama bırakıyorum ve ekranımdaki tavsiye sütununa kaşlarımı çatıyorum.

WILLOW

Taksi ücretini ödedim ve dışarı çıktım. Devasa binaya bakarken, umarım fazla giyinmemişimdir. Birkaç hafta önce yaptığım kömür rengi kokteyl elbisesini giymeye karar verdim. Elbiseye kadınsı bir görünüm kazandıran kepçe bir yakası var. Kumaş sırtımın üzerinden çapraz geçerek tenimi belli ediyor.

Marcus beni işten aradıktan sonra biraz endişelendim. Çok garipti.

Ama bunu iyiye işaret olarak kabul etmeye karar verdim. Marcus önemsemediği sürece aramazdı. Belki de bu bana aramızın iyi olduğunu söylemenin bir yoluydu?

Kapıda adımı söylüyorum ve içeri adımımı attığımda gülümsemeden edemiyorum. Burası harika görünüyor. Burayı yenilemeye karar vermeden önce görmüştüm. Fayansları değiştirdiklerine sevindim. Eskileri yılların getirdiği yıpranmadan dolayı çizilmişti.

Güvenlik masası akşam için bir bara dönüştürülmüştür. Garsonlar konukların arasında dolaşarak onlara parmak yiyecekleri sunuyor.

Odaya bir göz atıyorum ve Carter'ın diğer iki adamla konuştuğunu görüyorum.

Bir garson yanıma yaklaşp bana bir kadeh şampanya ikram ediyor. Tepsisinden bir kadeh alırken diğer kadehleri devirmemeye dikkat ediyorum.

"Teşekkür ederim." Odayı daha iyi görebileceğim ve hala gelmekte olan diğer konukların yolundan çekilebileceğim tarafa doğru yürüyorum.

Tam karşımdaki asansörler açıldığında şampanya kadehimi yarılamıştım. Marcus dışarı çıkıyor ve bir an için nefes almayı unutuyorum. Siyah takım elbisesi içinde yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor.

Sonra arkasındaki esmer kadını görüyorum. Asansörün aynasında rujunu düzeltiyordu.

Gözlerim Marcus'tan esmer kıza kayıyor, kız dışarı çıkıp Marcus'un yanında duruyor. Ona gülümserken huzursuz bir his omurgamdan aşağı süzülüyor. Kız Marcus'a bir şeyler söylüyor ve Marcus'u güldürdükten sonra kendi yollarına gidiyorlar.

Olamaz. Birlikteydiler.

Tabii ki öyleydiler. Marcus yakışıklı, kadın da güzel.

Neden birbirlerinden etkilenmesinler ki?

Şampanyanın geri kalanını içiyorum ve garsonun yanımdan geçmesini fırsat bilerek boş kadehi dolu bir kadehle değiştiriyorum.

Bu geceyi atlatmak için sıvı cesarete ihtiyacım olacak.

Gözlerim Marcus'u takip ediyor, ta ki onu insan kalabalığının içinde kaybedene kadar. Onun yerine esmer kızı aramaya karar veriyorum. Onu odanın diğer tarafında bir şeye gülerken buluyorum.

Biri kolumu tuttuğunda öyle bir korkuya kapılıyorum ki neredeyse üzerime şampanya dökeceğim.

Gözlerim soluma kayıyor ve tam zamanında Marcus'un bana doğru eğildiğini görüyorum. Yanağıma bir öpücük kondurduğunda donup kalıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor ve eğer onu başka bir kadınla görmemiş olsaydım, gururum okşanırdı.

Bunun yerine, göğsümde acı ve öfke dönüyor. Marcus'un beni ilk öpüşü, yanağımdan bile olsa, ve bu öpüş, ağzını esmer kızın her yerine sürdükten hemen sonra olmalı.

Kolumu kurtarıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken yakınımnda duran insanlara bakıyorum.

"Teşekkür ederim. Görünüşe göre lansman başarılı oldu," diyorum normal görünmek için elimden geleni yaparak. Kızmak için gerçekten bir nedenim yok. *O sadece benim arkadaşım.*

"Evet, Carter mutlu. Bu da geri kalanımızın mutlu olduğu anlamına geliyor. Jaxson'ı gördün mü?"

"Hayır, sadece Carter. Onu henüz karşılamadım."

Marcus'un yanından uzaklaşıyorum, kendimi toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım var.

Bölüm 10

MARCUS

Bir şeyler çok yanlış. Willow bütün gece uzak durdu ve bardak bardak içti.

Rhett'in söylediği bir şeye gülüyor, bu da dikkatimi konuşmaya geri getiriyor.

Elini koluma koydu. "Marcus'un da bir oyuncu olduğunu biliyorsun. O da size katılabilir."

Bu da ne böyle? Willow'un bir bardağı daha bitirmesini izlerken kafam karıştı. "Rhett'e katılmak mı?"

"Evet," diye gülümsüyor bana, ama gözlerine ulaşmıyor. "Rhett bu gece burada aralarından seçim yapabileceğin bir sürü seksi kadın olduğunu söyledi." Garsondan bir bardak daha aldı ve Rhett'le bana döndü. "İkinizin arasında en büyük oyuncu kim merak ediyorum." Kaşlarımı çatıyorum, bu da onu sadece güldürüyor. "Merak etme, tatlı çocuk. Paramı sana yatırıyorum. Eminim Rhett bir tanesini onunla eve gitmeye ikna etmeden önce buradaki kadınların yarısını sikebilirsin."

Bardağı Willow'un elinden alıp Rhett'e uzatıyorum ve ona özür dileyen bir bakış atıyorum. Elinden tutarak onu asansöre doğru çekiyorum, böylece ikimizi de utandırmadan önce onu ofisime götürebileceğim. Tökezlediğinde, yüzüstü düşmesini engellemek için kolumu beline doluyorum.

Sarhoş olduğuna inanamıyorum. Ona ne oldu böyle? Daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Willow elimden kurtulduğunda asansörün düğmesine basıyorum. Bana dönüyor ve yüzünde o kadar büyük bir acı ve öfke var ki, yer yerinden oynuyor.

"Seninle yukarı çıkmayacağım," diye tıslıyor. Bir grup insanı işaret ediyor. "Git esmer kıza sor. Eminim ikinci kez yukarı çıkmaya fazlasıyla isteklidir."

Benden hışımla uzaklaşıyor ve ben peşinden gidemeden bir müşteri bana yaklaşıyor.

"Marcus, seninle henüz konuşma fırsatım olmadı," diyor Bay Bradbury, gözlerim Willow'u ön kapıdan çıkarken takip ederken.

Bay Bradbury'nin elini sıktım. "Efendim, bana beş dakika verebilir misiniz? Bir arkadaşım için taksi çağırمام gerekiyor."

Yaşlı adam etkilenmiş görünerek, "Elbette. Seni barın yanında bekleyeceğim."

Aceleyle girişe gidiyorum ve dışarı çıktığımda Willow'un binanın kenarına yaslandığını görüyorum. Sanki hastalanacakmış gibi kollarını etrafına sarmıştı.

Elimi sırtına koyuyorum. "Sana bir taksi çağırayım."

Onunla şimdi konuşmaya çalışmamın bir faydası olmaz, bu kadar çok içmişken olmaz.

Dokunuşumdan uzaklaşıyor ama bana bakmak için arkasını dönmüyor.

"Kendi taksimi çağırabilirim. İçeri geri dön."

Kolundan tutup yüzünü bana dönmesi için çeviriyorum. Gözyaşlarını gördüğümde, artan sabırsızlığım hızla endişeye dönüşüyor.

"Neden ağlıyorsun?"

Benden uzaklaşıp caddeye doğru bakıyor, sonra kolunu kaldırarak hızla ileri doğru adım atıyor. Yanımızda bir taksi duruyor ve ona doğru koşuyor.

Kapıyı açarken elini tutuyorum, böylece onu geride tutabiliyorum. "Willow, bugün ne oldu böyle? Konuş benimle."

"Ne faydası var?" diye fısıldıyor. "Konuşmak durumu daha iyi yapmaz." Bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor. "Merak etme Marcus. Yarın her zamanki eski halime döneceğim. İçeri gireceğim. Birkaç kadına asıl. Git eğlen."

Elini kurtarıyor ve taksiye tırmanışını izliyorum. Araba kaldırımdan uzaklaşıp bir köşede kaybolurken izlemeye devam ediyorum.

Yarın Willow ve ben olacağız. Konuşacağız.

Dün gece zor uyudum.

Kahretsin, dün tam bir karmaşaydı. Günün yarısını Logan ve sekreteriyle meşgul olduğumuz bir birleşmenin üzerinden geçerek geçirdim. Sonunda Willow'la keyifli bir akşam geçireceğimi düşünürken, işler cehenneme döndü.

Willow'un dairesine gidiyorum ve saatin daha sabahın sekizi olması umurumda değil, onunla hemen konuşmam gerekiyor.

Sokağın karşı tarafında park etmek için açık bir alan buluyorum. Arabayı durdurup Willow'un binasına baktığımda kalbim duracak gibi oluyor.

Willow'un kollarını bir adamın boynuna dolmasını izliyorum. Adam da ona sarılıp ayaklarını yerden kesiyor ve Willow adamın yüzüne öpücükler kondurmaya başlıyor. Willow adamın her yerindeyken adamın yüzünü net olarak göremiyorum.

Mutlu görünüyor.

Binanın içine doğru yürürken birbirlerine sıkıca sarılırlar.

Az önce gördüklerimi sindirmeye çalışırken arabamda ne kadar oturduğumu bilmiyorum.

Şokun etkisi geçince, öfke ve kıskançlık alevleniyor. Bir şekilde kaza yapmadan eve dönüyorum.

Willow biriyle görüşüyor. Çok geç kaldım. Birini içeri almaya hazırlandığım anda onu kaybettiğime inanamıyorum.

Gözlerimi kapatıp nefes alarak acımı dindirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Kalbimi birine açmaktan korkmakta haklıymışım. O kadar çok acıyor ki, o lanet şeyi göğsümden söküp atmak istiyorum.

Telefonum çaldığında, mesajın Jaxson'dan geldiğini düşünerek açıyorum. Willow'un adını gördüğümde, göğsümdeki ağrı daha da artıyor.

Willow: Dün geceki davranışım için özür dilerim. Senin mutlu olmanı istiyorum Marcus, ama ben de mutlu olmayı hak ediyorum. Şu anda ikimiz de mutsuzuz, bu yüzden gitmene izin vereceğim. Kalbimde her zaman özel bir yerin olacak, güzel çocuk.

Hepsi birbirine karışana kadar kelimelere bakıyorum.

İşte bu yüzden ilişki kurmuyorum. İnsanları kaybetmek çok acı veriyor. Lanet olsun, içim parçalanıyor.

Telefonumu kapatmadan önce Jaxson'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Willow işleri bitirdi.

WILLOW

Gözyaşlarımı siliyorum ama babam beni kollarının arasına aldığı anda gözyaşlarım daha hızlı akıyor.

"Her şey yoluna girecek. Gidip çantanı hazırlayalım."

Kıyafetlerimi bir gece çantasına atarken soruyorum, "Neden hep böyle baba? Neden asla sahip olamayacağımız şeyleri istiyoruz?"

Babam yataktan çantayı alıyor ve kolunu bana doluyor.

"Doğru zaman değil. Şu anda sahip olamamanız, daha sonraki bir aşamada olmayacağı anlamına gelmez."

Dün gece babamı aradım. Berbat durumdaydım ve Evie'yle konuşmak bile yardımcı olmazdı. Beni arayıp dairemin dışında olduğunu söylediğinde çok şaşırdım. Ona Marcus'u ve olan her şeyi anlattım.

Ağladım çünkü Marcus'u sevmek ve onu başka kadınlarla görmek çok acı veriyordu.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun Willow," dedi babam. "Senin olması gerekmeyen bir şeye tutunamazsın. Bu adamın hasretini çekerken, doğru adamla tanışma fırsatını kaçırabilirsin. İnan bana, sevmen gereken kişiyle tanıştığında, tüm bu acılar yok olup gidecek."

"Ama doğru kişinin kim olduğunu nasıl bileceğim?"

"Bileceksiniz çünkü o, diğer herkesi kıyasladığınız kişi olacak. Hayatınıza güzellik katacak, onu alıp götürmeyecek."

"Marcus'u seviyorum, baba. Ne yapacağımı bilemiyorum. Onu bir başkasıyla görünce kalbim parçalanıyormuş gibi hissettim."

"Size söyleyebileceğim tek şey benim ne yapacağım. O kişinin gitmesine izin verirdim. Eğer gerçekten birbiriniz için yaratılmışsanız, birbirinize geri dönmenin yolunu bulursunuz. Ama bu yolda ilerlemeye devam ederseniz, sonunda birbirinizden nefret etmeye başlarsınız. Sonunda, kendiniz için doğru olanı yapmalısınız."

Marcus'un içinde olmayacağı bir geleceği düşünmek çok acı veriyordu. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Onun başka bir kadına aşık olmasını ve onunla bir gelecek kurmasını izlemek zorunda kalmak beni öldürürdü.

Ben de hayatımda yaptığım en dayanılmaz şeyi yaptım. Marcus'u serbest bıraktım.

Bölüm 11

MARCUS

~Sonun başlangıcı. ~

(Üç buçuk yıl sonra...)

Bir paket Tylenol ve bir şişe su alıyorum, sonra da ödeme yapabilmek için sıraya giriyorum. Son zamanlarda her gün öğle yemeğimi yiyorum.

İşyerinde işler sakinleşir sakinleşmez doktora gideceğim. Bu arada Tylenol işimi görecektir.

Bir çantayı reddediyorum ve Tylenol'ü takım elbisemin cebine atıyorum. Gitmek için döndüğümde biri kolumu tuttu.

"Marcus?"

Hemen tepki veremeyecek kadar şok olmuş bir halde ona bakarken sırayı beklemeye devam ediyoruz.

Hayatımı sikeyim.

"Ben ödeme yaparken bekleyebilir misiniz? Nasıl olduğunu duymak isterim," diyor. Gözlerimi ondan ayırmadan yana doğru bir adım atıyorum.

Willow.

Beni alkole sürükleyen kadın. Artık hayatımda hatırlamak istemediğim bir dönem var. Jaxson beni rehabilitasyona yatırmakla tehdit etti. İşler o kadar kötüydü.

Willow.

Arkadaş olmaktan çıkıp birbirimize genel doğum günü ve Noel mesajları göndermeye başladık.

"Ne kadar oldu? Dört yıl mı? Nasılsın?"

Üç yıl beş ay oldu. Saymamaya çalıştım ama her doğum gününde ve Noel'de bana kaybettiklerimi hatırlatan mesajlar gönderirken bu çok zor.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?" Şu anda sakın olmaktan çok uzak olmama rağmen sesimin gerçekten umurumda değilmiş gibi çıkmasına şaşıyorum.

Ona cehenneme gitmesini söylemeliyim, ama onun yerine gözlerim yüzüne yapışıyor. Onunla ilgili her şeyi içime çekiyorum. Tamamen aynı görünüyor, hala çok güzel.

"Harikayım. Benimle kahve içmek için vaktin var mı?"

Gözlerim onun gülümsemesine takılıyor ve sanki biri karnıma balyozla vuruyormuş gibi hissediyorum.

O gülümseme.

Kahretsin, güneş o gülümsemeyle doğar ve batardı. Sonra onu benden kopardı ve beni sonsuz bir karanlığın içinde bıraktı.

"Elbette."

Bekle! Ne?

Hayır, onunla kahve içmek istemiyorum. Aklımı mı kaçırdım ben?

"Yolun karşısında bir kahve dükkanı var."

Evet, aklımı kaybettim. Baş ağrısından olmalı. Eczaneden çıkarken onu takip ederek ne halt ediyorum ben? Kahretsin, kıcı hala çok seksi.

"Şehrin bu kısmında ne yapıyorsun?"

"Bir müşterimi görmeye geldim. Eczaneyi gördüm ve bir şeyler almak için durdum."

Onunla ışıktta sadece bir an geçirmek istemekle, beni tekrar yakmadan önce uzaklaşmak a r a s ı n d a kalıyorum.

Açık bir masa bulduk ve Willow "İşler nasıl?" diye sormadan önce siparişlerimizi verdik.

"İşler harika."

Bu sersemlikten kurtulmalıyım.

Gözleri sol elime kayıyor ve nedense evli olup olmadığımı anlamaya çalışması beni sinirlendiriyor.

"Hâlâ bekâırım," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

"Onu bir gün bulacaksın," diyor ama gülümsemesinin nasıl duraksadığını kaçırmıyorum.

Sol ellerine bakmaya özen gösteriyorum. "Henüz evlenme teklif etmedi mi?" "Kim?" Kaşlarını çatıyor, bu da arkadaşlığımızı bazı nedenlerden dolayı bitirdiği anlamına geliyor.

rastgele sikiş.

"Bu bir hata." Ayağa kalktım ve arkama bakmadan onu masada otururken bıraktım.

Ya da en azından o arkamdan seslenene kadar öyle düşünüyordum.

"Marcus, dur!" Bana yetişti ve kolumu tutarak beni geri çekmeye çalıştı.

Ağzımdan üç yıl ve beş aylık öfke fişkırıyor ve bunun yol kenarında olması umurumda değil.

"Ne istiyorsun Willow? Arkadaşlığımızı bitirmeye karar verdin. Bunu önce benimle tartışma zahmetine bile girmedin. Seni içeri aldım, sen de bana sevgili John mesajı gönderdin. Hepsi rastgele bir sikiş için miydi? Senin için tek anlamım bu muydu?"

Sanki ona gerçekten tokat atmışım gibi bir adım geri çekildi.

"Şok olmuş gibi bakma," diye tısladım. "Mesajı göndermeden hemen önce ikinizi gördüm."

"Kimi gördün? Ne zaman?"

Baş ağrım şakaklarıma vurmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Bunu Willow'la yapamam. Eve gitmem gerek.

"Cumartesi sabahı lansmanda olay çıkardıktan sonra seni o adamla gördüm. Onun kollarına atlamak için sabırsızlanıyordun. Umarım buna değmiştir."

Willow'la uğraşacak enerjim yok. Tekrar yürümeye başlıyorum ve tam arabama giden yolun karşısına geçmek üzereyken sesleniyor.

"O gün gördüğüm tek adam babamdı."

Yılların verdiği öfke ve incinmişlikle geri dönüp ona doğru yaklaşıyorum. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sana hiç yalan söylemedim. Fırlatmadan eve döndüğümde üzgündüm. Babamı aradım." Bana yalvaran bir bakış attı. "Babamı gördün, Marcus. Eğer bana inanmıyorsan, onu hemen arayacağım. Ona kendin sorabilirsin."

Hayır, bu olamaz.

Babası basketbol oynamayalı yıllar oldu ve onu en son ben gördüm. Gerçekten doğruyu mu söylüyor? Bir duygu denizinde savruluyormuşum gibi hissediyorum.

"Baban mı?" İçimdeki yaşam tükenirken fısıldıyorum.

"Evet, haftayı evde geçirebilmem için beni almaya geldi."

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda midem bulanıyor. Willow'dan vazgeçtim çünkü başka biriyle görüştüğünü sanıyordum. O adamın babası olduğunu bilseydim, onun için savaşırdım. Bana gönderdiği mesaj, beni ondan uzak tutmaya yetmezdi.

"Dur bir saniye. O sabah neden evimin önündeydin?"

O zamanlar biriyle görüşüp görüşmediğim neden önemli olsun ki?"

Derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum. Arkadaşlığımızın bitmesinden lanet olası bir varsayımın sorumlu olduğuna inanamıyorum.

"Seninle konuşmak istedim. Eğer aramızdaki havayı yumuşatabilirsek, sana çıkma teklif edebilirim diye düşündüm."

Keskin bir nefes alıyor ve ben de yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. "Randevu mu?"

"Evet."

"Ama sen o esmerle yatıyordun."

Şimdi şaşkınlık sırası bende. "Ne esmeri?"

"Lansmanda asansörden birlikte çıktığınızı gördüğüm kişi."

Hala hangi esmerden bahsettiğini bilmiyorum. O gece ne olduğunu hatırlamak için çok düşünmem gerekiyor. Logan'la geç saatlere kadar çalışıyordum.

Lanet olsun.

"Arayan Logan'ın sekreteriydi. Geç saate kadar çalıştık," demek istediğimden daha sert bir şekilde söylüyorum.

"Onunla yatmadın mı?" Willow'un ayaklarının altından yer yarılmış gibi bakma sırası ondadır.

"Hayır."

"Benimle çıkmak mı istedin?" Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor, ki şu anda bunu gerçekten kaldıramam. Eve gitmeliyim ki bağırsaklarımı kusabileyim.

"Buna başka bir zaman devam edebilir miyiz? Şu anda kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bu konuyu konuşmak için benimle gerçekten buluşacak mısın, yoksa beni başından mı savıyorsun?"

Yorgun bir nefes verdim. "Seni arayacağım, Willow. Şu anda bunu seninle yapamam."

Yolun karşısına geçip arabama bindim. Kendimi eve götürmeye odaklanıyorum ve mutfığa ancak daha önce yemeyi başardığım azıcık yiyecek geri geldiğinde varabiliyorum. Midemdekileri yere boşaltırken ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Tanrım, ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Midem sanki bir öğütücüden geçiriliyormuş gibi hissediyorum. Işığa karşı gözlerimi kapatıyorum ama kafatasımdaki zonklayan ağrıyı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor.

Zemini temizlemek için son enerjimi harcadım. Vücudumu duşa sürüklüyorum ve kıyafetlerim hala üzerimdeyken içeri giriyorum. Kıcıma kadar suya batıyorum, su üzerime yağarken başımı soğuk fayanslara yaslıyorum.

"Marcus."

Çamurun içinde sürükleniyormuşum gibi hissediyorum ve gözlerimi açmam sonsuza kadar sürüyor.

"Marcus."

Jaxson'ın yüzü odak noktasına geliyor ve endişe dolu. "Ne oldu sana böyle?"

Etrafıma bakıyorum ve duşa oturduğumu görünce kafam karışıyor. Takım elbisem sıırıslık ve safranın bayat tadı neredeyse tekrar kusmama neden oluyor.

"Bilmiyorum. Sanırım kustum."

Jaxson kalkmama yardım ediyor, ben de tökezleyerek lavaboya gidiyorum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra duşa nasıl girdiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Kötü bir şey mi yedin?" Jaxson bir havlu alırken soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Kahretsin, daha önce hiç bu kadar kendimde hissetmemiştim. En sarhoş halimde bile soyunup kıcıma kaldırıp yatağa girebiliyordum.

Islak ceketini çıkarmak için mücadele ediyorum. Jaxson'ın kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmek zorunda kalması egoma bir darbe indiriyor. Havluyu etrafıma sarıyorum ve yatağa doğru tökezlemeye başlıyorum.

"Dostum, seni hastaneye götürüyorum. Gıda zehirlenmesi geçiriyor olabilirsin."

Yavaşça yatağıma düşüyorum ve mırıldanıyorum, "İyi olacağım. Her ne yediysem çoktan çıktı. Sadece uykuya ihtiyacım var."

"Bu gece kalıyorum." Jaxson'ın sesindeki kararlılıktan, tartışmanın bir faydası olmayacağını anlıyorum.

"İyi." Kendimden geçmeye başladığım için kelimeyi zorlukla söyleyebildim.

Jaxson'ı iyi olduğuma ikna etmek sabahın yarısını aldı, her ne kadar kendimi ısınmış bir ölü gibi hissetsem de.

Willow'dan az önce aldığım mesaja bakıyor ve aramızda olanları düşünüyorum.

Aramızdaki bu şeye bir şans verecek miyiz, yoksa hayatımıza devam mı edeceğiz?

Beni kasıtlı olarak incitmediğini bilmek bir fark yaratıyor. İkimiz de hata yaptık. Ben de en az onun kadar suçluyum. Eğer hemen sonuca varmasaydık, muhtemelen hala birlikte olurduk.

Belki de en azından bir randevuya çıkmayı denemeli ve sonrasında nasıl hissedeceğimize bakmalıyız?

Belki de değildir.

Sanırım kendime sormam gereken tek soru Willow'un bu şansa değip değmeyeceği.

Derin bir nefes alıyorum. Ondan uzaklaşmanın bir yolu yok, özellikle de benimle dalga geçtiğini düşündüğü için üzgün olduğunu bildiğim için.

Beni önemseydiği için üzgündü. Bu dünyadaki tüm farkı yaratır.

Cevabımı yazmadan önce mesajını tekrar okudum.

**Willow: Lütfen akşam yemeği için
buluşabilir miyiz? Benim evimde.
Cumartesi.**

WILLOW

Bütün gün diken üstündeydim. Birkaç saniye içinde Marcus'u göreceğimi bildiğim için endişeli bir heyecanla doluyum.

Derin bir nefes alırken onun apartmanına bakıyorum.

"Sakin olun. Panik yapmayın. Bu beklediğin fırsat. Bir daha berbat etme."

Evet haklısın, bu aptalca konuşmayla kendimi daha da sinirlendiriyorum.

Girişten geçerken "İşte hiçbir şey olmuyor," diye fısıldadım.

Koridorda yürürken kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor ve Marcus'un ön kapısına ulaştığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

İşlerin yoluna girmesi için küçük bir dua gönderiyorum ve sonra kapıyı çalıyorum.

Kapının diğer tarafında bir hareket duyuyorum ve bu benim heyecanımın aniden artmasına neden oluyor. Marcus kapıyı açtığında hemen konuşmaya başlıyorum.

"Söylemem gereken bir şey var. Cesaretimi kaybetmeden önce beni dinleyin. Lansmanınızda sarhoş olduğum için özür dilerim. Seni esmer bir kızla gördüm ve onunla yattığımı sandım. İncindim ve aşırı tepki verdim."

Onu tekrar görmek çok güzel. Geçtiğimiz üç yıl boyunca her gün onu düşündüm. Lansmanda sarhoş olmam daha dün gibi.

"Ayrıca," diye ekliyorum hemen, tam bir şey söyleyecekken. "Bunu gerçekten içimden atmam gerekiyor. Kanepende uyuyakaldığım için üzgün değilim. Senin üstünde uyuduğum için de kesinlikle üzgün değilim. Harika hissettirdi ve garipmiş gibi davranmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum."

Gülümsüyor ama konuşmak için ağzını açtığında elimi kaldırıyorum.

"Ve." Kıkırdıyor ve derin sesi sıcak bir yaz günündeki serin yağmur gibi üzerime yağıyor. "Seninle arkadaş olamam. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sence benimle romantik bir ilişki yaşama ihtimalin var mı? Zaman alacağını biliyorum, ama en ufak bir şans varsa, sabırlı olacağım."

Nefes aldığımda ve tam gevezelik etmek üzereyken Marcus parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Bütün gece dışarıda mı duracaksın, yoksa içeri gelmek ister misin?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"İçeri gelmek istiyorum," diye mırıldanıyorum parmağına karşı.

Omuzlarımdan tutuyor ve beni kucaklıyor. Kolları beni sardığında, yüzümü göğsüne bastırıyorum.

İçimi kaplayan mutluluk hissini bastırmaya çalışıyorum ama yine de bir damla gözyaşı yanağımdan süzölmeyi başarıyor. Onu siliyorum ve kollarımı onun beline doluyorum. Bir elini enseme götürüyor ve yüzünü saçlarıma gömerken beni daha sıkı tutuyor.

Birkaç dakika sonra bizi kapıdan uzaklaştırıyor ve bana sarılmaya devam etmeden önce kapıyı kapattığını duyuyorum.

Sonsuza kadar böyle durabilirim.

Onun tanıdık kokusunu içime çekerken, hâlâ hiçbir şeyin Marcus kadar güzel kokamayacağını düşünüyorum.

Kalbinin kulağıma çarptığını duyduğumda, bunun dünyadaki en güzel ses olduğunu biliyorum.

Geri çekildiğinde, isteksizce onu bırakıyorum. Buradan sonra nereye gideceğimiz konusunda endişeliyim, saçlarımdan bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve utangaç bir şekilde ona gülümsüyorum.

"Seni babanla gördüğümde yanlış bir fikre kapıldığım için özür dilerim," diyor gözleri benimkilere kilitlenirken.

O gözler. Onları çok özledim.

Tüm dünyam onun gözlerinin delici maviliğine hapsedi.

"Bize Çin yemeği aldım," diyor dönüp mutfığa doğru yürürken. "O çok sevdiğin Çin böreklerinden aldım. En azından umarım hâlâ seviyorsundur."

"Var ve açlıktan ölüyorum."

Yemekleri sehpaye taşıırken rutinimize geri dönüyoruz ve yemek yerken yere oturuyoruz. Gözlerimiz sürekli birbirimize takılıyor, bu da bizi güldürüyor.

Açlıktan öldüğümü söylerken yalan söyledim. İştahım yok ve Marcus'un yemeğine dokunmamasına bakılırsa o da aynı şeyi hissediyor.

Bir tane b ö r e k yiyebildim. Başka bir şey y e m e y e zorlayamıyorum. Ben bir film seçerken Marcus ortalığı temizliyor.

The Notebook'u seçtiğimi görünce başını sallıyor. "Ne? Bence çok uygun," diyerek seçimimi savunuyorum.

"Uykuya dalarsam beni suçlama," diye şakacı bir şekilde uyarıyor.

"Kıçını kanepede bırakacağımı bildiğin sürece, tatlı çocuk."

Filmin girişi başladığında, Marcus fısıldar, "Konuşmamız gereken daha çok şey var."

Filmi duraklatmak için kumandayı almak için hamle yapıyorum ama beni durduruyor. "Şimdi olmaz. Önce filmi izleyelim."

"Tamam." Biraz kararsız hissederek kanepeye yaslanıyorum.

Marcus şimdi **k o n u ş s a** iyi olur çünkü filme odaklanmamın imkanı yok.

Tedirginliğimi **h i s s e t m i ş** olmalı ki kumandaya uzanıp televizyonu kapatıyor.

Ona bakarken sertçe yutkunuyorum. Her şeyin yerli yerine oturmasını beklemiyordum ama sinirlerim ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Ağzının köşesi seğiriyor, bu da benim gülümsememe neden oluyor. Yüzünde hüznü bir ifade belirlediğinde gülümsemem hızla ölüyor.

"Biriyle çıkmamamın bir nedeni var," diyor ve bu sözler tüylerimi diken diken ediyor. İyi türden değil.

Bana sadece arkadaşlık teklif edebileceğini bir kez daha söylediği kısım burası. Darbeyi beklerken gözlerimi kapatıyorum.

"Babamın beni vurduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerim açıldı ve kaşlarımı çattım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Marcus geçmiş hakkında hiç konuşmaz. Arkadaşlığımız başladığında bana açılmasını sağlamaya çalıştım ama geçmişlerimiz hakkında konuşmanın yasak olduğunu açıkça belirttiğinde vazgeçtim.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum, sonunda bana açılacağını umarak. "On yaşındaydım."

Ona uzanmak istiyorum ama o kalkıp mutfığa doğru yürüyor. Takip etmeli miyim emin değilim. Omzumun üzerinden bakıyorum ve bir bardak su doldurmasını izliyorum. Emin olamıyorum ama Tylenol alıyor gibi görünüyor.

Geri gelip oturuyor ama bu sefer bedenini bana doğru çeviriyor. Gözlerini benimkilere kaldırdığında ve tüm hüznünü gördüğümde, hiçbir şey ona uzanmamı engelleyemiyor. Elini tutuyorum ve sıkıca sıkıyorum.

"Babam annemi ve küçük kız kardeşimi öldürdü. Ertesi gün uyandığımda bildiğim hayat gitmişti. Sevdiğim her şey bir gecede sona erdi."

Sözlerinin etkisi o kadar sert ki nefes bile alamıyorum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ben sevgi dolu bir aileden geliyorum. Onun yaşadığı türden bir dehşet... düşünülemez.

"Birinin içeri girmesine izin vermek, kendimi başka birini kaybetmeye açmam gerektiği anlamına geliyor." Boğazını temizleyerek kelimelerin içine işlemesi için zaman tanıyor.

Ona ne yaptığımı fark ettiğimde "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Sen beni içeri aldığın gibi, ben de seni terk ettim."

Zihnim bu korkunç farkındalığın etkisinden kurtulamadan bedenim hareket ediyor.

Kollarımı boynuna doladım ve kendimi ona yapıştırdım.

"Çok üzgünüm Marcus. Bunu bilseydim asla gitmezdim. Bunu sana yapmazdım."

Marcus'un neden herkesten uzak durduğunu şimdi anlıyorum. Yaşadığı acı ve korkuyu bilmek, sevdiğim adam için kalbimin kırılmasına neden oluyor.

Geri çekiliyorum ve ellerimi çenesine götürüyorum.

"Söz veriyorum seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Sadece arkadaş olabilesek de sorun değil."

Marcus birkaç saniye bana baktı, sonra yüzüne garip bir ifade yerleşti. Bu bakışı daha önce hiç görmemiştim.

Onu zaten olduğundan daha fazla rahatsız hissettirmek istemediğim için bıraktım.

"Bu biraz zaman alacak. İşleri ağırdan alalım," diye devam etmeden önce boğazını temizliyor, "Gerçekten yavaş. Biriyle çıkma fikrine alışmam gerekiyor."

Onu rahatlatmak için, "Bugün yatağa atlamamızı beklemiyorum," diye şaka yapıyorum.

Marcus bir kahkaha patlatır. "Bu gerçekten iyi olduğum tek kısım .."

Şakacı bir şekilde omzunu itiyorum. "Tam bir sapıksın." Yüzümü ekşittim. "I

berbat."

Marcus suratını asmamaya çalışıyor ama az önce ne söylediğimi fark ettiğimde kahkahayı basıyorum.

"*Berbatım* demek istemedim. Yatak odası konusunda deneyimli değilim demek istedim." Boynumda bir kızarıklık hissederek hemen konuyu değiştirdim.

Konu. "Arkadaş olarak başlayalım. Birbirimizin hayatından haberdar oluruz ve oradan devam ederiz. Zorlamak istemiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyor rahatlamış bir sesle.

Bu gece kaydettiğimiz ilerlemeden dolayı mutlu hissederek ayağa kalktım. "Ben gidiyorum. Gelecek Cumartesi akşam yemeğinde görüşür müyüz?" "Elbette," diyor beni kapıya doğru götürürken.

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Her şeyi konuştuğumuza sevindim. Seni gerçekten özledim, tatlı çocuk."

"Eve döndüğünde bana haber ver ki güvende olduğunu bileyim." "Haber veririm."

Koridorda yürürken gülümsemeden duramıyorum. Gelecekte bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ama şu anda mutluyum.

Bölüm 12

MARCUS

Willow ve benim aramda her şey normale döndü. Söylediğimiz gibi ağırdan alıyoruz. Ama bir aydır hayatıma geri döndü ve sanırım ilk randevumuz için doğru zamanlama.

"Bay Reed?"

Adımı duyunca kalktım ve resepsiyona doğru yürüdüm. Bayan bir koridoru işaret etti.

"İki numaralı odada bekleyebilirsiniz. Doktor birazdan yanınızda olacak."

"Teşekkür ederim."

Sonunda pes ettim ve üç hafta önce bir doktora gittim. Görünüşe göre kurşun zehirlenmesi geçirmişim. Geçen hafta, kurşun zehirlenmesine neden olabilecek mermiden geriye kalan herhangi bir parça olup olmadığını görmek için bir dizi teste katlanmak zorunda kaldım. Kalp uzmanıyla görüşecek olmamın, kurşun zehirlenmesine neyin yol açtığını kesin olarak bildikleri ve bana bir çözüm sunabilecekleri anlamına gelmesini umuyorum.

Kilo kaybı bir sorun haline geliyor ve baş ağrılarım hiç dinmiyor. Ayrıca küçük şeyleri unutmaya başladım, bu da beni endişelendiriyor. Ağzımdaki metalik tattan kurtulamıyorum. Hasta olmaktan bıktım. Bu böyle devam ediyor.

çok uzun sürdü. Bu yüzden şu anda buradayım ve doktorlara profesyonel görüşlerini nereye sokabileceklerini söylemiyorum.

Odaya girdim ve oturdum. Saniyeler sonra kığım dondu. Hastanelerin ve doktor odalarının neden bu kadar soğuk olduğunu anlamıyorum. Sanki insanın içindeki virüsü dondurmak istiyorlar.

"Bay Reed," diyor yaşlı bir adam odaya girerken. Kapıyı arkasından kapatıyor ve karşıma oturuyor. "Ben Dr. Barnard. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Bir dosyayı açmasını izlerken "Kendimi daha iyi hissettim," diyorum.

O sayfalara bakarken birkaç dakika sessizlik oluyor. Kendimi meşgul etmek için masasındaki aile fotoğraflarına bakıyorum.

"Doğru," diyor sırtını dikleştirirken. "Dr. Avery'nin teşhisi doğru. Kurşun zehirlenmesi geçirmişsiniz."

"Bunun zaten farkındayım." Bunun için ne zamanım ne de sabrım var.

"İşte sorun da burada başlıyor. Dr. Avery sizi bana Test sonuçlarınız geldi."

Dr. Barnard bir röntgen tutuyor ve bir şeyi işaret ediyor. Bir bok göremiyorum. "Kurşun çıkarıldığında geride parçalar kalmış."

Sonunda bir yere varıyoruz. "Nasıl tedavi edeceksin?"

Boğazını temizler ve ellerini önünde kavuşturur.

"Bay Reed, parçalar kalbinize gömülmüş. Dosyanıza baktığımda, bu noktada ameliyat önermem."

Rahatlayarak sarktım. Şükürler olsun, beni tekrar kesip açmayacaklar.

"Zaten zayıflamış durumdayken risk çok yüksek olur."

Bekle. Ne?

"Ne riski?"

Sorunlarımın kaynağı göğsümde daha hızlı atmaya başlıyor ve bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı hissediyorum.

"Kalbinizin zaten zayıflamış olması nedeniyle kalp ameliyatından sağ çıkamayacaksınız."

Adama bakıyorum, ne dediğini anlamıyorum. "Az önce söylediklerini tekrarla," diye fısıldıyorum.

"Bay Reed," dedi bana sempatik bir bakış atarak, "parçaları kalbinize gömülü oldukları yerden çıkarmak yüksek riskli bir ameliyat. Böylesine yorucu bir ameliyatta kalbiniz duracak. Parçaları çevreleyen doku ölüyor. Kalbiniz parçalar tarafından zehirleniyor. Bu aşamada vücudunuz fiziksel olarak hala ameliyatı atlatabilecek durumda ama kalbiniz atlatamaz."

Donmuş bir şekilde oturuyorum, kelimeleri oluşturamıyorum.

Sonunda, "Kalbim mi ölüyor?" diye fısıldamayı başardım.

"Evet, Bay Reed. Tedavi ile yaşam sürenizi birkaç hafta uzatabileceğiz. Özür dilerim."

O kadar çok sorum var ki, ama sormak yerine o konuşmaya devam ederken sadece başımı sallayabiliyorum.

Sifonu çektim ve yere uzandım. Kollarımı dizlerimin üzerine koyarak başımı küvetin kenarına yaslıyorum.

Willow'la ilk randevum için hazırlanmam gerekiyordu.

Bugün hayatımın en mutlu günlerinden biri olmalıydı.

Sadece 26 yaşındayım.

Acı kahkahalar safra tadında yanıyor. Kalbim ölüyor.

Ölüyorum adına koyayım.

Ben ölüyorum.

Ne kadar söylesem de kulağa gerçeküstü geliyor.

Dr. Barnard bugün bana ismimin donör listesine eklendiğini söyledi. Sanki dikkate alınacak kadar uzun yaşayacakmışım gibi.

Buna inanamıyorum.

Sonunda ölüm beni yakaladı.

Jaxson ve Willow'a öleceğimi nasıl söyleyeceğim? Hay sikeyim.

"Siktir!" Boğazım düğümlenene ve hıçkırıklar bedenimi sarsmaya başlayana kadar çığlık atıyorum. Sanki üzerimde asılı duran ölüm fermanından kaçabilecekmişim gibi kendimi sürünme pozisyonuna sürüklüyorum.

"Neden?" Kesinlik içime işlemeye başladığında sözcükler ağzımdan dökülüyor.

Ağlayacak gözyaşım kalmadığında, kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum. Koridora ancak o kaçınılmaz gerçek tekrar yüzüme vurduğunda çıkabiliyorum: *Ölüyorum.*

Bir yıldan az bir süre içinde ölmüş olacağım.

Eğer şanslıysam, ki şu ana kadar şans benden yana olmadı.

Aylar - elimde kalan tek şey bu.

Jaxson'a nasıl söyleyeceğim?

Willow'a.

Gitmesine izin vermeliyim. Zehir beni öldürdükçe zayıfladığımı görmesini istemiyorum.

Kasvetli umutsuzluk, savaşıma isteğimi kurutuyor. Willow'un gitmesine izin vermek zorunda kalmanın dayanılmaz kalp ağrısı beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Hep geride kalan olmaktan korktum. Giden kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim.

WILLOW

Marcus bir aydır benden kaçıyor. Artık ona başka seçenek bırakmıyorum. İşten sonra onun evinde olacağımı söyledim.

Randevumuzu iptal ettikten sonra hiçbir şey düşünmedim. Ama bir daha randevu vermedi ve Cumartesi akşam yemeklerimizden de vazgeçti. Mesajları sertleşti ve ancak o zaman bir mesaj gönderme zahmetine giriyor.

Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. İyi gittiğimizi sanıyordum. Ani fikir değişikliğine neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama bana bir açıklama borçlu.

Dairesine gittiğimde, vazgeçmeden önce kapıyı birkaç kez çaldım. Evde olmadığına inanamıyorum. Bu Marcus'a hiç benzemiyor.

Kapısının önüne oturdum. Onu bekleyeceğim. Onu görmeden buradan ayrılmamın imkanı yok.

Sert zeminde oturmaktan kığım uyuştığında, Marcus asansörden dışarı adımını atıyor.

O kadar yorgun görünüyor ki neredeyse neden burada olduğumu unutuyorum.

Ayağa kalkıp kapının kilidini açmasını beklerken merhaba deme zahmetine girmiyor.

Kapıyı açmıyor ki içeri girip konuşabilelim. Onun yerine, yüzünde hiçbir duygu olmadan bana bakıyor.

"Başka biriyle tanıştım, Willow."

Şok içimde titreşiyor ve onun duygusuz tavrı durumu daha da kötüleştiriyor.

"Onu seviyorum, bu yüzden arkadaş olarak bile birbirimizi göremeyiz." "Biriyle tanıştın. Öylece mi?"

Çenemi kaldırıyorum, beni ne kadar incittiğini ona göstermeyi reddediyorum.

"Evet, bu... ani oldu."

Yavaşça başımı sallıyorum. Söyleyebileceğim bir şey yok. Marcus mutlu olmayı hak ediyor, sadece onu mutlu eden ben olmayacağım.

"Tamam. Neden bana daha önce söylemedin?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için kalp ağrımın onun gözlerine yansıdığını görüyorum.

"Emin olmak istedim," diyor.

"Eğer eminsen söyleyebileceğim bir şey yok," diye fısıldıyorum, içime yayılan acıyı gizleyemiyorum. "Umarım seni mutlu eder, Marcus."

Uzaklaşmaya başladığımda kendimi zombi gibi hissediyorum. Bir kavga bekliyordum ama bu değildi. Marcus'un başkasına aşık olduğunu duymak değil.

"Willow," diye sesleniyor arkamdan.

Duruyorum ve ilk gözyaşı düşerken sırtımı ona dönüyorum.

"Teşekkür ederim. Sözlerimin şu anda hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyorum ama belki bir gün onları hatırlarsın."

Dişlerimi sıkıyorum ve son bir kez onunla yüzleşmek için dönüyorum. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan yuvarlanıyor ve hıçkırmaya başlamamak için yavaş nefesler alıyorum.

"Bir erkeğe kalbinizi verdiğinizde, onun bunu hak ettiğinden emin olun. Sen harika bir kadınsın."

Yanağından süzülen bir damla gözyaşı son kontrolümü de kırıyor.

Hıçkırığını elimle kapatıyorum ve arkamı döndüğümde, "Seni seviyorum. Seni çok özleyeceğim."

Asansörü beklemek istemediğim için merdivenlere doğru koşuyorum. Sadece kalbimi ikinci kez kıran adamdan uzaklaşmam gerekiyor.

"İki aydır kendine acıyıp duruyorsun," diyor Evie. "Eve dön Willow. Sizi orada tutan bir şey yok. Çıkmaz sokakları bırak"

iş."

O haklı. Toparlanıp eve gitmeliyim. "Önce haber vermem gerekecek," diye mırıldanıyorum.

"Haber ver o zaman. Tekrar oda arkadaşısı olabiliriz. Kalacak yeni bir yer aramana bile gerek yok."

Evie'nin sesi gerçekten heyecanlı geliyor.

"Tamam," diye iç geçirdim. "İlk gün haber vereceğim."

"Yapacağından emin olabilirsiniz. Eğer yapmazsan yemin ederim New York'a kadar otostop çekerim."

"Yarın konuşuruz. Ben gidip bu sefil ruh halinden kurtulmak için uyuyacağım."

"İyi geceler, dostum."

Yatağıma uzanıp hayatımın neden bu hale geldiğini merak ediyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekrana bakarken kaşlarımı çatıyorum. Muhtemelen Evie'dir diye düşündüm ama Marcus'un adını görünce cevap vermeye çalışırken elim ayağıma dolaştı.

"Marcus?" Sesimdeki şaşkınlığı engelleyemedim. Milyon yıl geçse de beni arayacağı aklıma gelmezdi.

Kadından ayrıldı mı?

Yapmış olsa bile, bu bir şey ifade etmez.

"Willow, ben Mia. Rhett'in küçük kız kardeşi ve Marcus'un bir arkadaşısıyım. Telefon etmemi o istedi."

Marcus'un bir arkadaşı mı?

Kahretsin, Marcus Rhett'in kız kardeşiyle mi çıkıyor?

"O iyi mi?" Gerçekten bilmek istediğim tek şey bu. Beni nişanlarına davet etmek için aramasa iyi olur. O zaman cidden aklımı kaybedeceğim.

"Konuşabilmemiz için onun evine gelebilir misin?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"On dakika içinde orada olacağım."

Telefona ters ters bakıyorum. Yemin ederim beni yüz yüze davet ederse onu yumruklayacağım.

Y o l d a endişelenmeye başladım. Belki Marcus'a bir şey olmuştur. Kız arkadaşının beni nişanlarına davet etmesine izin vermedi.

Beni neyin beklediğinden emin olmadan aceleyle merdivenleri çıkıyorum. Kapıyı çaldığımda kendimi Mia ne hakkında konuşmak istiyorsa ona hazırlamaya çalışıyorum.

Kapı açılıyor ve çarpıcı bir kadın bana gülümsüyor. Kahretsin, ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum.

"Merhaba Willow. Ben Mia," diyor ve içeri girmem için bana alan açıyor. Tek istediğim Marcus'un iyi olup olmadığını öğrenmekti, böylece gidebilecektim.

"Selam Mia. Marcus iyi mi?"

Derin bir nefes alıyor, bu da soğuk bir ürpertinin omurgamda gezinmesine neden oluyor.

Hayır. Marcus'a bir şey oldu.

"Willow, onu gördüğünde biraz şaşırabilirsin."

Aman Tanrım. Bu çok kötü. Yüzünde görebiliyorum.

Söyleyeceği her şeye kulaklarımı tıkamak istiyorum ama tek yapabildiğim ayakta durup dinlemek.

"O çok hasta ve kendinizi hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacınız olursa anlayışla karşılarım. Çok kilo kaybetti ve çok yorgun ama sizi görmek için sabırsızlanıyor."

O buradaysa, o kadar da kötü olamaz. Değil mi?

"Yatak odasında. Onu görmek ister misin?"

Ne bekleyeceğimi bilmeden başımı sallıyorum. Mia elimi tuttuğunda kalbim ayaklarıma çarpıyor.

Sırf onu görmek için bana destek olmayı teklif ettiğine göre kötü olmalı.
Odasına doğru yürürken aklımdan milyonlarca şey geçiyor. Farklı kokuyor.
Kahretsin, farklı hissettiriyor.

Odasına girdim ve gözlerim hemen yatağına gitti. Aman
Tanrım.

Ona ne oldu? Sadece iki ay oldu. O bir iskelet. "Hey, bebeğim," diye
fısıldıyor. "Sürpriz."

Ayaklarımı ilerlemeye zorluyorum, böylece bacaklarım yol vermeden
önce onun yanına oturabiliyorum.

Çok solgun.

Onun çelimsiz haline bakıyorum ve kelimeleri duymadan bunun ne anlama
geldiğini biliyorum.

Sevdiğim adam ölüyor.

Bu yüzden beni itti.

Farkına vardığımda içim ürperdi. Marcus bunu görmemi istememişti.
İçimde daha derin bir sızı kök salarken son iki ayın tüm kalp ağrısı kaybolup
gidiyor. İçimde yıkıcı bir pişmanlık izi bıraktı.
ve keder.

Birlikte geçirebileceğimiz onca zamanı boşa harcadık.

Öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Benimkilerin
altında ne kadar soğuk olduklarını hissetmek korkunun ruhumu kanatmasına
neden oluyor.

Marcus için cesur olmalıyım. Ne kadar zor olursa olsun. Geri
çekilip fısıldıyorum, "Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Sözlerim onu gülümsetiyor ve onu mümkün olduğunca çok güldürmek
için sessiz bir söz veriyorum.

"Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim," diye fısıldar. "Sana
söylemem gereken bir şey var, ama söylemeden önce seni sevdiğimi bilmelisin.
Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.

Bana acıyın."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor. Kelimeleri yüksek sesle duymak istemiyorum. Sakın söyleme.

Lütfen.

"Kalbim ölüyor."

Acımı görmesin diye gözlerimi kapatıyorum. Zalim pençeleri ve acımasız darbeleriyle içimi parçalıyor.

Lütfen bu kötü bir rüya olsun.

"Kurşunu çıkardıklarında parçaları ıskalamışlar," diye fısıldıyor. Onu duyabilmek için daha da yaklaşıyorum. "Kurşun kalbime saplanmış ve kurşun zehirlenmesi yüzünden kalbim ameliyata dayanamayacak kadar zayıf."

Çiğ acı beni bütünüyle yutuyor.

"Başka doktorlara göründün mü?"

Fısıldıyorum. "Gittim. Ölüyorum, Willow."

Ağrı o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Ellerimle yüzünü çerçeveliyorum ve daha yakına eğiliyorum.

Güçlü ol, Willow.

Sevdiğin adam için güçlü ol.

"Artık buradayım. Seni seviyorum ve tekrar bir pislik olsan bile yanından ayrılmayacağım."

"Bir pislik olduğumda, lütfen seni sevdiğimi unutma. Seni kalbimin her atışıyla seviyorum."

Yüzümü boynuna gömüyorum ve tüm bunların adaletsizliği için ağlıyorum.

Bölüm 13

MARCUS

Willow'a söylediğim için pişmanım. Onun burada olmasını seviyorum ama gözlerindeki kalp acısını görmekten nefret ediyorum.

Kulağını kalbime dayamış uyurken derin nefes alışlarını dinliyorum. Daha onu doğru düzgün öpememişken onu bu kadar çok sevmem nasıl mümkün olabilir?

Hayat neden bu kadar acımasız? Sonunda sevdiğim kadını buldum ama onunla bir geleceğim olamaz. Onunla asla sevişemeyeceğim.

Uyumak ve Willow'la geçirdiğim bir anı kaybetme riskini almak istemiyorum ama gözlerim kapanırken kaybettiğim bir savaş veriyorum.

WILLOW

Marcus'un bedeni benden uzaklaşınca uyandım.

"Summer." Bu inilti o kadar büyük bir kederle dolu ki, rüya gördüğünü anlamadan önce bedenimi hareket ettiriyor.

Marcus göğsüne yasladığı yastığı ölümüne tutuyor.

Omzunu hafifçe sarsıyorum. "Marcus, uyan. Rüya görüyorsun."

Sanki onu şok etmişim gibi ayağa fırlıyor ve yatağından sendeleyerek çıkıyor, hâlâ yastığı tutuyor.

Yataktan sürünerek çıktım ama ona doğru uzandığımda öne doğru hamle yaptı. Bana çarpıyor ve dengemi yeniden kazanmaya çalışırken ikimiz de yere düşüyoruz. Sol eli boynuma dolanırken gözleri ardına kadar açık ve dehşetle dolu. Bileğini kavıyorum ve çok zayıf olduğu için elini kendimden çekmeyi başarıyorum.

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim," diye tıslıyor yumruğunu geri çekerken. Belli ki bir şeyle savaşıyor, etrafının farkında değil. Kolumla darbeyi engellerken yana doğru eğiliyorum.

"Marcus," diye bağıyorum, onu uyandıracağını umarak. "Benim, Willow." Gözlerini kırıştırmaya başladığında nefes alış veriş hızlanıyor ama ben her ihtimale karşı gardımı alıyorum.

"Willow," diye fısıldar, sesi dehşete düşmüş gibidir. "Sorun yok. Bir rüya gördün."

Benden uzaklaşıyor ve yere oturuyor. Elini göğsündeki yara izine bastırıyor, ilk çığlık onu parçaladığında vücudu sarsılıyor. Sadece sesi bile kalbimi kırıyor ama sevdiğim adamın bu kadar kırıldığını görmek ruhumun bir parçasını öldürüyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. "Çok gerçekçiydi," diye nefes nefese kalıyor.

"Neyi gerçek hissettin?" Onu cesaretlendiriyorum. Belki rüyası hakkında konuşursa sakinleşmesine yardımcı olur.

"Summer," diye fısıldıyor. "Onu vurduğunda, üzerime düştü. Yanağı tam buradaydı." Avucunu yara izine vuruyor. "Gözlerine bakıp durdum, göz kırpmasını diledim."

Kollarımı Marcus'a dolayarak onu sıkıca tutuyorum. Onu teselli edecek hiçbir sözüm yok. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem çünkü girmeyecek.

Daha da kötüleşecek.

MARCUS

Çok gerçekçiydi. Summer'ın teninin göğsümde soğumaya başladığını bile hissedebiliyordum. Vücudunun üzerine çöken ürkütücü durgunluğu. Cansız gözlerini. Hepsi başa çıkılamayacak kadar fazla. Kalbim durmadan çok önce aklımı kaybedeceğim.

Willow'a bunu yaşatamam. Cansız gözlerimin peşini bırakmayacağını bilerek ölemem. Hayatımı hatırlamasını istiyorum, ölümümü değil.

Savaşmadan gitmeyeceğini bildiğim için gözlerimi kapatıyorum. Onu incitmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok. Ben hâlâ hayattayken onun benim için yas tutmasını izlemek dayanılmaz olacak.

Odaya geldi ve bana gülümsedi.

"Gitmen gerek," diye fısıldıyorum. Fısıltıdan daha fazlasını yapacak gücüm yok.

"Nerede?"

"Willow, seni burada istemiyorum," diye açık açık söyledim. İncinmiş görünmek yerine bana ters ters bakıyor.

"Bana bağlısın. Gitmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim." "Lütfen," diye yalvarmaya başladım.

Yüzü yumuşuyor ve gözleri endişeyle doluyor.

"Neden?"

"Beni canlı hatırlamanı istiyorum. Summer'a dair tek hatırladığım boş gözleri ve ne kadar hareketsiz olduğu. Benimle ilgili bunları hatırlamanı istemiyorum. Seni seviyorum ama bu zaten yeterince zor. Kontrol edebileceğim pek bir şey kalmadı. Ver şunu bana. Buna ihtiyacım var."

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlar, bu da işi daha da zorlaştırır. İncitmek isteyeceğim son kişi o.

"Buraya gel."

Yatakta yanıma oturmasını bekliyorum. Elini tutup, onu kendime doğru çekiyorum.

Kulağını göğsüme dayadığında fısıldıyorum: "Atan kalbimin sesini hatırlamanı istiyorum." Gözyaşları sesimi boğuklaştırıyor ama zorluyorum. "Tamamen ölmeyeceğimi bilmeye ihtiyacım var. Anılarında yaşamaya ihtiyacım var."

Ona sarılarak göğsümde ağlamasına izin veriyorum. Kollarımdan kurtulduğunda, ellerinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını silerken başını sallıyor.

"Seni terk etmiyorum," diye fısıldıyor. "Seninle kalmama izin ver. Bu son birkaç haftayı seninle geçirmeme izin ver. Sana sarılmalıyım, Marcus. Seni sevmem gerek. Zamanı geldiğinde..." Sesi çatlıyor ve devam etmeden önce birkaç derin nefes alıyor, "Zamanımız dolduğunda sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"Söz ver," diye
fısıldıyorum. "Söz
veriyorum."

Bölüm 14

MARCUS

~Hell hath no fury like a pissed Miss Sebastian~

(Ameliyattan üç hafta sonra...)

"Marcus Reed!" Bayan Sebastian koridordan aşağı inerken çığlık atıyor. "Hâlâ yatakta olmasan iyi edersin."

Yorganı başımın üzerine çekiyorum, ancak birkaç saniye sonra çekip çıkarıyorum. "Senin pis kışın evimi kokutuyor. Gir banyoya."

"Burada kalmam için ısrar eden sendin," diye homurdanıyorum.

"Sevgilim, eğer beni daha fazla zorlarsan seni lanet bir çocuk gibi yıkayacak olan da benim."

Yapacağını bildiğim için ona ters ters bakıyorum. "Tam bir baş belasısın."

Yanakları öfkeyle kızarıırken bana göz kırpmıyor. "Bu kadar yeter.

Konuşmam bitti," diye bağırdıktan sonra tepinerek odadan çıktı.

Yan dönüyorum ve uykuya geri dönme niyetiyle gözlerimi kapatıyorum.

Topuklarını vurarak odaya geri döndüğünü duyduğumda derin bir iç çekiyorum. Bir sonraki an soğuk bir su dalgası üzerime çöküyor.

Yukarı fırlıyorum, bu da göğsümde keskin bir ağrının yayılmasına neden oluyor. "Siktir, kadın!"

"Benimle böyle konuşmaya cüret etme. Yemin ederim seni dizime yatırır ve kışına annenin asla yapmadığı bir şaplak atarım."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Eğer ölmeseydi belki o zaman bu işi halledebilirdi," diye tıslıyorum.

Bayan Sebastian'ın kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. Ka h r e t s i n , şimdi yaptım işte.

"Bana acıma kartını oynama. Kafanı o güzel kışından çıkarmalı ve lanet hayatını yaşamaya başlamalısın. Hepimizi delirtiyorsun. Sana ikinci bir şans verildi ve tek yaptığın bunu boşa harcamak." "Hiçbir şeyi boşa harcamıyorum.

Kaburgalarım kırıldığı için iyileşme sürecindeyim," diye homurdanarak banyoya doğru yürüyorum. Bayan'ı almamın tek yolu Sebastian'ı sırtımdan atmanın tek yolu lanet banyoyu yapmak.

Banyoyu doldurdum ve boxer'larımı çıkardım. Suya battığımda Bayan Sebastian içeri giriyor, klozetin kapağını kapatıyor ve oturuyor.

"Sakıncası var mı? Banyo yapıyorum."

Bacak bacak üstüne atıyor ve gülümsüyor. "Benim için hiç sakıncası yok." Bir parmağını sikimin genel yönünde oynatıyor. "Sevgilim, gözlerimin daha önce görmediği hiçbir şeyin yok. Aletini yıkadım. Aslında birkaç kez."

"Bunu bana hatırlattığın için teşekkürler," diye çıkışıyorum. Bezi aldım ve sikimi kapattım.

Lanet bezi sikimden çekip alıyor ve sabunla köpürtmeye başlıyor. Ayaklarımdan birini sudan çıkarıp yıkamaya başladığında, elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yetişemiyorum.

"Bu kadar inatçı olmayı bırakıp ayaklarını yıkamama izin verecek misin? Onlara ulaşabilecek gibi değilsin. Şimdi, eğer bu kadar inatçı olmasaydın ve egzersizlerini yapsaydın kendi kışını yıkayabilirdin. O zamana kadar, seksi kışın bana ait."

Tekrar suya düşüyorum ve yüzüncü kez iyileşene kadar neden buraya taşınmayı kabul ettiğimi düşünüyorum.

"Willow'la tanışmamış olabilirim ama size ikinci ve üçüncü bir şans vermeye istekli olan her kadın onur madalyasını hak eder. Yemin ederim onun için bir tane de ben süsleyeceğim." Sağ ayağımı suya bırakıyor ve sol ayağımı tutuyor. "Bana Willow'la sadece arkadaş olduğunu söylediğini biliyorum ama onu sevdiğin gün gibi ortada. Onun için savaşmaya değer ve birkaç adım atmaktan nefesin kesilmişken bunu yapamazsın. Ona kur yapabilmek için güçlenmelisin. Willow gibi bir kadın sonsuza kadar beklemez. Bugün Leigh'i onunla konuşurken duydum. Senin Willow eve geri taşınmış. Neresi olduğunu biliyor musun?"

"O benim Willow'um değil," diye çıkışıyorum.

"Yemin ederim o ağzına biber sürerim. O böyle konuşulmayı hak ediyor mu?"

Lanet olsun, Bayan Sebastian haklı. Ben lanet bir pisliğim.

"Evet, haklısın. Sen bir pisliksin. Seksi olabilirsiniz ama son zamanlarda götlüğün seksiliğinden çok daha ağır basıyor."

Sol bacağımı tekrar suya bırakıyor, sonra bezi sikime doğru fırlatıyor.

"Yeşile dönmeden yıka. Tanrı'nın yeşil dünyasında yeşil ding-dong'u olan bir adam isteyen bir kadın yoktur."

Bayan Sebastian sonunda beni yalnız bıraktığında Sebastian sonunda beni yalnız bıraktı.

Onun benim Willow'um olmadığını söylemeliydim. O her zaman benim Willow'um olacak. Onu hak edecek hiçbir şey yapmadım ama onu istediğimden eminim. Kahretsin, hayatını cehenneme çevirdim. Willow'u en son Noel günü gördüm. Cidden ameliyattan sağ çıkabileceğimi düşünmüyordum. Ameliyata girmeden önce hissettiğim korkunun dalgalarını hâlâ hissediyorum.

Willow'a veda etmek çok zordu. Mesajlaşıyorduk ve beni ziyaret etmek istedi ama ben gelmemesini söyledim. Birbirimizi tekrar görmeden önce iyileşmek istiyorum. Güçlenmek istiyorum.

Ona layık bir adam olmak istiyorum.

Ben iyileşirken, o buraya taşınmak için zaman ayırıyor. Bayan Sebastian haklı. Willow'u tekrar gördüğümde daha iyi durumda olmak istiyorsam daha sıkı çalışmaya başlamam gerekecek.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyor Bayan Sebastian aniden kapı aralığından. "Lanet olası kalbim, kadın! Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Son zamanlarda bunu çok düşündüm, o yüzden zorlamak istemedim. Her neyse, Rhett ve Mia'nın akşam yemeğine geleceklerini söylemekle meşguldüm."

Sözünü bitirmesini sabırsızlıkla bekliyorum. "Ve?

Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sevgilim, ding-dong'unu çalmalı ve tüm bu hayal kırıklığından kurtulmalısın."

"Ah..." Lanet kelimeleri bile çıkaramıyorum.

"Banyoyu bitirir bitirmez egzersizlerinizi yapmamız gerekiyor, bu yüzden çok uzun sürmesin."

"Çık dışarı," diye kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Kapıyı kapat ve dışarı çık." Kapıyı kapatmaya başladı. "Zilini çalmayı unutma."

Kahretsin, hayatım bir sirke dönüştü. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime Bayan Sebastian'ın iyi niyetli olduğunu hatırlatıyorum.

WILLOW

"Bir daha asla hareket etmeyeceğim," diye inliyorum yatağımın üzerine düşerken.

Evie yatağın köşesine otururken, "Umarım öyle olmaz, yoksa kırım sokakta kalacak," diyor.

"Eğer bu fikrim başarılı olursa, her zaman gelip b e n i m l e çalışabilirsin."

Sırt üstü uzanıyor ve bana gülümsüyor. "Bu harika olurdu."

"Yarın yapacak çok işim var ama tek yapmak istediğim yılın geri kalanında uyumak."

"Bu yıldan bahsedecek olursak, kendi işinizi kurmanın yanı sıra başka ne gibi planlarınız var?"

Evie'nin gözlerindeki meraklı bakıştan Marcus'tan b a h s e t t i ğ i n i anlayabiliyorum. Kendime karşı dürüst olursam, aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğundan emin değilim.

Onu seviyor muyum? Evet, tüm kalbimle.

Arkadaştan daha fazlası olabilecek miyiz? İşte bundan pek emin değilim. Marcus'un romantik bir ilişki yaşayabileceğini sanmıyorum.

Ona dürüstçe cevap veriyorum. "Kalbim parçalayıcıdan geçirildi, Evie. Marcus ve ben iyi arkadaşız. Birbirimizi seviyoruz ama arkadaştan daha fazlası olacağımızı sanmıyorum. Ne zaman romantik bir ilişkiye girme ihtimalimiz olduğunu düşünsem, bir şeyler oluyor."

"Seni öptü mü?" diye soruyor yan dönüp başını elinin üzerine koyarken.

"Hayır, o kadar ileri gidemedik bile." Sonra ona verdiğim birkaç kapalı ağız öpücüğünü düşünüyorum. "Birbirimize birkaç öpücük verdik ama hepsi bu."

"Yani ayak parmaklarını kıvıran, dizleri titreten, her şeyi tüketen öpücükler yok mu?" Bir kahkaha patlattım.

"Kesinlikle bunların hiçbirisi yok."

"Onu ne zaman göreceksin? Ameliyat olalı haftalar oldu."

"İyileşmesi için ona zaman tanıyorum. Birbirimize her gün mesaj atıyoruz ve daha güçlü olduğunda muhtemelen haftalık akşam yemeklerimize devam edeceğiz. Ucuz atlattık ve ben her ne kadar onun yanında olmak istesem de, onun da kendine zaman ayırmaya ihtiyacı var."

"Bana bir söz verir misin?" diye sorar ayağa kalkarken. "Hayatını onu bekleyerek geçirme. Onu sevdiğini biliyorum ama bazen bırakman ve yoluna devam etmen gerekir."

"Bana kimseyi ayarlamaya çalışmadığın sürece."

"Anlaştık," diyor ayağa kalkarken. "Vardiyam için hazırlanmam gerekiyor. Seninle sonra konuşuruz."

"Hangi restoranda çalışıyorsun? Belki daha sonra sana sürpriz yapıp akşam yemeği için uğrarım."

Evie anında rahatsız görünüyor. "Güven bana, akşam yemeğini orada yemek istemezsin." Bir nefes veriyor ve garip bir yüz ifadesi takınıyor. "Bana bağırma ama ben Marilyn'de çalışıyorum."

"Bu neden tanıdık geliyor?" Ayağa kalktım, bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştım.

"Çıplak yemek yiyebileceğiniz bir restoran."

Gözlerim açılıyor ve yataktan kalkıyorum. "Ne giyiyorsun?"

"Önlük giyeceğim" diye fısıldarken gergin görünüyor. "Önlük mü? Ciddi misin sen?"

Duyduklarıma inanamıyorum.

"Sadece başka bir şey bulana kadar. Çok zor oldu Willow."

"Babamla konuşabilirim. Eminim işim yoluna girene kadar bize yardım edecektir." Aklımdan Evie'nin orada çalışmak zorunda kalmaması için ona nasıl yardım edebileceğimi geçirmeye başladım.

Elini hafifçe koluma koyuyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor.

"Bu sadece geçici. Yakında kulaklarından borç fişkıracak. İşi yürütmeye odaklan, sonra ben de sana katılırım. Kulağa geldiği kadar adi bir iş değil ve faturaları ödüyor."

Zaten olduğundan daha fazla rahatsız hissetmesini istemiyorum, bu yüzden şimdilik peşini bırakıyorum.

"Kıçımı yırtarak çalışacağım, Evie."

"Teşekkürler, ama sonunda burada olduğun için mutluyum. Bu benim için büyük bir fark yaratıyor. Yanımda olmanı özlemişim."

Hazırlanabilmesi için onu bırakmadan önce birbirimize sarıldık.

Bölüm 15

MARCUS

"Rhett neden kasabaya geldiklerini bana haber vermedi?" Merdivenleri inip çıkarken oflayıp pufluyorum.

"Rhett beni daha çok seviyor olmalı," diyor Bayan Sebastian adımlarımı sayarken. "Poponu biraz daha hızlı sallamalısın. Misafirlerimiz gelmeden önce yapmam gereken çok şey var."

Ryan "ın masayı hazırlamakla meğgul olduğu yere bakarken nefes nefese kalıyorum. Göz ucuyla bizi izlerken sadece gülümsüyor.

Bayan Sebastian kıcıma bir şaplak attı. "Kocamı kontrol etmeyi bırak ve kıcını kaldır!"

Gözlerimi deviriyorum, ona çıkışamayacak kadar nefes nefese kalmıştım. Sırf bu işi bitirebilmek için daha hızlı hareket ediyorum.

"Bu daha iyi," diye gülümsüyor. "Böyle egzersiz yapmaya devam edersen, yakında bow-chika-wow-wow yapabileceksin." Ekstra etki için kaşlarını sallıyor.

Durup en üst basamağı oturmadan önce olabildiğince zorlamaya çalışıyorum. "Beni öldürüyorsun," diye hırıldayarak nefesimi toplamaya çalışıyorum.

"Kalk! Önce sakinleşmen lazım." Tekrar ayağı kalkana kadar kolumdan çekti.

Lanet egzersizleri yapıyorum ve tansiyonumu ölçmesine izin veriyorum.

"Hepsi tamam." Burnunu bana doğru kıvrıyor. "Gidip tekrar yıkanman gerek. Çok terlemişsin ve terli bir iri yarıya bayılsam da benim bile sınırlarım var."

Anında yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Bayan Sebastian'ı sarılmak için kendime çektiğimde, ölmek üzere olan bir kedi gibi çılgılık atıyor. Kan basıncımı kaydetmek için kullandığı not defteriyle bana vurmaya başlıyor.

"Bluzumu mahvedeceksin!" Kafama vurdu, ben de onu bıraktım. "Sırf bunun için yarın elli adım daha ekliyorum. Belli ki yakman gereken bir dayanıklılığın var."

Kapı zili çalar ve hemen dikkatini çeker. Görevi olan çılgın bir kadın gibi kapıya yöneldi. Sabrını test etmemeye karar vererek, hemen banyoya girdim.

Oturma odasına girdiğimde Rhett, "Beni yemeğe davet ettiğine ve yemeği benim getirmek zorunda kaldığıma inanamıyorum," diyor.

Bayan Sebastian gözlerini bana doğru çevirirken, "Birinizin zehirlenerek ölmek üzere olması benim için fazlasıyla yeterli," diyor. "Senin için yemek pişirmiyor olmam büyük bir iltifat. Hayatınızı kurtardığım için bana teşekkür etmelisiniz."

"Kahretsin, ahbap, çok daha iyi görünüyorsun," diyor gözleri bana takıldığında. Ayağa kalkıyor ve bana hızlıca sarılıyor.

Mia hemen arkasında, bana ulaşmak için neredeyse heyecandan zıplıyor. Beni kucaklarken küçük bir çılgılık attı.

Geri çekildiğinde, "Rhett haklı. Çok fazla kilo almışsın. Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi, teşekkürler," diyorum.

Hastalandığımdan beri Mia'ya daha da yakınlaştım. Aslında tüm arkadaşlarımla yakınlaştım. Ölümün hayatta neyin önemli olduğunu yeniden değerlendirmenize neden olması çok komik. En güçsüz olduğum zamanlarda, her biri bana yardım etti.

Bu. Jaxson'ın insanları içeri almanın kötü bir şey olmadığını söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Hayatım daha dolu hissediyorum.

"Akşam yemeğinde ne var?" Kanepeye otururken sordum.

Rhett, "Bizim için pizza getirdim ama senin için tavuklu salata aldım," diye cevap veriyor. Bayan Sebastian'ın masaya son rötuşları yapmakla meşgul olduğu yere bakıyor. "Cidden masayı sadece pizza için mi hazırlıyorsun?"

"Şimdi beni dinle, benim lezzetli iri kıyımım. Benim evimde yemek yediğimizde, kraliyet ailesi gibi yiyeceğiz. Benim kraliyet kırım şık yemek yemeyi sever." Bayan Sebastian ellerini havada çırpıyor. "Gel, gel. Yoğun bir programım var. Jaxson ve Leigh iki saat içinde tatlıyla birlikte burada olacaklar."

"Oh, onlar da mı geliyor?" Ben soruyorum.

"Benim masamda iş konuşulmayacak, o yüzden heyecandan boksörlerinizin boynunu bükmeyin."

Hepimiz masaya doğru ilerliyoruz. Bayan Sebastian Rhett'e bir bira veriyor ve Mia'ya şarap dolduruyor. Bana geldiğinde, önüme bir şişe su ve salata koyuyor.

"Nefis," diyorum kuru bir sesle.

Rhett tabağını pizzayla doldururken, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "İnsanları davet ediyorsun ve yemek getirmelerini istiyorsun."

Bayan Sebastian kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Orada bir yerde bir soru mu var? Kristal küremi kaybettim, o yüzden bunu açıklamak zorundasınız."

Rhett genişçe gülümser. "Hiç şüphe yok. Not alıyorum. Bir daha asla yemek yapmayacağım. Şu andan itibaren hepiniz kendi yemeğinizi getirebilirsiniz."

Yemek yerken masanın etrafında bir sürü kahkaha var. Yemeğimiz bittiğinde, Bayan Sebastian bizi oturma odasına kadar takip ediyor. Tatlı için her şeyi hazırlamak için masanın etrafında çırpınıyor.

Ryan ve Rhett futbol hakkında konuşmaya başlıyorlar, ben de Mia'ya gülümsüyorum.

"Konusabileceğimiz özel bir yer var mı?" diye soruyor.

"Tabii," diyorum ayağa kalkarak.

Beni şu anda kaldığım misafir odasına kadar takip ediyor. Çantasına uzanmadan önce omzunun üzerinden bakışını izliyorum.

"Bunu sana vermeden önce bilmen gereken bir şey var" diyor. Ne olduğunu görmeye çalışıyorum ama hala çantasında saklı.

"Tamam." Bir an için endişelendim, Mia'nın ne vermek istediğinden emin değildim.

Ben.

"Bana bunları veren adam inanılmaz bir adam. Sende biraz var doldurmak için oldukça büyük ayakkabılar."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

Mia'nın gözleri yaşıyor ve bu beni gerçekten endişelendiriyor.

Alt dudağı titreyerek, "Bana yazdığın mektubu okudum. Benden neden kaçtığını açıkladığın için teşekkür ederim. Emin değildim, ama şimdi Summer'la aynı yaşta olduğumuz için olduğunu kesin olarak biliyorum, anlıyorum."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Aslında mektupları unutmuştum. Öleceğimi düşünerek çok duygusal bir karmaşa yaşadım.

"Ama sonra hastalandın ve bu her şeyi değiştirdi. Senin başka bir yönünü görmeme izin verdin ve ben o yönünü seviyorum. Hepimizin içeri girmesine izin verdin ve şimdi daha iyi olduğun için bunun değişmesini istemiyorum."

"Olmayacak," diye fısıldıyorum.

Elini çantadan çıkardı ve üç zarftan ikisini bana uzattı.

"Bu ikisi Willow'a ait. Artık daha iyi olduğuna göre bunları ona kendin vermek isteyebileceğini düşündüm."

Bunları ondan alıyorum ve bunları yazmanın beni nasıl harap ettiğini hatırlamak canımı acıtıyor.

"Willow'la çok fazla zaman geçiremedim ama seni sevdiğini herkes görebilir. Sadece üç kişiye yazdın, Marcus. Bana bir özür mektubu yazdın. Jaxson'a yazdın çünkü o senin en iyi arkadaşın. Neden Willow'a yazdın?"

Düşüncelerimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyaç duyarak Mia'dan uzaklaşıyorum.

Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde fısıldıyorum, "Beni hatırlamasını istedim."

"Neden?" Mia bana bir adım daha yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Kalbimin sahibi olan kadının her atışının onun için olduğunu unutmasını istemedim."

Bana gülümserken Mia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

"O halde," diye üçüncü ve son zarfı bana uzattı, "bu mektup senin için Marcus. Bunu yazan adam Willow'u tüm kalbiyle seviyordu."

Duygu seline kapıldım ve Mia'dan mektubu alırken gözyaşlarımı akıtmaya çalışıyorum.

"Ona nasıl baktığını gördüm, Marcus. Logan'ın bana baktığı gibi. Artık sağlıklı olduğuna göre, umarım ölmüş olsaydın en çok neyi özleyeceğini unutmazsın."

Başımı sallıyorum ve içimde dönen duygulara gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim, Mia."

"Bir şey değil," diye fısıldıyor bana sarılmak için öne çıkarken. Mia oturma odasına geri döndüğünde ben geride kalıyorum.

Zarfı çeviriyorum ve el yazımı gördüğümde tıkanıyorum.

Kalbimi tutan adama.

Yatak odasının kapısını kapatıyorum ve zarfı yırtıp açarken yavaşça yatağa doğru yürüyorum. İçinden tek sayfayı çıkarıp okuyorum.

Eğer bunu okuyorsanız, Willow Brooks sizi seviyor demektir.

Onun sevgisi türünün tek örneğidir. Seni asla terk etmez. Onun için bir pislik olsan bile geri gelmeye devam edecek.

Sizi koşulsuz sevecektir. Sizin mutluluğunuzu kendi mutluluğunun önüne koyacaktır.

Bu yüzden sana yazıyorum. Willow'un sevgisine değer ver. Sırf sadık diye hıyarlık etme. Çok şiddetli sevdiği için çok kolay incinebilir.

Onun mutluluğunu kendi mutluluğunuzun önüne koyun. O en iyisini hak ediyor ve Tanrı'ya senin olman için dua ediyorum.

Ölmüş olabilirim ama ona göz kulak olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Willow'u benim onu sevme şansım olmadığı gibi sevmen için sana yalvarıyorum. Marcus.

Ps. Sürprizleri gerçekten sevmez.

Bölüm 16

MARCUS

Kendime iyileşmek ve güçlenmek için iki hafta daha verdim. Henüz tam gücümde değilim ama neredeyse oradayım.

Bir hafta önce çalışmaya başladım. Tekrar alışmak biraz zaman aldı ama başarıyorum. Jaxson ve Rhett yeni evime taşınmama yardım ettiler ve artık yerleştiğime göre Willow'u görmek için sabırsızlanıyorum.

Saate tekrar bakıyorum ve Willow'un yakında burada olacağını bilmek göğsümde heyecanla kabarcıklar oluşturuyor.

Oturma odasına giriyorum ve Willow'la tanıştığı için benden daha heyecanlı olabilecek Bayan Sebastian'ın yanına oturuyorum.

"Ne izliyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "The Bachelor. Tüm o çılgın kadınları izlemek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum, bu da sesi kışmasına neden oluyor. Yüzünü bana dönüyor ve onu en son bu kadar ciddi gördüğümde ameliyattan hemen önce kendimi kaybetmişim.

"Mükemmel göğüslerine ve vajinalarına bakıyorum ve yardım edemiyorum ama yeşile dönüyorum. Ve daha önce de söylediğim gibi, yeşil benim rengim değil. Onlar çılgınca davrandığında, göz kamaştırıcı bir kişiliğe sahip olduğumu bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

Anladığımı göstermek için başımı sallıyorum.

"Cinsiyet deęiřtirme ameliyatı olmayı dūřundūn mū?" Yūz hatlarında ūzgūn bir ifade beliriyor.

"Bunu her zaman dūřūnuyorum," diye itiraf ediyor usulca. Bayan Sebastian'ın bu yōnūnū hiç gōrmemiřtim. "Peki neden gitmiyorsun?"

Gōzlerini benimkilere dikeyor ve cesurca gūlūmsemeye alıřıyor. "Pahalı bir řey."

Ekleyeceęi daha çok řey olduęunu gōrebiliyorum, bu yūzden sabırla bekliyorum.

"Ryan beni bu bedenle sevmeyi seti. Ya değiştirirsem ve artık sevmezse?"

"Bebeğim," diyor Ryan aniden koridordan. Bayan Sebastian'la birlikte neredeyse çığlık atacaktım.

"Beni bōyle korkutma!"

Ona doęru yūrūyor ve ben de ikisinin arasında kalmadan ōnce kaçmak için ani bir dūrtū duyuyorum. Kendimi sandalyenin koluna bırakıyorum ve neredeyse yan tarafa dūřuyorum. En azından Ryan Bayan Sebastian'ın ellerini tutup onu kollarının arasına aldıęında yoldan çekilmiş oluyorum.

"Seni seviyorum. Senin renkli çılgınlıęını seviyorum. Aęzından çıkan her kelimeyi seviyorum. Seni," Ryan eliyle kalbinin ūzerine vuruyor. "Seni seviyorum. Eęer gōęū ve vajina istiyorsan, durma, yap."

Yūzūnū ereveliyor ve ona o kadar būyūk bir sevgiyle bakıyor ki, yardım edemiyorsunuz ama duyguyu hissediyorsunuz.

"Az ōnce bana deli mi dedin?" Bayan Sebastian aniden sorar.

Gūldūęūmū gōrmeden ōnce aęzımı kapatıp arkamı dōnūyorum. Zavallı Ryan. Onu tanımak gūzeldi.

"Az ōnce sōylediklerim arasından duymaya karar verdiğin şey bu mu?"

"Bir kereliğine izin vereceğim, ama sadece sōyledięin diğer her şey çok lezzetli olduğu için."

Biraz yalnız kalabilmeleri için mutfaka doğru yürürken gülümsüyorum. Willow geldiğinde her şeyin hazır olduğundan emin oluyorum. Onları yemeğe davet ettiğimde ve yemeği getirmesi gerektiğini söylediğimde Bayan Sebastian'ın yüzünü hatırlayınca kıkırdıyorum. Benden hiç etkilenmemiştir.

Kapı çalındığında Bayan Sebastian çığlık atıyor ve ben daha bir adım bile atmadan kapıya doğru koşuyorum.

Bayan Sebastian kapıyı çekip açıyor ve Willow'u öyle hızlı kucaklıyor ki, Willow'un sadece sarı buklelerini görebiliyorum.

"OMGEEEEEE!" diye bağırmaya devam ediyor, sonra Willow'u geri itiyor ve onu bir yandan diğer yana çeviriyor. "Sana iyice bakmama izin ver."

Willow'un şaşkın yüzüne bir an bakıyorum ve onu kurtarmak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum.

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar lezizsin." Bayan Sebastian Willow'un yüzünü çerçeveler ve bir an için birbirlerine bakarlar, sonra Bayan Sebastian fısıldar, "Sende bir meleğin gözleri var. Kızım, bana böyle bakmaya devam edersen, kısa sürede günahlarımı itiraf ettireceksin."

"Güven bana," diyerek onların anını böldüm. Bir kolumu Willow'un omuzlarına dolayarak onu Bayan Sebastian'dan uzaklaştırıyorum. "Bayan Sebastian'ın günahlarını duymak istemezsin. Seni ömür boyu yaralayacak."

Gözlerim Willow'un yüzüne kayarken, bedenimi Willow'un kine çeviriyorum. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı ve Bayan Sebastian tarafından ezildiği için mi yoksa benim yüzümden mi şokta olduğundan emin değilim.

Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum, ya da belki de sadece ona gerçekten bakmama izin veriyorum. Hatırladığımdan daha da güzel. Sanki onu son gördüğümünden beri bir ömür geçmiş gibi.

Sarı saçları kolumda daha yumuşak bir his uyandırıyor. Gözlerim ağzına kayıyor ve onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum, tanıştığımız o gece onu öpmem gerektiği gibi.

Kahretsin, çok fazla zaman harcadım.

Bir şansım daha olduğu için minnettarım. Bu sefer bir saniyemi bile boşa harcamayacağım. Yazdığım mektup ihtiyacım olan son uyandırma çağrısıydı.

"Merhaba Willow," diye fısıldıyorum, çok özlediğim yüzüne gülümseyerek.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve geri çekilmek için tüm gücümü harcıyorum.

Sol elini yüzüme doğru kaldırdığında gözlerinde parıldayan yaşları fark ediyorum ve bir an önceki şaşkınlığın yerini hızla bir merak ifadesi alıyor. Parmaklarını şakağımdan çeneme doğru hafifçe gezdiriyor.

Elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor ve "Merhaba Marcus" diye fısıldıyor.

"Seksi kışını beslediğim için çok lezzetli görünüyor." Bayan Sebastian'ın sesi aramızdaki anı bozuyor.

Bayan Sebastian, Willow'un elinden tutup onu oturma odasına doğru çeker.

"Yakışıklılar yemeği hazırlarken, ben de size erkeğinizin aşk kulübesini gezdireyim."

Ryan elini koluma koyuyor ve Bayan Sebastian'ın "Yatağa bak! Erkeğinle selamlaşmak için bolca yer var. Bol bol egzersiz yapmasını sağladım. Gitmeye hazır. Kalp krizi geçirecek diye endişelenmene gerek yok. Ona Seabiscuit gibi binebilirsin, bir şey olmaz."

Ryan kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve başını sallıyor. "Faydası yok. Bir kez başladı mı onu durdurmanın mümkün olmadığını bilirsiniz."

"Seabiscuit?" Willow'un kendini daha rahat hissetmesine yardımcı olmak için Bayan Sebastian'ı akşam yemeğine çağırmanın pek de iyi bir fikir olmadığını düşünerek inliyorum.

WILLOW

Marcus'la birlikte ön kapının yanında durup Bayan Sebastian ve Ryan'ın koridorda asansöre doğru yürümelerini izliyorum.

"Onu seviyorum," diye
fısıldıyorum. "Evet, o başka
bir şey."

Marcus elimi tuttu ve beni dairenin içine geri çekti. Bayan Sebastian o kadar bunaltıcıydı ki Marcus'a gerçekten odaklanacak zamanım olmadı.

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve ne kadar iyi görüldüğüne inanamıyorum. Hepsi kötü bir kabus muydu?

"Gitmeden önce sana söylemek istediğim bir şey var."

Başımı sallıyorum ve anında sinirlerim bozuluyor. Söz konusu Marcus olduğunda, ne bekleyeceğimden asla emin olamıyorum.

Boğazını temizliyor ve sonra gözleri benimkilere kilitleniyor. O kadar mavi ve hayat dolular ki ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Ameliyathanede yatarken, bayılmadan hemen önce, aklıma gelen ilk şeyi bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, devam etmesini
bekliyorum. "Gülüştün."

Ağzımın etrafında bir gülümseme oluşuyor.

"Seni ilk kez gülümserken gördüğümü ve bunun beni nasıl dondurduğunu hatırladım. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüğümü hatırladım. Beni dondurdu çünkü o andan sonra asla devam edemeyeceğimi biliyordum. Seni istiyordum ama sana sahip olamıyordum. O anda sefil varlığım zaman içinde dondu ve ben orada uzanmış Doktor'un kalbimi kesmesini bekliyordum."

Bunun nereye gittiğinden korkarak gözlerimi kapamak istiyorum.

"Her şey kararmadan hemen önce aklıma gelen son şey sendin. Gülümsemeni bir daha asla göremeyeceğimi fark ettim."

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, ölüme yakın deneyimi hakkında konuşmanın bile üzücü olduğunu görmesini istemiyorum. Bundan tamamen kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum.

Parmaklarının çenemde gezindiğini hissediyorum ve bu hafif dokunuş vücuduma yayılan karıncalanmalara neden oluyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi söyleme fırsatını asla bulamayacağımı fark ettim."

Gözlerim şaşkınlıkla ona döndü. Beni sevdiğini sadece ölmek üzere olduğu için söylediğinden endişelenmişim.

"Sana ihtiyacım olmadığına kendimi ikna etmek için çok uğraştım. Hayatımdan çıktığın an anladım ki sen hayatımdaki en önemli kişiydin ve hep öyle kalacaksın."

Kalbim umutla daha hızlı atmaya başladı. Marcus'un kararlı bir ilişkiye hazır olabileceği umudu. Umut etmeyi uzun zaman önce bırakmalıydım ama konu Marcus olunca kalbim vazgeçmiyor.

"Bir şans daha istemiyorum çünkü bunu hak etmediğime eminim. Güvenini kırdım ve seni incittim. Bundan her zaman pişmanlık duyacağım. Senden arkadaş olma ihtimalimizi düşünmeni istiyorum. Bunu istememin bencilce olduğunu biliyorum ama sana hayatımda ihtiyacım var. Seni her şekilde alacağım. Yarın ve ondan sonraki gün de gülümsemeni göreceğimi bilmem gerek. Seni seviyorum, Willow. Hak ettiğin adam olamam ama lütfen arkadaşın olmama izin ver. Seni kalbimin her atışıyla seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum.

"Beni seviyorsun ama sadece arkadaş olmak mı istiyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?" Sesimi nötr tutmak için çabalarken kalbim bir yandan da

açık bir deliğin kenarında.

"Hayır. Seni seviyorum ve her şeyi istiyorum. Seni istiyorum. Aşkını istiyorum. Seni mutlu etmek için bir şans istiyorum. Ama bunu hak etmediğimi biliyorum. Seni hayatımda tutabildiğim sürece bana ne vermek istersen kabul edeceğimi söylüyorum."

Dudaklarımı gergin bir şekilde yalıyorum, şimdi ne söylemem gerektiğinden emin değilim. "Ne istiyorsun, Marcus?"

Başımı çevirip uzaklara bakıyor ve itiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğradım. Keşke bir kez olsun bir karar versen ve ona sadık kalsan.

"Biliyor musun," diyorum çantamı kanepenin yanına bıraktığım yerden almak için arkamı dönerken. "Ben eve gidiyorum. Ne istediğine karar verdiğinde beni ara."

Çantamı aldım ve arkamı döndüğümde Marcus'un bana doğru geldiğini gördüm.

Be

n. Kötü çocuk Marcus'u gördüm.

İçine kapanık Marcus'u gördüm.

Onun her yönünü gördüm, bu yönü hariç.

Güçlü ve tereddütsüz görünüyor ve bana ulaştığında, benim kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yüzümü çerçevesiyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"Kibar olmaya çalışıyordum. Siktir et onu. Sana ne istediğimi göstereceğim," diye hırılıyor ağzı benimkine çarpmadan hemen önce.

Nefes alma ve düşünme yetilerim bir anda elimden alındı. İlk öpücüğümüzün hep tatlı ve nazik olacağını hayal etmişim ama Marcus'un ağzımı sahiplenişinde nazik olan hiçbir şey yok.

Bir adım daha yaklaşıyor, dili ağzıma girerken beni kanepeye doğru zorluyor. Onu ilk kez tadarken sanki tüm dünya alev almış gibi hissediyorum.

Öpücük saldırgan, aç, ama en önemlisi beni sahiplenmek, beni sevmek - yaşamak için kararlılıkla dolu.

Geri çekildiğinde hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine gözlerinde kaynayan o kadar büyük bir ateşle bana bakıyor ki başımın belada olduğunu anlıyorum. Marcus söz konusu olduğunda başım her zaman belada olacak çünkü ona karşı koyabilmemin hiçbir yolu yok. Geri gelmeye devam edeceğim çünkü istediğim tek erkek o.

Boğazımı temizleyip ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Beni anlamsızca öptü.

"Bu senin için yeterince açık mı?" diye soruyor ağzının kenarı seğirirken.

Hızlıca başımı sallıyorum. Kahretsin, iki kere sormasına gerek yok.

"Artık ilk öpücüğümüzü de aradan çıkardığımıza göre, benimle çıkar mısın?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşürken tekrar başımı sallıyorum. "Seni arayacağım," diyor bir adım geri çekilirken.

Boğazımı tekrar temizliyorum ve çantamın askısını omzuma doğru çekiyorum. "Evet, elbette," diyorum nihayet sesimi yeniden bulduğumda. Marcus beni kapıya kadar götürdü ve kapıyı benim için açtı.

Şimdi onu nasıl selamlayacağımı bilemiyorum, bu yüzden ona zayıf bir el sallamakla yetiniyorum. "İyi geceler."

İleri doğru bir adım atıyorum ama eli ensemden tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beni sertçe öpüyor. Saniyeler önce bana verdiği akıllara durgunluk veren öpücüğe yakın bir şey değil ama kalbimi yeniden hızlandıracak kadar sıcak.

Geri çekiliyor ve ukala bir gülümsemeye, "İyi geceler güzel kız. Seni yarın ararım."

Aklım başımdan gitmiş bir halde ondan uzaklaştım.

Şimdi kızların neden Marcus'la birlikte olmak için sıraya girdiklerini anlıyorum. Seksapelini açtığında, kuru donla oradan ayrılmanızın imkanı yok.

Bölüm 17

MARCUS

Kanım alev almış gibi hissediyorum. Her şey daha parlak ve hayatı yeterince hızlı yaşayamıyorum. Hastalanmadan önce hiç ilgi duymadığım şeylere düşkünlük gösteriyorum. Okumaya bile başladım. Her türlü hayatta kalma hikayesine bayılıyorum, kurgu ya da kurgu dışı olması umurumda değil. İçimde kabaran tutkuya yakıt oluyor.

Bu sabah uyandığımda aklıma gelen ilk şey öpücük oldu.

Siktir, şu öpücük.

Hiç bitmesini istemedim.

Willow'un bana açıldığını hissetmek bana ihtiyacım olan muazzam bir baskınlık duygusu verdi. Düne kadar arkadaşlığımızda baskın olan Willow'du. Her konuda onun liderlik etmesine izin veriyordum çünkü kendim adım atmaktan çok korkuyordum.

Ama artık yok.

Kahretsin, eski halime dönmek çok güzel. Hayır, siktir et! Bu daha iyi, daha gelişmiş ben.

Onu baştan çıkarmak istiyorum. Sadece basit bir dokunuşumla parçalanmaya hazır olana kadar beni istemesini sağlamak istiyorum. Bana hissettirdiği kadar canlı hissettirmek istiyorum.

Bayan Sebastian haklıydı. Bir kadına kur yapmak gerekir. Kahretsin, kur yapmak kelimesini kullanacağım günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

Kemerimi bağlarken kıkırdıyorum. Ceketimi kaptığım gibi üzerime geçiriyorum. Bu takımı aylardır giymemiştim. Ellerimle ceplerimi yoklarken bir şey hissettim. İç cebime uzanıp boş bir Tylenol kutusu çıkardım.

Mutfağa yürüyorum ve onu çöpe atıyorum. Çöp kutusunun kapağını kapatmadan önce özgürleştirici bir duygu beni ona bakmaya itiyor. Böyle anları çok sık yaşıyorum. Hasta olduğum zamanlardan kalma bir şey buluyorum ve onu atmak bana ölümden daha fazlasından kurtulduğum hissini veriyor.

Jaxson'ın sarsılmaz desteğiyle, hayaletlerin tam olarak geçmişteki lanet bir an olduğunu fark ettim. Babama hak ettiğinden fazla güç veriyordum. Kendine gelip bir iş bulması gerekiyordu ama bunun yerine korkakça bir çıkış yolu seçti. İki kez ölümden kurtulmak, bana onun gibi olmadığımı gösterdi.

Bir noktada sürünüyor olabilirdim ama hareket etmeye devam ettim.

Willow. Her şeyi ona borçluyum.

Ona duyduğum sevgi iyileşen kalbimi sararken gözlerimi kapatıyorum. Her zaman orada, gördüğüm her şeyde, yaşadığım her anda, kalbimin her atışında.

Bana asla pes etmemem gerektiğini gösterdi. Zaman zaman geri çekilebilirsiniz ama geri döndüğünüzde sallanarak geri dönersiniz.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle telefonumu çıkarıp Willow'u arıyorum. Üçüncü ç a l ı ş t a cevap verdi. "Merhaba." Neredeyse bir gıcırta gibi geliyor,

Bu da gülümsememi genişletiyor.

"Günaydın güzel kız," diyorum, sesim baştan çıkarıcılıkla dolu.

Bu gerçekten iyi olduğum kısım. Baştan çıkarma sanatında ustalaştım ama bu becerimi ilk kez sevdiğim kadını baştan çıkarmak için kullanacağım.

"İyi uyudun mu?" Sesimi alçak bir gürültüye düşürerek soruyorum. "Uh-huh." Boğazını temizliyor. "Peki ya sen?"

Nefes alış verişlerinin hızlandığını duyabiliyorum ve bu içimde bir memnuniyet dalgası yaratıyor. Willow'u takip etmenin her saniyesinden zevk alacağım.

"Evet, özellikle de o öpücükten sonra. Bana hayal edecek çok şey verdi." İrkilmiş bir ses çıkarıyor ve ardından gergin bir kahkaha patlıyor.

"Gerçekten mi?"

Benden şüphe etmesinden nefret ediyorum ama bu düzeltmeyi planladığım bir şey. "Gerçekten, güzel kız. Akşam altıda hazır ol. Seni alacağım."

"Tamam," diyor ve onu şaşkın bıraktığımı biliyorum ama bir erkeğin telefonda yapabileceği çok şey var.

Zaten geç kaldığımı görünce hemen işe koyuluyorum. Ofise girdiğimde, Bayan Sebastian'ın yeniden dekore edilmekte olan açık alanda yankılanan sesini duyabiliyorum.

"Böyle havasız bir yerde çalışamazsın. Bu benim tarzımı tamamen bozar. Şimdiden kıcıma giren sıkıcı juju'yu hissedebiliyorum."

Köşeyi döndüğümde Jaxson'ın yüzündeki dehşet dolu ifadeye kıkırdıyorum.

"Günaydın Bayan Sebastian," diyorum ona arkadan yaklaşırken.

Bir çığlık atarak etrafında dönüyor. "Göz kamaştıran her şeyin tatlı annesi!" Anında bana kaşlarını çatı. "Saçımın rengini bozacaksın. Mor çizgiyi doğru tona getirmek üç saatimi aldı."

"Senin işte olman gerekmiyor mu?" Masumca sordum. "Neden? Seksi kıcımdan kurtulmaya mı çalışıyorsun?" "Buna cesaret edemem," diye gülüyorum.

Kaşlarını çatıyor ve yüzümü incelemek için daha yakına eğiliyor, sonra parlak kırmızı dudaklarında sinsi bir gülümseme oluşuyor.

"Sonunda melek kızımı öptün mü?"

Kaşlarımı çatıyorum, bunu nasıl tahmin ettiğini merak ediyorum.

Dünyadaki tüm şekerleri alabileceği söylenen bir çocuk gibi ellerini çırpmaya başlar.

"Öptün! Oh, Jaxson," Jax'e gülümserken bana tokat atıyor, "bizim oğlan sonunda götlüğünü bıraktı ve kızı öptü."

Jaxson bir kahkaha patlatır ama hemen sahte bir öksürükle bunu örtmeye çalışır. Bayan Sebastian yelpaze olarak kullandığı bir şeyle kafasına vurur.

"Nedir o?" Elindeki renk patlamasını işaret ederek soruyorum. "Oh, örnekler getirdim. Burayı aydınlatmamız lazım. Burada hiç Seni sağlığına kavuşturmak için seksi kıcımlı yırttıktan sonra bu sıkıcılıktan ölmene izin vermemin hiçbir yolu yok."

Kahretsin, yeniden dekore etmek için gelmiş. Jaxson ve ben sadece ona bakıyoruz.

"İkiniz de hoş geldiniz. Ben gidip duvarları yıkmakla görevli o lezzetli iri parçayı bulacağım."

Onun uzaklaşmasını izliyoruz, sonra Jaxson'a bakıyorum. "Boku yedik."

"Çok boktan," diye kabul ediyor.

WILLOW

Birkaç dakikada bir kendimi Marcus'a ne oldu diye düşünürken yakalıyorum. Bugün işte işe yaramazdım.

Şikayet ettiğimden değil, davranışlarındaki ani değişiklik beni şaşırttı.

Onunla ilk tanıştığımnda gergin biri olduğunu biliyordum ama bir süre sonra arkadaş olduğumuzda bunu unuttum.

Bu gece için ne planladığına dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden kot pantolon ve soluk mavi bir tişört giymeye karar verdim. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım ve rimelimi ve rujumu tazeledim.

Hazır olduğumda aynadaki yansımama bakıyorum.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Kendime fısıldıyorum.

Atılım yapmaktan çok korkuyorum çünkü Marcus'un beni yakalamak için orada olacağından emin değilim.

Kapının çalınması beni zıplattı. Evie çoktan işe gitmişti, ben de Marcus'a kapıyı açmak için acele ettim.

Onu selamlama şansım olmadı. Beni görür görmez dairenin içine adım attı. Bir kolunu belime doluyor, beni vücuduna doğru çekiyor ve beni öyle sert öpüyor ki nefes alamıyorum. Tıpkı dün bana verdiği iyi geceler öpücüğü gibi, kısa tutuyor, sadece daha fazlasını istememe neden oluyor.

Geri çekildiğinde, ellerimi can havliyle tutunduğu omuzlarından indiriyorum.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Nefesimi normale döndürmek için mücadele ederken başımı sallıyorum. Evet, yoğun kelimesi Marcus'u anlatmaya yetmez.

Çantamı alıp kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Marcus her zaman mükemmel bir centilmen olmuştur ama bu gece her hareketi sanki hormonlarımı pelteye çevirmeye yönelikmiş gibi geliyor.

Dairesine geri döndüğünde şaşırdım ama sorun etmedim. Mahremiyet bize konuşmak için zaman kazandıracak.

"Bayan Sebastian yeni ofis alanını dekore etme işini kendi üzerine almaya karar verdi," diyor asansöre adım attığımızda. "Her yere tek boynuzlu bir at kusmuş gibi görünecek."

"Onu serbest mi bırakacaksın?" Gülerken soruyorum. Çocuklar için göz kamaştırıcı kırtasiye malzemeleri sipariş ettiğini hayal edebiliyorum.

"Bu konuda fazla seçeneğimiz yok. Bir kere kafasına bir şey yapmayı koydu mu, onu durdurmak mümkün değil."

Asansör kapıları açıldığında Marcus'un katında olmadığımızı fark ediyorum. Elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Bir kapıyı iterek açtığında gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Vay canına." Şehrin manzarasını seyrederek kenara yaklaşıyorum. "Her zaman burada olmak isterdim."

Elimi tutuyor ve kenardan uzaklaştırıyor. "Tam burada dur," diyor.

Benden beş adım uzaklaşırken dediğini yapıyorum.

"Bir oyun oynayacağız," diyor yüzünü bana dönerken.

"Ne oyunu?" Gülmeye başladım çünkü bu kesinlikle beklediğim şey değildi.

"*O kadar da hızlı değil*" deniyor. Her birimiz sırayla diğerine kendimizle ilgili kişisel bir soru soruyoruz. Eğer doğru cevap verirsiniz, diğer kişiye doğru bir adım atıyorsunuz."

Tamam, aslında bu harika bir fikre benziyor.

"Yani bu birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı görmek için bir test mi?" "Evet, ama bir bit yeniği var," diyor ukala bir sırıtışla. "Sende her zaman bir bit yeniği vardır," diye takılıyorum.

"Yanlış cevap verirsiniz, size doğru cevabı söyleyeceğim, ancak cevabın bedeli olarak bir parça giysiyi çıkarmak zorundasınız. Yanlış cevap verirsem aynı şey benim için de geçerli."

Oh.

Striptiz atı oynadığımız zamanı hemen hatırlıyorum. Marcus hakkında, onun benim hakkımda bildiğinden daha çok şey bildiğime eminim.

"Tamam, ilk kim gidiyor?"

Başını eğiyor ve çapkın bir gülümsemeyle, "Güzel kızlar önce gider," diyor.

Kollarımı yanımda sallayıp hayatımın yarışmasına hazırlanıyormuşum gibi boğazımı temizliyorum.

Teknik olarak öyle. Marcus'un karşımda çıplak durmasını kesinlikle istiyorum.

"Benim için soyunmaya hazır mısın güzel çocuk?" Bir soru düşünürken söylüyorum.

"Yıllardır hazırım."

Vay anasını.

Biraz flört etmeye karar vererek, "Ne tür bir iç çamaşırı giyiyorum?" diye soruyorum. Bir kahkaha patlattı.

"Rahatına düşkünsün ama cüretkâr bir yanın da var, o yüzden şort ve dantelli sütyen tercih edeceğim."

Lanet olsun. Doğru yaptığımda surat asıyorum. Bunun benim için kesin bir galibiyet olması gerekiyordu.

"Bunu doğru cevap olarak kabul ediyorum," diyor bana doğru bir adım atarken. "Benim sıram," diye dalga geçiyor ellerini birbirine sürterken.

"Kaç yaşındaydım
bekaretimi kaybettiğimde?"

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. "Bence oldukça genç başladın. Uhm... Ben on dört diye tahmin ediyorum."

Elini kalbinin üzerine koyar ve gücenmiş gibi davranır.

"Beni bir fahişe gibi gösteriyorsun."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Tanıştığımızda sen hemen hemen bir erkek fahişeydin."

"Tamam, bırakacağım ama doğru cevap için soyunmalısın," diyor, daha önce telefonda yaptığı gibi sesini alçaltarak.

Gülümseme yüzümden düşüyor. "Yanlış mı anladım?"

"Evet." Kaşlarını bana doğru sallıyor, belli ki bundan hoşlanıyor. "On altı yaşındaydım."

"Tamam, adil olan adil olandır." Saçımdaki bağı çıkarıp yanımda yere bırakıyorum. Dilimi ona doğru uzatıyorum, bu da sadece kıkırdamasına neden oluyor.

"Kaç cinsel partnerim oldu?" Bunu asla doğru cevaplayamaz. Birkaç saniye düşünür, sonra "Üç" der.

Gülümsememeye çalışarak başımı sallıyorum. "Bedelini öde, tatlı çocuk."

Önce ayakkabılarını alıyor, onları durduğu yerin yanına düzgünce yerleştiriyor.

"Beş tane içtim."

"Beş mi?" Sesi şaşırılmış gibi.

"Beş o kadar da yüksek bir sayı değil," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Yine de ilk başta bir tane söylemek istedim. Başladığınızda kaç yaşındaydınız?"

"Eminim benim numaramın sonunda birkaç sıfır eksiktir ki senin numaranla yarışabilsin. On dokuz yaşındaydım."

Yüzündeki soruyu görebiliyorum, bu da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Hassiktir. Bu soruyu sorma.

"Arkadaş olduğumuzdan beri biriyle seks yaptım mı?"

Kahretsin.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve bu beni çok şaşırtıyor.

Bir sonraki soruya geçmek için ayakkabılarımı tekmeliyorum ama daha ağzımı açamadan "Sen mi?" diye soruyor.

Ona bakmak için çenemi kaldırmadan önce bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Evet."

Yüz ifadesini okuyamıyorum, bu da beni kararsız hissettiriyor. Kendimi savunmak zorunda olduğumu sanmıyorum. Üç yıllık arkadaşlığımız sırasında oldu. Eczanede karşılaştığımızdan beri kimseyle birlikte olmadım.

"Bu seni sevdiğimi söylememden önce miydi sonra mı?"

"Önce."

Başını sallıyor ve ben de tuttuğum nefesi dışarı veriyorum.

"İlk kez tanıştığımız gece. Sence senden hoşlanıyor muydum yoksa nefret mi ediyordum?" Kıkırdıyor. "Benden nefret ettiğine eminim."

Başımı sallıyorum ve o ceketini silkerken, "Senden o k a d a r hoşlandım ki uyuyabilmem için iki kez orgazm olmam gerekti" diyorum.

Bana doğru bir adım atmaya başladı ama "Siktir" diye fısıldayınca hemen durdu.

Bana attığı ateşli bakış, onu yatak odasına sürüklemek istememe neden oluyor.

"Vücudunun en çok hangi bölgesini seviyorum?" diye soruyor, sesi hırçın çıkıyor.

Ben nereden bileyim?

"Gözlerim mi?" Sanırım. Göz teması kurmaya bayılır.

Başını sallıyor ve ben de burnumu kıvrarak kıyafetlerime bakıyorum. Kot ya da tişört. Kahretsin, neden daha fazla kıyafet giymedim?

Kotun düğmelerini açıyorum ve fermuarı aşağı çekerken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Kumaşı bacaklarımdan aşağı doğru itmeye başladığımda gözlerinin ellerime kayışını izliyorum. Nefes verirken dudakları hafifçe aralanıyor.

Gözleri yüzüme doğru bir yol açarken kot pantolonumu ayakkabımın üzerine bırakıyorum. Yüzünde, bir gece önce beni nefes nefese öpmeden hemen önce sahip olduğu aynı tereddütsüz bakış var.

"Kıcını seviyorum. Seni yatağın üzerinde domaltmak için sabırsızlanıyorum, böylece seni becerirken kıcının bana sürtünmesini hissedebileceğim."

Müstehcen sözleri karşısında ağzım açık kalırken sadece gözlerimi kırıştırebiliyorum.

Marcus'tan her zaman etkilenmişimdir, ama şu anda çok ateşli.

Titreyerek nefes alıyorum. "Seninle seks yapmaya hazır mıyım?" Odak noktam Marcus'a yaklaşırken etrafımızdaki her şey kayboluyor.

"Külotuna bakılırsa ıslanmışsın ve seni çiğ çiğ sikmem için hazırsın." diye fısıldarken bir adım öne çıkıyor.

Kutsal ateş yüklemesi. Böyle devam edersek, onun müstehcen sözleriyle orgazm olabilirim.

"Hangi cinsel pozisyonu tercih ederim?"

"Kıçım hakkında söylediklerine bakılırsa, köpek stili olduğunu tahmin ediyorum."

Yavaşça başını sallıyor ve ben ona bir adım daha yaklaşıyorum. Birbirimize dokunma mesafesindeyiz. Tam karşı karşıya geldiğimizde ne yapacağını merak ettiğim için kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Bölüm 18

MARCUS

Oyunun birbirimizi daha iyi tanımamız için eğlenceli bir yol olmasını istemiştim ama bu fikri siktir et. Yanaklarının pembeleştiğini ve gözlerinin ihtiyaçtan yandığını görünce, bu gece Willow'un yatağında olmasıyla sona erecek.

Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Siktir, o kadar sertleştim ki sikim pantolonumu yırtmak üzere.

Willow sormak istediği soru konusunda kararsız görünüyor.

"Seks sırasında kaç kez orgazm oluyorum?"

Kahretsin, bu sefer yanlış cevap vereceğim. Cevabımı düşünürken ona bakıyorum. Yüzünde hâlâ kararsız bir ifade vardı. Bekle. Sorudan dolayı gergin mi?

Sonra aklıma geldi.

"Yok artık. Sen ciddi misin? Ne tür pisliklerle yattın ki seni orgazm edemediler?"

Omuz silerken ben bir adım daha yaklaşıyorum.

"Bu onların suçu değil. Sadece aşağıda ciddi bir el hareketi olmadan orgazm olamıyorum."

Yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

Bizi ayıran son adımı atarak sol kolumu beline doluyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. Boşta kalan elim belinin kıvrımına yerleşiyor.

Ellerini omuzlarıma koyarken kıcını.

Elimi sırtının altından yanına doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı kaburgalarının üzerinde gezdirirken elimi gömleğinin üzerinde tutuyorum ve köprücük kemiğini örten pürüzsüz deriye ulaşana kadar göğsünün kabarıklığı boyunca ilerliyorum.

Dokunuşumla titrediğini hissettiğimde, elimi boynunun arkasına götürüyorum ve başını geriye yatırıyorum.

Nefes alırken dudakları aralanıyor. Kahretsin, onu tatmak istiyorum. Onu yalamak ve ısırarak istiyorum.

"Marcus," diye fısıldıyor, gözlerimi tekrar onunkilere çevirerek. Gözlerindeki korku, bana karşı hissettiği arzuyla karışıyor. "İkimiz hakkında emin değilsen lütfen benimle seks yapma."

Eğiliyorum ve gözlerimi onunkilere kilitleyerek nefesini dudaklarımda hissedene kadar durmuyorum.

"Willow, seninle seks yapmayacağım." Korkunun yerini hayal kırıklığına bırakmasını izliyorum, bu yüzden hızla devam ediyorum, "Kesinlikle kıyafetlerini yırtıp seni öyle sert becereceğim zamanlar olacak ki, ertesi gün beni hala içinde hissedeceksin."

Aramızdaki cinsel gerilim yüzünden nefes alışları hızlandı.

"İkimiz hakkında o kadar eminim ki seni daireme götüreceğim ve orada seninle sevişeceğim. Sana yapacağım hiçbir şey sadece seks olmayacak."

Ondan uzaklaşıyorum ve yerden ceketimi alıyorum. Omuzlarına sarıyorum ve kollarını kolların içine sokmasına yardım ediyorum.

Düğmeyi iliklerken, "Daireye gidene kadar bu seni idare eder," dedim.

Willow kot pantolonunu ve sandaletlerini alırken ben de ayakkabılarımı alıyorum, sonra kolumu ona dolayarak merdivenlere doğru yürüyorum.

Ben ön kapıyı arkamızdan kilitleyene kadar hiçbir şey söylemiyoruz. Ayakkabılarımı orada bırakıp Willow'un kot pantolonunu ve sandaletlerini alıyorum.

yere düşer.

"Yatak odasını siktir et. Ona sonra bakarız," diye homurdanıyorum ceketimi Willow'un vücudundan çıkarırken.

Yüzündeki emin olmayan ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Daha önce seks yapmış olsa da, konu seks olduğunda kendine güveni yok.

Kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekerek kanepeye doğru yürüyorum. Dün gece onu öptüğüm yere geldiğimde, onu bırakıyorum ve tişörtünü başından çekiyorum.

"Willow, kıyafetlerimi çıkarmaya başlasan iyi olur, yoksa seni tamamen giyinikken sikeceğim," diye onu uyarıyorum.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken parmakları titriyor. Sonuncusuyla işi bittiğinde gömleğimi yavaşça açıyor. Parmağını hafifçe üzerinde gezdirirken yeni yara izine bakıyor.

Duyguları yüzünde parlıyor, sonra fısıldıyor, "Sen ölmedin."

Bizimle ilgili hissettiği tedirginlik, gözleri mutlulukla parıldamaya başladığında eriyip gidiyor.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor. Gömleğimi çekip çıkarıyor, yana fırlatıyor ve kemerimi hızla çıkarmaya başlıyor.

Anlamsızca öpülme sırası bana geliyor ve kontrolü ondan geri almayı başarmam birkaç saniye sürüyor.

Pantolonu bacaklarımdan aşağı indirmesine yardım ediyorum ve sütyeninin kopçasına uzanıyorum. Çabucak çözülüyor, ama askıları kollarından aşağı çekerken acele etmiyorum.

Öpüşmeyi kesip aşağı bakıyorum.

"Kahretsin, şanslıyım," diye homurdanıyorum mükemmel göğüslerini görünce. Bu kadın olağanüstü güzel.

Her yerini görmek isteyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Kumaşı tutuyorum ve tıpkı sütyeninde yaptığım gibi, külotunu yavaşça bacaklarından aşağı çekiyorum.

Önümde çırılçıplakken, yavaş gitmek artık bir seçenek değil.

WILLOW

Kendimi utangaç hissetmeye başlamadan önce Marcus ayağa kalkıyor, kalçalarımın tutuyor ve beni döndürüyor.

Parmakları popomun kıvrımlarına değdiğinde gülmeye başlıyorum.

Diğer elini belime koyuyor ve beni kanepenin arkasına yaslanana kadar ileri doğru itiyor, bu da gülmeyi çabucak kesmeme neden oluyor.

Kahretsin, kığım neredeyse havada. Ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Onu izlediğimi fark edince bana ukala bir gülümseme atıyor.

"Yani ciddi bir el hareketi olmadan orgazm olmayacaksın?"

Başımı sallıyorum ve eli popomun üzerinden geçip bacaklarımın arasına kaydığında kollarımla kendimi kanepeye yaslamak zorunda kalıyorum.

Parmağını içime sokmuyor, onun yerine klitorisime dokunuyor. Hissettiğim anlık zevk karşısında o kadar şaşıyorum ki, ona odaklanmak için donup kalıyorum.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye homurdanıyor.

Bacaklarımı açtığımda, klitorisime tekrar vuruyor, vücudum keskin ama geçici zevkten sarsılıyor. Folyonun yırtıldığını duymak rahatlatıcı bir ses. En azından birimiz hâlâ sorumlu düşünebiliyor.

Marcus'un sikini bacaklarımın arasında hissetmeyi bekliyorum ama onun yerine klitorisime hafifçe masaj yapmaya başlıyor.

Tüm bu hafif dokunuşlar benim sonum olacak. Eline karşı kıvranıyorum, Marcus'un bu kadar nazik olmayı bırakmasını istiyorum.

"Asayı sırlar odasına koyduğunuz kısma gelebilir miyiz?"
Yalvarıyorum.

Marcus arkamda donup kalıyor ve bir kahkaha sesi duyuyorum. "Hâlâ siktir diyemiyor musun?"

"Bu çok kaba," diye fısıldıyorum.

"Söyle," diye emrediyor, başımı sallarken omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum.

"Söyle Willow," diye hırlıyor kalçalarımı tutarken. "Siktir,"
diye bağıyorum. "Sik beni artık!"

Bunu gerçekten yapmasını beklemiyordum.

Bana o kadar sert çarpıyor ki kollarım altımda kalıyor. Nefesim kesiliyor ve beynimin Marcus'un içimde olduğu gerçeğine ayak uydurması bir an alıyor.

En azından, o daha derine itene kadar düşündüğüm buydu.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, iç duvarlarımı geriyor ve beni inanılmaz derecede dolu hissettiriyor.

Daha da derine ittiğinde, en yakın yastığı tutup yüzüme doğru itiyorum, böylece zevk içimde dalgalanırken çıkardığım iniltiyi duymayacak.

Kahretsin, büyükmüş.

İçime tam olarak oturduğunda, üzerime eğiliyor, yastığı ellerimden alıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Çılgılığını duymak istiyorum," diyor nefes nefese ve sonra geri çekiliyor.

İçime doğru iterken parmakları kalçalarımın saplanıyor.

Bu kez nefesimin boğazımda düğümlenmesinin keskin sesi odada yankılanıyor. Hızlı ve sert bir şekilde hareket etmeye başladığında hazırlıklı değilim ve benden kaçan inilti ve sızlanmalar biraz utanç verici.

Bir eli önümde dolanırken ve kabaca klitorisimi ovmaya başladığında, tenlerimizin birbirine çarpma sesi ya da popomun havada olması umurumda değil. İniltilerim arttıkça komşularımın beni duyup duymayacağı bile umurumda değil.

Zevkim o kadar hızlı artıyor ki beni gafil avlıyor. Orgazm sertçe vuruyor, bacaklarımı uyuşturuyor ve tüm gücümü ses tellerime gönderiyor.

Vücudum üzerindeki kontrolümü tamamen kaybederken "Siktir!" diye bağıryorum. Marcus içime girerken popom ona sürtünüyor, sikini o kadar derine gömüyor ki aldığım zevk azalmak yerine artıyor.

Üzerime eğiliyor, bir koluyla belimi sararken diğer eliyle bacaklarımın arasındaki sinir demetini çalıştırıyor. İçime girmeye devam ederken göğsünün sırtıma sürtündüğünü hissetmek inanılmaz derecede şaşırtıcı.

Orgazmdan inmeye başladığımda, nihayet Marcus'la ten tene olmanın nasıl bir his olduğuna odaklanabiliyorum.

İçime geri batarken siki iç duvarlarımı okşuyor ve bu gözlerimi yaşartıyor.

Marcus içimde.

Bölüm 19

MARCUS

Henüz boşalmak istemediğim için sikimin tabanını tutuyorum. Willow'un orgazmını duyunca, bunu yatağa götürmediğime pişman oldum. Sikimin üzerinde parçalanırken yüzünü görmek istiyorum.

İçinden çıkıyorum ve onu çevirip omzuma atıyorum. Ondan seksi bir kıkırdama gelirken odaya doğru yürüyorum.

"Manzarayı seviyorum," diyor kıcımı tokatlarken.

Yatağa ulaştığımda öne doğru eğilip onu yatağın üzerine bırakıyorum. Kolumu altından geçirmeden önce bir kez zıpladı. Onu yatağın ortasına götürüyorum.

Ona baktıkça, onu becerme ihtiyacı azalmaya başlıyor ve yerini her santimini keşfetmek için yavaşça yanan bir arzuya bırakıyor.

Elini yanağıma götürürken yüzü yumuşuyor. Bana bakarken gözlerinden çok fazla sevgi parlıyor.

Eli omzuma doğru kayıyor ve beni hafifçe itiyor. "Üstte olmama izin ver," diye fısıldıyor ve ancak o zaman beni itmesine izin veriyorum
Sırtıma. "Tüm zor işleri yapamazsın... henüz."

Vücudunu keşfetmek istesem de, kendini sikimin üzerinde konumlandırırken baktığım şey yüzü. Beni içine alırken gözlerinde kayboluyorum.

Bir elimi kalçasına koyuyorum ve birleştığımız yere doğru bakarken parmak eklemlerimi yumuşak buklelerinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Bana binerken kalçalarının duygusal ritmi beni saniyeler içinde uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Orgazm olurken yüzünü görmek için klitorisine masaj yapıyorum. Dudakları ayrılıyor ve bana daha hızlı binmeye başladığında inliyor.

Dokunuşlarıma o kadar duyarlı ki, daha önce kimsenin onu orgazm edememiş olması beni şaşırtıyor.

Klitorisini çimdikliyorum, bu da kıcını taşaklarıma karşı hissedene kadar üstüme çarpmasını sağlıyor. Zevkin karıncalanmaları karnımda dalgalanmaya başladığında hızla doğruluyorum. Kolumu onun etrafına dolayarak, onu sıkıca kendime bastırıyorum ve göğüslerini göğsümde hissetmek beni o kadar hızlı ve sert bir şekilde gönderiyor ki inleyemiyorum bile.

Amını bana doğru çekerken başparmağımı klitorisine doğru sertçe bastırıyorum. İç kaslarının sikimin etrafında kasılması için tek gereken buydu.

Vücudum onunkine karşı titrerken orgazm başımı döndürüyor. O bir inilti çıkarırken bir kez yukarı itiyorum.

Sikim içinde olduğu için inlemesini duymaya asla doyamayacağım.

Zevk dalgasından inerken gözlerimiz birbirimize yapışmış durumda.

"Bu seni içeri alan benim, Willow ve asla dışarı çıkmana izin vermeyeceğim." demeden önce nefesimi tutuyorum.

WILLOW

Marcus'un bugün için ne planladığını merak ederek arabaya bindim. Beni sabahın dördünde kaldırdı, bu yüzden iyi olsa iyi olur. Gerçi son randevumuzdan sonra, o geceyi aratmayacak bir şey yapabileceğinden emin değilim.

Sürücü tarafına tırmandığında, elime uzandı. Ağzına götürüyor ve elimin arkasına bir öpücük konduruyor.

Arabayı çalıştırmasını bekliyorum ve yolda ilerlerken soruyorum: "Neden hep flört işinde iyi olmadığını söylüyordun? Bana sorarsan şu ana kadar gayet iyi gidiyorsun."

Bana sırtırken omuz silkiyor. "Hiç kimseyle çıkmadım, bu yüzden bu işte iyi olup olamayacağımı bilmiyordum. Ama sen bunu kolaylaştırdın."

Marcus okyanusa yakın bir yere park ettiğinde, bu kadar erken saatte burada olan tek insanlar biziz.

Tek deli insanlar.

Arabadan iniyoruz ve sahile doğru yürürken elimi tutuyor. Hoşuna giden bir yer buluyor ve beni de kendisiyle birlikte kumlara çekiyor.

Kollarını dizlerine dayamadan önce cebinden bir şey çıkarıyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve karanlık kaybolmaya başlarken okyanusa bakıyorum.

Güneşin okyanus üzerinden doğuşunu hiç izlemedim. "Sana bir mektup yazdım," diye fısıldıyor.

"Yaptın mı?"

Bana bir kağıt parçası uzattı. Aldım ve dudak büktüm.

"Okumak için çok karanlık. Güneşin daha hızlı doğması lazım."

Kolunu bana doladığında kıkırdıyor. Beni yanına çekiyor ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Willow," diye fısıldar. "Hmm?"

Ona bakıyorum.

"Seni terk ettiğim için üzgünüm. Daha güçlü olamadığım için üzgünüm. Seni ne kadar çok sevdiğimi fark ettiğim anda hastalandığım için üzgünüm."

Aman Tanrım! Mektupta yazdıklarını bana mı anlatıyor? Onu izleyebilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum.

Devam ederken gözlerini güneşin doğuşuna dikeyor: "Sen dünyayı hak ediyorsun ve ben sana sadece cehennemi yaşattım. Reenkarnasyona hiç inanmadım ama umarım gerçektir, böylece seninle tekrar karşılaşabilir ve sana verdiğim tüm acıları telafi edebilirim. Seni ilk gördüğümde, nefes nefese öpeceğim. Sırlarımı seninle paylaşacağım. Seninle sevişeceğim. En çok buna üzölüyorum. Seninle hiç sevişemediğim için. Tek sen olabilirdin. Yeni biriyle tanıştığınızda, nefesinizi öpücüklerle aldığından emin olun, sizi inciterek değil. Sizinle seviştiğinden emin olun çünkü siz onun için tek kişisiniz. Ona benim olan kalbi vermeden önce, onun sana dünyayı verdiğinden emin ol."

Diğer elimle buruşmuş kâğıt parçasını göğsüme bastırırken yanağımdaki yaşı siliyorum.

Marcus titreyerek nefes alıyor ve bana bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzölüyor.

"Senden önce hayatım sonsuz bir geceydi. Sen doğan bir güneş gibisin Willow. Hayatıma çok fazla renk ve sıcaklık getirdin. Sensiz, ölmüş de olabilirdim."

Yüzümdeki gözyaşlarını silmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve sadece söylediklerini dinliyorum.

"Senin aşkın türünün tek örneği. Ben bir pislik olduğumda bile geri gelmeye devam ettin. Beni koşulsuz sevdin. Her seferinde benim mutluluğumu kendi mutluluğunun önüne koydun. Bu yüzden aşkına değer vereceğim. Çok şiddetli sevdiğin için, seni kendimden bile koruyacağıma söz veriyorum. Senin mutluluğunu kendi mutluluğumun önüne koyacağıma söz veriyorum. Seni seveceğime söz veriyorum.

yarını yok. Seni kalbimin her atışıyla durana kadar seveceğim."

Bana gülümsüyor, sonra elimdeki mektuba bakıyor.

"O mektup sana verdiğim yemindir, Willow. Sana bağlı olduğuma dair sahip olacağın tek kanıt. Evlenmemizi ve artık karşımızdaki kişiyi kaybetme endişesi duymayacağımız gibi sahte bir rahatlığa kapılmamızı istemiyorum. Her günü, seninle bir yarını garanti etmediğimi bilerek yaşamak istiyorum. Elli yıl sonra bunu hatırlamak istiyorum çünkü tek korkum daha fazla çabalamadığım, sana her şeyimi vermediğim, seni daha fazla sevmediğim için pişmanlık duymak."

Marcus elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor.

"Seni seviyorum, Willow Brooks."

Gözlerinin içine baktığımda, bana olan sevgisini ilk kez görüyorum. Artık beni dışarıda tutan duvarlar yok.

Onu öpmek için öne doğru eğilirken, "Zamanı gelmişti güzel çocuk," diye fısıldıyorum.

Sonsöz

BAYAN SEBASTIAN

Tanrım bana güç ver yoksa Rhett'in içindeki seksi boğacağım!

"Mor olanlardan istediğimi söylemiştim," diye inliyorum gözlerimin önündeki canavarlara bakarken.

Rhett bana şaşkın şaşkın bakıyor, sonra d a getirdiği elli masa örtüsüne dönüp bakıyor.

"Onlar mor," diye savunuyor.

İstediğim güç için gökyüzüne bakıyorum.

"Onu boğma. Boğma onu," diye fısıldıyorum. "Tırnaklarını yapmak bir saatini aldı ve onları mahvedecek vaktin yok."

"Bayan Sebastian neden dua ediyor?" Marcus aniden soruyor ve zavallı kalbim sanki ilk ding-dong'umu görmüşüm gibi çarpıyor.

Elimi aşırı heyecanlı kalbimin üzerine koyarken, "Bir gün birinizi öldüreceğim," diye tehdit ediyorum.

"Rhett gönüllü oldu," diyor Jaxson arkamdan.

"Göz k a m a ş t ı r ı c ı her şey aşkına!" Ona vurdum ve ancak o zaman tırnaklarımı hatırladım. "Aman Tanrım! Tırnaklarım."

"Birini mi kırdın?" Della sempatik bir şekilde soruyor.

"Hayır, henüz kırmadım. Bugün tırnaklarımı mahvetmemek için dua ediyorum."

Kolunu belime doladı. "Biraz ara vermelisin." Sonra kırmızı topuklu ayakkabılarımın üzerine serilmiş masa örtülerine bakıyor. "Mor olanlardan istediğini sanıyordum."

"Aynen öyle!" Çığlık atıyorum. "Bu iri parçanın anlamasını sağla." "Onlar mor," diyor Jaxson.

"Evet," diye onaylıyor Marcus. "Kesinlikle mor renkteler."

"Çocuklar," diye tersliyor melek kızım. "Bunlar leylak. Hepsini toplayın ve buradan götürün. Rhett, git doğru rengi getir. Bu sefer girişteki masanın üzerine bıraktığın örneği de yanına al."

"Melek kızım," diye ağlıyorum ona sarılırken. "Akıl sağlığını kurtarmak için tam zamanında geldin. Etrafımda çok fazla gerginlik var. Kırılacağım

bir şey. Bunu biliyorum."

Leigh yanımıza geldi ve bana bile Bedazzled Jewels oynamayı bıraktıran o saçma sapan üslubuyla çocuklara çıktı: "İşinizin başına dönün. Lansman üç saat içinde yapılacak. Eğer herhangi birinizi ayakta dikilirken yakalarsam, size bir göğüs kafesinin yarılmasının ne kadar güzel bir ses olduğunu ayrıntılı olarak anlatmaya başlayacağım."

"O benim," diyor Carter ve bize doğru yürürken olduğu yerde duruyor, seksi kışını çeviriyor ve Mia ile Logan'ın yemek servisi personeliyle konuşmakla meşgul olduğu yere geri dönüyor.

Adamların hepsi farklı yönler dağılır.

"Mia," diye sesleniyor Della, Mia'yı bize doğru sallıyor. "Acil bir kız meselemiz var." Beni Willow'un bana içecek bir şeyler koyduğu bara götürüyorlar. "Bu geceden sonra buruş buruş olacağım. Yemin ederim, benim yakışıklı yığının benden ışık yılları götürüyor."

Kederli bir şekilde az önce ısırduğım tırnağa bakıyorum.

"Bayan Sebastian, vakit geldi," diyor Marcus elimi tutarken. "Neden burada saklanıyorsun?"

"Tüm bu olumsuzluklar göğüslerimi söndürmeye yetti. İkiz tepelerimin sana ne kadar mal olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Marcus omuzlarımdan tutarak bana döndü.

"Sana ihtiyacım var. Sakinleşmezsen Willow panik atak geçirecek. Bu onun için önemli bir gece. Aşağı inmek için beş dakikan var, böylece gösteriyi açabilirsin."

Çenemi kaldırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Haklısın. Bir tırnağımı kaybetmiş olabilirim ama gösteri devam etmeli."

Giydiğim dar etekle koşmak imkânsız ama melek kızımın yarattıklarından biri, bu yüzden asansöre doğru üç adım atıyorum.

"Siktir et," diye homurdanıyor Marcus arkamdan.

Beni kırmızı topuklarımdan tutup kollarında asansöre doğru sürüklerken çığlık atıyorum.

"Kahramanım," diye iç geçiriyorum kirpiklerimi ona doğru savururken. "Bir dahaki sefere kıcımlı boğmak istediğinde bunu hatırla."

"Seksi kıcın," diye düzeltiyorum kollarımı boynuna doladığımda. Gözlerim boynundaki bir ize odaklanıyor. "Sevgilim, bu bir morluk mu?" Kaşlarımı ona doğru oynatıyorum. "Buraya gelmeden önce çıka-çika-vay-vay mı yaptın?"

"Evet, bu bir morluk ve evet, emin ol, asanı onun sırlar odasına soktum."

Göğsünü tokatlıyorum. "Yaramaz bir iri kıyımsın, ama benim iri kıyımım olsaydın seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Asansöre bindiğimizde beni tekrar kırmızı topuklu ayakkabılarımın üzerine oturtuyor. "Hazır mısınız?" Marcus soruyor.

"Hazırım," diyorum ve kapılar açıldığında Jaxson mikrofonu elime tutuşturuyor. Sahneye çıkan merdivenleri tırmanırken ışıltı ışıltı gülümsüyorum. "Gösteri başlasın," diye sesleniyorum etrafta duran herkese. "Summer Forever'ın ilk defilesine hoş geldiniz."

İri yarı kızıma ve melek kızıma bir öpücük gönderiyorum.

Gözyaşlarım tehdit ediyor ve elimi hızla gözlerimin önüne götürüyorum. "Kalıcı makyaj için modanın anasına şükürler olsun," diye gülüyorum. "Bu gece Summer Reed'in anısına. Çok erken aramızdan ayrıldı ama sonsuza dek hatırlanacak. Elde edilen tüm gelir, kalp kusurlarıyla doğan çocuklar için Summer Forever'ın vakfını başlatmak için kullanılacak."

Elimi melek kızıma uzattım. "Size Willow Brooks'u takdim ediyorum."

Willow devralırken, kırımın üstüne düşmeden sahneden inmek için elimden geleni yapıyorum. Marcus elimi tutup inmeme yardım ediyor. Beni sahnenin arkasına doğru çekiyor ve sıkı sıkı sarılıyor.

"Harikaydın," diyor, sesi duygusallıktan pürüzlü. Biraz geri çekiliyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Rica ederim, sevgilim." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve geri çekildiğimde fısıldıyorum: "Diğerlerine söyleme ama en çok seni seviyorum. En karanlık anında elini tuttuğumdan beri, seksi kığın kalbimin tam ortasına yerleşti."

"Ben de en çok beni sevdiğini sanıyordum," diyor Rhett birden.

Elimi hızla atan kalbimin üzerinde tutarak dönüyorum.

"Henüz ding-dong'unu yıkamadım. Bu ilişkinin o kısmına geldiğimizde tekrar düşüneceğim." Kolumu onunkine doladım. "Ama şimdilik bana bir içki getirebilirsin."

Rhett'le birlikte uzaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum ve Marcus'un Willow'a büyük bir sevgiyle baktığını görüyorum.

Rhett'e dönüp bakıyorum ve son iri parçamın da bir sonraki adımda kendi mutluluğunu bulması için sessiz bir dua gönderiyorum.

"Diğerlerine söyleme," diye fısıldıyorum ona, "ama en çok seni seviyorum. Ne de olsa vajajayımın parasını sen ödedin."

Rhett yanağıma bir öpücük kondurmadan önce bana göz kırpmıyor.

Son

Rhett ve Evie'nin hikayesinde neler olduğunu öğrenin

Utanmaz ~ yakında geliyor.

***Michelle'in heyecan verici Düşmanlardan
Aşıklara serisinin ilk kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin: KALPSİZ, Kitap 1***

Önsöz

DELLA

Hayat bir dizi yalandan oluşur.

Aşk mı? Birilerinin uydurduğu bir peri masalı, böylece hepimizin yalnız olduğu soğuk ve katı gerçekle yüzleşmek zorunda kalmadılar. Bu dünyaya yalnız gelirsiniz ve yalnız gidersiniz. Yalnızlık, en çok korktuğumuz şeydir. Unutulduğunuz, reddedildiğiniz ya da göz ardı edildiğiniz anlamına gelir.

Küçük kızlara, bir prensin gelip onları sevgi dolu kollarına alacağına dair masallar anlatılır. Küçük yaşlardan itibaren onlara amaçlarının bir yere ait olmak olduğu öğretilir. Bir aileye, bir kocaya, çocuklara sahip olmaları gerekir - bunlar olmadan başarısız olurlar.

Küçük çocuklara itfaiyeciler, polisler, her türlü kötülüğün üstesinden gelecek cesur ruhlar hakkında hikayeler anlatılır. Onlara amaçlarının evin erkeği olmak, korumak, sağlamak olduğu öğretilir - eğer bunu yapamıyorlarsa, erkek değillerdir.

Bunların hepsi çoğu insanın inandığı yalanlar. Kendimiz için çok gereksiz acılar yaratıyoruz. Kimse sizi *sevmediği* için kendinizi başarısız hissediyorsunuz. Sen

sadece sizi gören biri varsa var olursunuz. Hayatınız ancak bir başkası için yaşıyorsanız değerlidir.

Hissettiğiniz o huzursuzluk mu? Bu, inanmaya zorlandığınız tüm aldatmacalardan kurtulmak için haykıran ruhunuzdur.

Arada bir, birileri toplumun yarattığı normlardan kurtulur. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum. *Farklı* olmak istiyorum. Toplumun bizim için koyduğu her kuralı yıkmak istiyorum.

Bu, hayatta olduğum ve hayatın içinde amaçsızca dolaşan bir koyun olmadığım anlamına gelecektir.

Bölüm 1

DELLA

Ben masayı toplamaya başlarken kızıl saçlı heyecanla, "Şimdi bakma ama az önce içeri girdiler," diye fısıldıyor.

Üniversitenin ilk yılından beri çalıştığım bar ve lokanta Rameses her zaman öğrencilerle dolup taşıyor.

Sarışın arkadaşı omzunun üzerinden bakarken boş tabakları üst üste koyuyorum.

"Kahretsin, çok ateşli. Rhett tarafından becerilmek için her şeyimi verirdim."

Önceleri insanların böyle konuştuğunu duyduğumda utanırdım ama neredeyse üç yıldır üniversitede olduğum için artık beni şok eden çok az şey var.

Benim geldiğim yerde pek bir şey çıkmaz. Saluda'da sadece bir ilkokul olduğu için Polk County Lisesi'ne gitmek zorunda kaldım. Yoldan geçen rastgele maceraperestler ve yaz aylarında gelen turist dalgası dışında, yedi yüz civarındaki yetersiz nüfus pek fazla flört malzemesi sunmuyordu.

Kapıya doğru bakıyorum ve bir grup adamın içeri girişini izliyorum. Onları o kadar iyi tanımıyorum. Onlar hakkında söylentiler duymuştum, Screw Crew olarak biliniyorlarmış. Her kız onlar tarafından becerilmek ister ve her erkek onlardan biri olmak ister. Bu gerçekten aptalca.

Benim bölümüme oturuyorlar ve siyah saçlı olan, temizlemekle meşgul olduğum masada oturan sarışına sırtıyor. Alt dudağını ısırıyor ve

ona göz kırpıyor. Kahretsin, ben bile bunun seksi olduğunu kabul etmek zorundayım. Biriyle çıkmıyor olabilirim ama her sıcak kanlı kız gibi ben de ateşli bir erkek gördüğümde takdir ediyorum.

Sarışın heyecanla çığlık atıyor ve ayağa fırlıyor. "Yarına kadar, adım Rhett'in becerilenler listesinde olacak."

Kızıl saçlı masaya biraz para atar ve arkadaşını erkeklerin olduğu yere kadar takip eder. Sarışın, adamın kucağına kayar ve sanki yarın yokmuş gibi hemen onu öper. Üniversitede spor olarak *sevişme* olmalı. Yemin ederim öğrencilerin yarısı olimpiyatlara katılmaya hak kazanır.

Bizim oralarda insanlar böyle davranmaz. Eskiden çalıştığım Mom 'n Pop lokantasının sahibi Sue onları kapıdan kovalardı. Annem öldükten sonra Sue bizi yanına aldı. Sue sayesinde Grafik Tasarım alanında lisans eğitimi alabiliyorum. Onun cömertliği olmasaydı, Jamie ve ben sokaklarda yaşıyor olurduk. Annem kanserle uzun süren mücadelesinin ardından vefat ettiğinde yaklaşık üç aydır onun lokantasında çalışıyordum. Sue annemi toprağa verebilmem için bana borç para verdi. Bizi de yanına aldı. Yaşlı ve çivi gibi sertti ama aynı zamanda bizi önemseyen tek kişiydi.

Babam öldüğünde on yaşındaydım. Onu bizden alan bir kazaydı. Yürüyüş yaparken bir köke takılmış ve Büyük Bradley Şelalesi'nden aşağı düşmüştü. Babam öldükten sonra işler kötüye gitti. Annem Jamie'ye hamileydi ve geçimini sağlamak için her türlü tuhaf işi yapmak zorundaydı. Annem öldüğünde ben on altı yaşındaydım. Zavallı Jamie sadece altı yaşındaydı ve ölümün kesinliğini anlayamadı. Aylarca annemin nerede olduğunu ve ne zaman geri döneceğini sordu. Ailemizi erken yaşta kaybetmiş olsak da her şey o kadar da kötü değildi. Fakir olmak o kadar da önemli değildi. Hiçbir zaman dürüst bir iş yapmaktan korkmadım. Sadece Jamie için daha fazlasını istiyorum. Ona dünyayı vermek istiyorum ve o kasabada sıkışıp kaldığımız sürece bu gerçekleşmeyecek. Saluda sadece üç buçuk saat uzaklıkta olsa da, sanki

başka bir gezegenden. Saluda'daki insanlar kendi yollarında ilerliyorlar. Ben öyle değilim. O küçük kasabanın sunduğu monoton yaşamdan daha fazlasını arzuluyorum. Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bağımsız olmak istiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Kirli tabakları mutfağa götürmeden önce bardakları tepsiye yerleştirdim. UNC'deki bu bedava yolculuğu kazanmak için kıcımlı yırtarak çalıştım. Kazandığım bahşişler neredeyse kirayı karşılıyor. Zaten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Diplomamı alabilmek için buraya çalışmaya geldim.

Sadece altı ay kaldı ve işim bitecek. O zaman iyi bir iş bulabilirim. Saluda'ya dönüp Jamie'yi alacağım ve o kasabadan temelli ayrılacağız. Bu benim üç aşamalı planım. Başka bir şey için zamanım yok, bırakın oyalanmayı. Bayan Amerika olduğumdan değil, onunla çıkmak için bekleyen bir sürü erkek var. Hayır, karşı cins beni neredeyse hiç fark etmiyor, bu da benim için gayet iyi. Ayrıca, erkeklerin hepsi azgın aptallar. Oda arkadaşlarımdan Willow'un bir keresinde "*Sikler hükmeder, beyinlerin salyası akar.*" dediğini duymuştum.

Üç ateşli kızla aynı daireyi paylaşıyorum. Leigh, Willow ve Evie'nin surat asması gerekiyor ve erkeklerin hepsi ayaklarının dibinde salya birikintileri oluşturuyor. Fark edilmeden geçip gitmemi kolaylaştırıyorlar ki bu bir lütuf. Kızlarla aynı evi paylaşıyor olabilirim ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Onlardan herhangi biriyle takılamayacak kadar meşgulüm. Düşünsenize, bazen Willow ya da Leigh'i görmeden koca bir hafta geçip gidiyor. Gün aşırı gördüğüm tek kişi Evie.

Dışarı çıkıyorum ve çocukların oturduğu masaya doğru ilerliyorum, daha fazla insanın onlara katıldığını fark ediyorum. Masaya geldiğimde Evie'yi görüyorum. Adamlardan birinin yüzünü yemekle meşgul olan sarışına ters ters bakıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Genel olarak soruyorum.

Evie gözlerini çiftten ayırıyor. Beni fark ettiğinde dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. Keşke onun saçları bende olsaydı. Kızıl saçlarındaki doğal kıvrım sayesinde yıkayıp gidebiliyor ve kurumaya bırakabiliyor. Bense kalın kahverengi saçlarımı fönle kurutmak zorundayım, yoksa içine bir şey yuva yapmış gibi görünür.

"Hey, tatlılar. Bana her zamankinden getir lütfen" diyor. Hemen altı tavuk nugget siparişini yazıyorum. Burada servis ettiğimiz tavuk nugget'lara bağımlı.

"Onu tanıyor musun?" Adamlardan biri bana bakarken Evie'ye soruyor. Kirli sarı saçları var, güçlü çenesinin üzerinde saat beş yönünde bir gölge var. Bela olabilecek birine benziyor.

"Evet, Della oda arkadaşlarımdan biri." Aralarında oturduğu iki sarışın erkeği işaret ediyor ve onları bana tanıtmaya başlıyor. "Bu ikisi Jaxson ve Marcus." Sonra çenesini telefonuyla meşgul olan başka bir adama doğru uzatıyor. "Bu Logan. Jaxson ve Logan ikiz." Kaşlarını şakacı bir şekilde sallıyor. "Çifte bela."

Evie'nin arkadaşları olduklarını görünce onlara gülümsüyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmasının pek bir önemi yok, yarın onları hatırlayacak değilim ya.

Siyah saçlı adama tekrar ters ters bakıyor. "Bu Rhett," diye neredeyse onun adını tükürüyor.

Aralarında bir şeyler kötü gitmiş olmalı.

Rhett sarışını kucağından itiyor ve koyu kahverengi gözleri benim üzerimde gezinirken dudaklarını yalıyor.

"Neden seninle daha önce tanışmadık?" diye soruyor. "Apartmana birkaç kez geldim ama seni orada hiç görmedim. İnan bana, senin gibi bir yüzü hatırlardım."

Flörtünü görmezden geliyorum ve cevap veriyorum, "Ya ders çalışıyorum ya da isteyim. Oda arkadaşlarımı pek görmüyorum."

"Eminim tadın tatlıdır," diyor bana göz kırparak.

Evie'nin ondan neden hoşlanmadığını şimdi anlıyorum. Onu hiç suçlayamam. Tekrar masaya bakmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Mutfaktan bir şey isteyen var mı? Yirmi dakika içinde kapatıyoruz." Rhett tekrar, "Ben sizden birini alırdım," dedi.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye tersliyor Evie, sinirlenmiş bir halde.

Evie'ye baktığında yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana dönüp bakmadan önce saniyeler sessizlik içinde geçiyor. "Halı mı yiyorsun?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum, oyun oynayacak havada değilim. Yorgunum ve uyumayı düşünmeden önce hâlâ bitirmem gereken bir ödevim var.

"Amcıklardan hoşlanır mısın?"

Ne pislik ama.

Muhtemelen Tanrı'nın kadınlara hediyesi olduğunu düşünüyordur.

Derin bir nefes alıyorum, böylece ona aklımdan bir parça vermiyorum. Bu işe, ona cehenneme gitmesini söylemenin tatmininden daha çok ihtiyacım var.

Jaxson aniden, "Ben bir Dr Pepper, çizburger ve patates kızartması alacağım," diyor. Bu diğerlerini de harekete geçiriyor ve ben de hızlıca tüm siparişleri not alıyorum. Siparişi mutfağa götürmeden önce Jaxson'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

Siparişleri mutfağa teslim etmeyi bitirdiğimde, daha fazla masayı temizlemek için ön tarafa gidiyorum. Evie ve arkadaşlarının oturduğu masanın yanındaki masayı temizlemekle meşgulken Marcus, "Bacaklarını açtıramayacağına yüzüne bahse girerim," dedi.

"Kızların benim için genişçe açılmalarını sağlamakta ustayımdır. Açma çubuklarına benim adım verilmeliydi," diye şaka yapıyor Rhett, bir yandan da sarışını yanına çekiyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Başını hülyalı hülyalı sallıyor, aslında onun saçmalıklarına kanıyor.

Rhett'in o yüzlüğü çoktan cebine koyduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Eğer söylerse, sarışın bacağı tam buraya vuracak.

Siparişlerini almaya gidiyorum ve Rhett'in tabağını önüne koyarken bileğimi tutuyor. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor ama ben direnip elimi ondan kurtarıyorum.

"Hadi bebeğim. Çok üşümüştün. Eminim seni ısıtmanın bir yolunu bulabilirim."

Boş ver onu, Della. O sadece kibirli bir pislik.

Kendi uyarımı görmezden gelerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve tam yüzüne gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve alt dudağımı ısıyorum, tıpkı onun daha önce yaptığı gibi. Gözlerinin dudaklarıma kilitlenmesini memnuniyetle izliyorum.

"Oh, bebeğim," diye inliyorum baştan çıkarıcı bir şekilde. Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Benimle bir şansı olduğuna gerçekten inanacak kadar kibirli. Ne salak ama. "Sırf seksi olduğun için her kızın seninle birlikte olmak istediğini sanıyorsun. Bana dokunmana izin verdiğim gün, cehennemin donduğu gündür. Senin çürümüş, cinsel yolla bulaşan hastalıklı aletini yanıma yaklaştırmam. "

Ona bir öpücük verip uzaklaşıyorum, ona haddini bildirdiğim için kendimden memnun hissediyorum.

"Şunu iki yüz dolar yapalım. Dediğim gibi, bunu senin için yaymasına imkân yok," diyor Marcus gülmeye başlarken.

Kelimeleri duyunca olduğum yerde kalakaldım. Kanım kaynamaya başlarken yavaşça arkamı döndüm. Hatamı ancak Rhett'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılınca anlıyorum. Aptal oyunlarına kanmıştım. Bahis benim hakkımdaydı.

Rhett benimle göz göze geldiğinde, "İki katı," diyor. "Dört yüz dolar."

Marcus ve masadaki diğer çocuklar yine gülüyorlar. "Sıra sende. Lanet olsun, parayı almaktan zevk alacağım."

"Ne kadar aptalsın sen?" Genel olarak tüm erkeklere soruyorum. Hepsi arasında herhangi bir beyin aktivitesi olduğundan ciddi olarak şüpheliyim. "Benim önümde bahse giriyorsunuz. Siz aptallardan birini yanıma yaklaştıracığımı mı sanıyorsunuz?" Beni ilk kimin becerebileceğine dair iddiaya girmelerine, üstelik bunu benim önümde yapmalarına kızgın ve kırgınım.

Rhett ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ona ters ters bakıyorum, keşke bir bakışımla onu hadım edebilseydim.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor, ben de tokatla uzaklaştırıyorum. "Sen cidden tam bir baş belasısın," diye çıkışıyorum, ona bedensel bir zarar vermek istiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye derin bir ses Rhett'in suratına yumruk atma düşüncelerimi bölüyor.

Gözlerim sesin sahibine kayıyor ve bir an için kaşlarımı çatmayı unutuyorum. Onu grupta birlikte birkaç kez görmüştüm ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kahretsin, çok seksi. Diğer çocuklar onun yanında sönük kalıyor. Diğerlerinden çok daha uzun boylu, koyu kahverengi saçları parmaklarımın kalın tellere dolanması için yalvarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse nefes almayı unutuyorum. Gözleri, herhangi bir kıza kendi adını unutturacak karanlık havuzlar gibi. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplı ve bu onu çok daha çekici kılıyor. Gömleği kaslı göğsünün üzerine sıkıca sarılmış. Görüldüğü kadar sert olup olmadığını öğrenmek istedim.

Rhett aniden, "Carter, tam zamanında geldin. Bir bahse girdik. Onu ilk yayana 400 dolar." Pislik başparmağıyla beni işaret ediyor. Ani bir istekle onu yakalayıp elinden çekip almak istiyorum.

Nedense, Carter burada olduğu için bu aptal bahis beni gerçekten rahatsız ediyor.

İşleri daha da kötüleştirmek için üç adam daha içeri giriyor ve masada durmaya başlıyor.

"Siz de ister misiniz?" Marcus ateşle benzin döküyor. "Neye katılmak?" diye sorar içlerinden biri.

"Bahis havuzu. Onu ilk kim becerirse, o kazanır."

Gözlerim etrafımdaki tüm yüzlerde geziniyor. Evie bana "özür dilerim" diyor. Jaxson ve Logan dikkatlerini veremeyecek kadar yemekle meşguller. Marcus bana göz kırıyor ve bu öfkem yeniden alevleniyor.

İşler kontrolden çıkmadan önce arkamı dönüp mutfığa geri dönüyorum. Masalarımın geri kalanını temizlemek için dışarı çıkmadan önce onların gitmesini bekliyorum. Rameses'te neredeyse üç yıldır çalışıyorum. Screw Crew gibi aptallarla uğraşmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

Eve yürüyüş bu gece çok daha uzunmuş gibi geliyor. Kamyonetimi almalıydım. Eski ve ne zaman kenara çeksem kocaman bir duman topu bırakıyor ama en azından hala çalışıyor.

Eve geldiğimde, daire boş oluyor. Diğer kızlarla paylaşmanın en sevdiğim yanı bu. Buradayken daire hep bana kalıyor. Bazen onlarla dışarı çıkmamın, birlikte gülüp eğlenebileceğim yakın arkadaşlarımın olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ama sonra kendime buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi hatırlatıyorum. Jamie için buradayım. Önemli olan tek şey kız kardeşim. Ben burayı bitirdikten bir ay sonra Jamie 11 yaşına girecek. O on iki yaşına gelmeden iyi bir iş bulmalı ve kendimize ait bir ev almalıyım.

Çantamı tek kişilik yatağın üzerine atıyorum. Odamda pek bir şey yok, sadece ikinci el bir yatak ve komodinin var. Önce duş alıyorum, sonra yatağıma yerleşmeden önce kendime kahve yapıyorum. Bütün gece sürse bile üzerinde çalıştığım ödevi bitirmem gerekiyor. Neyse ki yarın Pazar ve sadece on ikide işte olmam gerekiyor, bu da uyuyabileceğim anlamına geliyor.

Sonunda mutlu olana kadar işimin içinde kayboluyorum. İçinde hala biraz soğuk kahve kalan fincanı kaptığım gibi mutfağa yürüyorum. Kapının açıldığını duyduğumda fincanı durulamakla meşguldüm. Ellerimi kurulayıp hangi kızların evde olduğuna bakmaya gidiyorum. Carter'ın kolunu Evie'ye dolamış içeri girdiğini gördüğümde hafif bir hayal kırıklığı hissediyorum. İstenmeyen bu duyguyu üzerimden atıyorum.

"... siktiğimin orospusu," gözleri üzerime dikildiğinde her ne söylemekle meşgulse bitiriyor.

Kahretsin, o gözleri zihnimi çamura çevirme gücüne sahip.

Sonra Evie başını kaldırıyor ve şişmiş yanağını görünce şaşkınlıktan dudaklarım aralanıyor. Maskara yanaklarına bulaşmış, gözlerinin etrafında kırmızı lekeler var. Hemen öne atılıp Evie'yi ondan uzaklaştırıyorum.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tısladım.

Onlar içeri girerken Evie'ye küfretmekle mi meşguldü?

Onu kanepeye götürdüm ve oturmasına izin verdim. Yüzünü kaldırıyorum ve endişeli gözlerle yanağındaki çürüğü inceliyorum. Gözyaşları içimi öfkeyle titretiyor. Evie tanıdığım en iyi insanlardan biri. Neden ona zarar versin ki?

Carter'a dönüyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Çık dışarı!"

Bana doğru bir adım atıyor ve bu beni geriyor. Ben arkadaşlarım gibi değilim. Dizimi onun taşaklarına sokmakta tereddüt etmeyeceğim.

"İzin ver-" diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim. Açıklamasını, becermeyi sevdiği o havai kafalı sürtükler için saklayabilir.

"Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Omurgasız bir pislikten başka bir şey değilsin. Bu seni tahrik mi ediyor?" Ona doğru yürürken alay ediyorum. "Kendini erkek gibi mi hissettiriyor?"

"Della," diye sesleniyor Evie arkamdan. Ona geri dönmem gerekiyor. Onu itebildiğim kadar sert itiyorum ve geri adım attığında memnun oluyorum.

Başını eğiyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Kızgınlık olabilir mi? Kimin umurunda? Screw Crew'dan nefret ediyorum. Bir avuç zorbadan başka bir şey değiller. Umarım Evie'nin yakın arkadaşı değillerdir. Onlar gibi adamlardan uzak durmalı. Onlar beladan başka bir şey değiller.

Daha önce görmedim ama giydiği tişörtün markası pahalı. Para kokuyor. Bu her şeyi açıklıyor.

"O paranın birazını kullanıp kendine biraz ahlak satın almalısın," diye çıkışıyorum.

Şaşkınlıkla gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. Gözleri bacaklarıma kayıyor ve ancak o zaman üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırlıyorum.

CARTER

Beyaz pamuklu külot. Sikeyim. Gömleği aşağı çekti ve bana kaşlarını çattı.

"Dikkatli ol bebeğim. Bana öyle bakarsan başın belaya girer," diye alay ediyorum.

Çünkü onu kızdırmak çok kolay.

Daha önce lokantada, aslında onun seksi olduğunu düşünmüştüm. Erkeklere karşı durduğu için onu takdir ettim. Harika bacakları olduğunu kabul etmek için ondan hoşlanmama gerek yok ve ağzından bahsetmeme bile gerek yok. Onu dizlerinin üzerinde, dudakları sikime sarılmış görmek isterdim. O zaman onun benim hakkımda düşündüklerini yaşarım ve onun adını da sikilenler listesine eklerim. O sadece başka bir yargılayıcı kaltak. Arkadaşlarıma onu savunduğum, geri çekilmelerini ve iddiadan vazgeçmelerini söylediğim için pişmanım. Sırf dört yüz dolarlık bir sikikten başka bir şey olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi görebilmek için o bahsi kazanacağım.

Çatık kaşlarının ölüm bakışlarına dönüşmesini izliyorum, ama yanaklarına süzülen allığı kaçırmıyorum. Ne biliyorsun ki? Küçük ve kudretli Bayan benden nefret ediyor olabilir ama kızaran yanakları benden etkilendiğinin açık bir işareti. Bu benim yararına olacak.

Ona sırtıyorum ve fısıldıyorum, "Oyun başlasın."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum. Yenilebilir kokuyor, ezilmiş elma gibi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve ben senin arkadaşlarından biri değilim" derken alnında hafif bir kaş çatma var. Aramızda bir parmağını oynatıyor. "Burada her ne olduğunu düşünüyorsan, öyle değil. Polisleri aramadan önce dairemizden çık. "

"Başkalarını yargılamakta çok hızlısın, değil mi?" Onunla eğlenmenin farklı yollarını planlamaya başladığımda söylüyorum. "Senden farklı olan herkesi yargılarken yüksek kaidenin üzerinde oturmayı sevenlerden birisin. Bana sorarsan oldukça berbat bir durum."

"Sana sormadım," diye tersliyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Bu onları elektrikli gösteriyor.

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım. "Sana bir tavsiye, bir dahaki sefere hemen sonuca varmadan önce gerçeklerden emin ol. Böylece kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp özür dilemek için bana geri dönmek zorunda kalmazsın. Yine de seni dizlerinin üzerinde görmeyi çok isterim."

Yüzünü şüphe kapladığı anı görüyorum. Sonunda hareketlerini ikinci kez tahmin ediyor. Ona doğru eğildiğimde bu beni sırtmaya itiyor. Gözlerinin genişlemesini ve yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesini izliyorum.

"Unutma, bu küçük oyunu ben başlatmadım, sen başlattın." Yanaklarımız birbirine değene kadar daha fazla eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ama kesinlikle bitireceğim, bebeğim."

Geri çekiliyor, nefesleri hızlı geliyor. "Hiçbir şeyi ben başlatmadım ve acınası bir oyun oynamıyorum."

Hâlâ ne yaptığını anlamıyor. "Tatlım, beni çok fazla parası olan ve zerre kadar ahlakı olmayan bir pislik olarak etiketlemekte çok hızlı davrandın. Ben kimim ki seni hayal kırıklığına uğratayım? Benimle ilgili kafadaki imaja uygun yaşamak zorundayım. Senin gibi zeki küçük bir şeyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kocaman gözlerle bizi izleyen Evie'ye bakıyor. Della bana dönüp bakamadan arkamı dönüp gidiyorum. Özür dilemesini kolaylaştırmayacağım. İnsanların benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğimi ve bunun yanına kâr kalmayacağını zor yoldan öğrenecek.

Beni Evie'ye vuracak boktan bir zengin çocuğu olmakla suçladığı için ona kızgın mıyım, yoksa onun katil vücudundan tahrik mi oldum, emin değilim. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Onun ne düşündüğü neden umurumda ki? Benim hakkımda pek bir şey düşünmediği açık.

Evie'ye yardım ediyordum. O ve Rhett, Rhett'in etrafında dolaşan psikopat sarışın ona saldırdığında tartıştılar. Rhett'e erkek gibi davranmasını ve Evie'yi önemseydiğini kabul etmesini söyledim. Çöplerden kurtulmasını da söyledim. Yemin ederim, Evie'ye aşık olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek için önüne gelen her şeyi beceriyor. İnkâr edip duruyor ama ne zaman başka bir erkek ona baksa kendini kaybediyor.

Neden bir araya gelmediklerini anlamıyorum. Kör bir adam bile birbirlerine aşık olduklarını görebilir.

Psikopat sarışın Evie'yi tokatladıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için onu eve getirdim. Bunu yaptım çünkü o iyi bir insan ve olanları hak etmedi. Ayrıca bunu yaptım çünkü Rhett en iyi arkadaşlarımdan biri ve olanlar yüzünden kendini bok gibi hissedeceğini biliyorum.

Ama daha çok Della'yı tekrar görme umuduyla yaptım. Daha önce lokantada aramızda bir gerginlik vardı ve bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Daireye ilk girdiğimde, Evie'nin yüzünü görene kadar gerginlik tüm gücüyle oradaydı.

O yargılayıcı tavrını takınana kadar çocukların bu lanet bahsi unutmasını sağlamaya niyetliydim. Daha önce de yanlış yargılandım ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Marcus ve Rhett'in sıkık listeleri var. Lakabımız olan Screw Crew'dan sorumlu olan erkek fahişeler onlar. Ben aziz değilim ama o ikisine karşı hiçbir şeyim yok. İkizler Jaxson ve Logan'a gelince, onlar flört etmeyi pek sevmezler. Jaxson üniversite ve kişisel antrenörlük arasında meşgul oluyor, Logan ise gruptaki sessiz kişi.

Bana gelince, tüm odağım diplomamı bitirmek. Mezun olduktan sonra Indie Ink Publishers'da çalışmaya başlayacağım. Babam en alttan başlamam gerektiğini söyledi. Nedenini anlıyorum. Şirket ve orada çalışan insanlar hakkında her şeyi öğrenmemin en iyi yolu bu. Babamdan görevi devraldığım da, bunu hak ettiğim için yapmak istiyorum.

Çocuklarla paylaştığım eve geri dönerken, aklım o küçük ateşböceğine gidiyor. Sadece bir gömlek ve külot giymiş olmasına rağmen beni bir patron gibi idare etti. Evie'yi savunduğu için onu takdir etmeliyim. Ama lanet olsun, ben asla bir kadını incitmem.

Della ile biraz eğleneceğimden eminim.

Bölüm 2

DELLA

"Her şeyi yanlış anladınız," diyor Evie. "Carter beni sadece eve getirdi. Bana vuran o değildi. Carter bana asla zarar vermez."

Lanet olsun!

Ne halt ettim ben?

Kapıya doğru dönüyorum ve Carter'ın çoktan gittiğini görünce mideme korkunç bir his yerleşiyor.

"O sarışın sürtük beni tokatladı çünkü Rhett ile kavga ettim," diye açıklıyor. "Bu tür kızlardan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum."

Kapıyı kapatıp mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabını açıp soğuk bir şeyler arıyorum. Fazla bir şey yok, ben de bir şişe su alıyorum. Oturma odasına geri dönerken etrafına bir bulaşık bezi sarıyorum.

Hafifçe Evie'nin yanağına bastırıyorum. "Sadece orada tut. Şişliğe iyi gelecektir."

Yanına oturdum ve iç çektim. Başımı arkaya atıyorum ve sefil bir iç çekiş daha yapıyorum.

"Carter'ı sana vurmakla suçladım," diye fısıldadım. "Kahretsin, özür dilemek zorunda kalacağım."

Evie elimi sıktı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Evie'yle göz göze geldiğimde, sadece acıma duygusu var.

"Kahretsin, fena çuvalladım, değil mi?"

Başını sallıyor ve su şişesini kucağına bırakıyor.

"Carter hakaret edip yanına kâr kalacak türden bir adam değil. Gruptaki en kalpsiz kişi o."

"Kalpsiz mi?" diye sordum. "Eve sağ salim dönmeni sağladı."

"Çünkü Rhett ile aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Bu dört adam Carter'ın ailesi. Onlar için her şeyi yapar. Onu üç yıldır tanıyorum ve beni hâlâ güvenli bir mesafede tutuyor."

"Yani bana özür dilemememi mi söylüyorsun? Hatalı olduğumu kabul etmekten korkmuyorum."

Evie vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sadece zamanınızı boşa harcayacak ve işleri daha da kötüleştireceksiniz.

İşte

Jaxson'ı aldatan bir kız vardı. Carter, seks yapacaklarını düşünerek kızı iç çamaşırlarına kadar soyundurmuş. Evlerinin dışında iç çamaşırlarıyla utanç yürüyüşü yaptırdı. Carter affetmedi, intikamını aldı. Tüm bunları görmezden gelsen daha iyi olur. Zaten onu çok sık görmüyorsun."

Ondan su şişesini aldım ve açtım. Az önce söylediklerini düşünerek birkaç yudum aldım. Onu zalim biri olarak görmemiştim. Belki de Evie haklıdır? Onu sık sık gördüğüm söylenemez. Ayrıca, diplomamı almama sadece birkaç ay kaldı. Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Buradan ayrıldıktan sonra Carter'ı bir daha asla görmeyeceğim.

Merakıma yenildim ve sordum, "Neden onlarla takılıyorsun? Belaya benziyorlar."

"Onlar sorun değil, Della" derken derin düşüncelere dalmış görünüyor. Onlar benim ailem. Bunu çok az insan bilir ama benim hiçbir şeyim yoktu. Rhett beni bulduğunda açlıktan ölmeme ve sokakta yaşamama bir öğün kalmıştı." Dairenin etrafına bakıyor. "Bütün bunlar onların sayesinde. Eğitimimi, ihtiyacım olan her şeyi onlar karşılıyor."

İçimde bir şok dalgası. Milyon yıl geçse de Evie'nin bir zamanlar sokaklarda yaşadığını tahmin edemezdim.

"Karşılığında ne istiyorlar?" Ben soruyorum. Karşılığında bir şey elde etmeyen hiç kimse bir şey yapmaz.

Başını sallar. "Bir şey yok. İlk başta bir bit yeniği olduğunu düşünmüştüm. Yani, insanlar o kadar da iyi değiller, anlıyor musun? Ama hiçbir zaman bir şey istemediler, Della. Onları bu yüzden seviyorum. Mükemmel olmaktan çok uzaklar ama onlar benim."

Evie'nin bana anlattığı her şeyi özümseyerek bir yudum daha su içiyorum. "Onların adını kim buldu, Screw Crew?"

Evie kanepeye yaslanıp rahatlatırken kıkırdıyor. Şimdiye kadar en çok konuştuğumuz an bu. Güzel olduğunu kabul etmeliyim.

"Bu Marcus. Bu işe ilk o başladı. Eğer erkeklerden biriyle yattıysan, o zaman sen bir Screw Crew bebeğisin demektir."

"Öyle m i s i n ?" Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. "Üzgünüm, bu kişisel bir soru."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hayır, gelmeyeceğim. Kız kardeşlerin yasak olduğuna dair bir kuralları var."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum. "Ama hiçbirleriyle akraba değilsin."

"Beni de öyle görüyorlar, o yüzden yasaklıyım. Bana sorarsanız bu aptalca bir kural. Sadece ben ve Mia varız, Rhett'in kız kardeşi. Rhett bu kuralı Mia 18 yaşına girdiğinde koydu. Sanırım Logan ona aşık. Eğer Rhett bana doğru bakarsa, Logan ona kuralı hatırlatıyor. Bence Mia'yla ilişki kurabilmek için Rhett'i kuralı çiğnemeye zorluyor."

"Logan telefonla konuşan iyi biri miydi?"

Başını sallıyor. "Her zaman telefonu açık. Mia'yla sürekli mesajlaştığını kimsenin bilmediğini sanıyor ama ben ekrana bir göz attım."

"Rhett neden kuralı bozmuyor?"

Evie'nin yeşil gözlerini hüznölü bir bakış gölgeliyor. "Mia onun dünyası. Onu korumak için her şeyden vazgeçer ve hiç kimse onun küçük kız kardeşiyle çıkmaya layık değildir."

"Onun izni olsa da olmasa da birileriyle çıkacak," diye açık açık söylüyorum. "Önüne gelen her şeyi becerirken ondan biriyle çıkmamasını bekleyemez." Yüzünde bir acı titreşimi var ve bu beni sözlerime pişman ediyor. "Üzgünüm, Evie."

"Haklısın," diyor acısını omuz silkerek. "Carter'ın kalpsiz olduğu yerde, Rhett utanmaz. Önceleri, bir kıza bağlanmamak için o kadar çok kızla yattığını düşünürdüm. Zamanla bunun acımı hafifletmek için kendime söylediğim bir yalan olduğunu fark ettim. Mia ve benimle ilgileniyor. Kendini bize adadı. Ben onun için sadece küçük bir kız kardeş gibiyim."

"Erkekler aptaldır," diye homurdanıyorum.

Carter ve Della'nın hikayesine devam edin ~

Kalpsiz.

*Michelle'in heyecan verici Men Of Honor
serisinin ilk kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin: PREDATÖR, Kitap 1*

PROLOGUE

Cara

"Cara," diye seslendi babam bana, "battaniye sende mi?"

"Evet, baba." Battaniyeyi arabadan çıkardım ve annemle babamın peşinden yola koyuldum. Çoğu gencin aksine, ben ailemle birlikte olmayı seviyorum. Harika bir ilişkimiz var. Onlarla her konuda konuşabileceğimi biliyorum. Aramız hep böyleydi.

Babam teknenin motorunu çalıştırıyor ve bizi nehrin aşağısına doğru götürüyor. Güneşli bir gün ve sıcaklığın en kötüsünü serinletmek için hafif bir esinti var. Öğle yemeğinden sonra hep buraya geliriz. Bu bizim ailece geçirdiğimiz zaman. Barajın geniş açıklığına geldiğimizde babam tekneyi yavaşlatmaya başlıyor.

Annem ve ben uzanıp rahat etmeye çalışırken battaniyeyi açıp mutlu bir şekilde gülüyorum. Babam bulunduğumuz yerden memnun kaldığında motoru kapatıyor ve sonra gelip diğer tarafıma uzanıyor.

"Şuna bak," diyor babam, bir bulutu göstererek. "Bir arabaya benziyor."
Gülüyorum. "Sana her şey araba gibi görünüyor."

"Hayır, cidden," diye gülüyor ama devam ediyor, "bak, şunlar tekerlekler, şuradaki de çatı."

En saçma şeylerden konuşuyoruz ve sonra sessizleşip etrafımızdaki kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Üniversiteye gittiğimde bunu ailemle yapmayı özleyeceğim. Onlarla sadece birkaç değerli haftam kaldı. Her zaman yaptığım gibi dalıp gidiyorum.

Huzurlu uykumdan beni çekip çıkaran büyük bir gürültü duyuyorum. Annemle babamın çığlıklarını duyuyorum ve tüm vücudum şoktan anında soğuyor.

Tekne aniden yana yatıyor ve bedenimi yana savuruyor. Zemini tirmalamaya çalışıyorum, tutunacak bir şey arıyorum. Sandalyelerden birine sertçe çarpıyorum ve vücudumu sarsarak keskin bir acının içime saplanmasına neden oluyor.

Tekne büyük bir çatırtıyla parçalanır ve su, açgözlü yudumlarla parçaları yutar.

"Baba! Anneciğim!" diye bağıryorum. Gözlerim etrafa dalıp onlardan bir iz arıyor ama teknenin parçalanması ve korkunç gürültüden başka bir şey yok.

Tekneden geriye kalanlar, son nefesini vermekte olan bir canavar gibi hızla havaya yükseliyor. Aşağı kaymaya ve sandalyeye tutunmaya başlıyorum ama çok geç kalıyorum. Bir şey omzuma sertçe çarpıyor ve çamurlu suya inişimi hızlandırıyor.

"Baba," diye çığlık atarken, düşüşümü durduracak bir şeyler arıyorum. Tahta parçaları bana batıyor ve sonra çamurlu su beni yutuyor.

Nasıl yüzüleceğini biliyorum. İyi bir yüzücüyüm ama suyun rengi nefesimi kesiyor... Kırmızı. Yukarı çıkmak için mücadele ediyorum ve bu sadece buz gibi bir korkunun vücuduma yayılmasına neden oluyor.

Ölmek istemiyorum!

Daha yüksek bir ses duyuyorum. Çarpma gibi değil. Bu sefer suya çarpıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Su gitmeme izin vermiyor.

Beyaz sıcak bir acı içime işliyor ve su yutuyorum. Kan yutuyorum.

Kör edici bir ışıkla uyanıyorum ve ışığın sulanmaya başlayan gözlerimi yakmayı bırakması için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Kafa karışıklığı içime çöküyor.

Neredeyim ben? Kelimeleri söylemeye çalışıyorum, ama sesim bozuk bir inilti gibi çıkıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sonra sırtımda keskin bir ağrı başlıyor.

Annem ve babam nerede? Ne oldu?

Titreyen hıçkırıklar göğsümde dalgalanıyor ve acıyı çok daha kötü hale getiriyor.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökülüyor, saçlarıma karışıyor.

"Cara." Gözlerim sese takılıyor ve onun annemin kardeşi Tom Amca olduğunu görüyorum. "Özür dilerim," diyor sandalyeden kalkarken.

Kaşlarımı çatıyorum, ne için üzgün olduğundan emin değilim.

Yorgun bir şekilde yüzünü ovalıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Bir kaza oldu. Ailen... başaramadılar."

Ailem... öldüler mi?

HAYIR! Kalbim acıyla sıkışıyor ve sonra göğsümde keskin bir sancı büyümeye başlıyor. Acı dolu bir nefes çekiyorum, ama bu his içim boşalana ve sadece ailemin kaybıyla dolana kadar büyümeye devam ediyor. Bir sonraki nefesimde, hıçkırıklar boğazımı yırtmaya başlıyor.

Gitmiş olamazlar! Çok erken. Veda edemedim.

Düşüncelerim hızlanmaya başlıyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Ölmüş olamazlar... ailem değil.

Ailemi bir daha asla göremeyeceğim gerçeği beni çok derinden yaralıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk duygusu beni sarıyor. Sanki bir dalga tüm mutlu anılarımı silip süpürüyor ve geride sadece üzücü bir kalp kırıklığı bırakıyor.

Tek kelime edemeyecek kadar korkuyorum ve gözlerim Tom Amca'ya bana aksini söylemesi için yalvarıyor. Annemle babamın her an içeri girmesini bekleyerek kapıya bakmaya devam ediyorum.

Her şeyi daha iyi yapacaklar. Boşluğu ortadan kaldıracaklar.

"Bakım personeli sizinle ilgilenecek. Yürüyebildiğin zaman ülkeyi terk etmelisin." Tom Amca'ya bakıyorum, sözleri karşısında kafam karışıyor.

Neden Güney Afrika'yı terk edeyim ki? Burası benim evim.

Yatağı tam popomun altından kaldırıyor ve hareket vücudumu sarsarak sırtımda bir acı dalgası yaratıyor. Tekrar aşağı indirmeden önce yatağın altına kalın bir zarf sokmasını izliyorum.

"O zarfı iyi sakla. İçinde senin için yeni bir pasaport ve biraz para var. Amerika'ya gitmen için bir vize ayarladım ama sadece üç ay geçerli. Bu kadar kısa sürede ancak geçici bir vize alabildim. Burada kalamazsın. Amerika'ya vardığında, küçük kasabalardan ayrılma ve adını bir daha asla kullanma. Nereden geldiğini unut, yoksa seni bulurlar."

Onlar mı? Kim onlar? Neden insanlar benim için gelsin ki? Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Çaresizlik hissi beni ele geçirirken çığlık atmak istiyorum.

Tom Amca hafifçe yanağımı okşuyor, üzgün bakışları yüzüne bitkin bir ifade veriyor. "Güney Afrika'yı terk et, Cara. Mümkün olduğunca çabuk." Üzerime eğiliyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Kaç, Cara. Çok uzaklara koş ve asla durma!"

Onun gidişini izliyorum ve sonra hastane odasında sadece zarfla ve içime çekmeye çalıştığım her panik nefeste içime saplanan keskin boşluk parçalarıyla dolu bir kalple yalnız kalıyorum.

Gerçeklik tekrar içimi sıkıştırmaya başlamadan önce bir an için sadece göz kırpıp nefes alabiliyorum.

Ailem öldü! Yalnız

mıyım?

Başıma gelenlerden dolayı kederli ve üzgün bir şekilde ağlamaya başladım.

Be

n. Daha 18 yaşındayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Annemi ve babamı istiyorum.

Odaya bir hemşire giriyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Sıcaklığı. Bana bir şey veriyor ve bu kalbimi tırmalayan acıyı yatıştırmaya başlıyor.

Bu rahatlamanın geçici olduğunu biliyorum ama keyifli uykuyu kollarımı açarak karşıliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cara

"Kapatma zamanı," diyor Bay Johnson o ürkütücü sessiz ses tonuyla. Başlangıçta bu beni korkuturdu ama paraya ihtiyacınız varsa böyle şeylere alışıyorsunuz. Hayatım boyunca pek çok farklı iş yaptım ama doldurulmuş hayvan satmak en az sevdiğim ve en tuhafı olmalı.

Bay Johnson bana 'işin püf noktalarını' öğretmeyi teklif etti (onun sözleri, benim değil.) Tahitçi olmayı öğrenmek istememin imkanı yok. Sadece bir yüz dolara daha ihtiyacım var, sonra buradan gideceğim. Zaten burada çok uzun süre kaldım.

Yalnız bir hayat yaşıyorum ama buna alıştım. Böyle işte. Değiştiremeyeceğin bir şeyi sorgulamanın bir faydası yok. Hayatımın bu şekilde devam edeceğini kabullenmek daha iyi.

Artık annemin adı olan Cassy Smith adını kullanıyorum. Cassy, Cassandra'nın kısaltması ve Smith de annemin kızlık soyadıydı. Tom Amca'nın yaptığı çok hoş bir şeydi. Bu şekilde kendimi ona daha yakın hissediyorum.

On sekiz yaşındayken başıma gelen şeylerin hiçbirini hâlâ anlamış değilim. Hayır, yalan söylüyorum. Acıyı anlıyorum çünkü gerçek ve sürekli olan tek şey buydu.

Gemide ya da aileme ne olduğunu anlamıyorum. Neden ayrılmak zorunda kaldığımı ve Tom Amca'nın beni neden terk ettiğini anlamıyorum.

Hayatın anlaşılacak için var olmadığı sonucuna vardım - denemek sizi sadece delirtir. Hayat sadece yaşanmak içindir, her gün kendi sorunlarıyla yeni bir gündür.

Yedi yıldır Amerika'dayım. Şanslı numara yedi... değil mi? Artık pasaportumu kullanamıyorum. Sadece üç ay geçerliydi ama bir kamyon durağında tuvalet temizlemek olan ilk işimi bulmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bektan bir işti ama zaten bu yüzden orada çalışmama izin verdiler. Ucuz iş gücü.

Tom Amca'nın dediği gibi sürekli hareket halindeyim. Bir yerde iki aydan fazla kalmam. Altı haftadır buradayım ve kaçmak için o tanıdık kaşıntıyı hissediyorum.

Arkadaş edinmem ve kesinlikle kimseye bağlanmam ve Steven'ı uzaklaştırmamın nedeni de buydu. Onunla daha fazlasını görebiliyordum. Eğer biriyle daha fazlasını görebiliyorsan, bu genellikle bela demektir. Kaçarken, başka birine bağlanmak boynunuzda ölü bir ağırlık taşımak gibidir.

Scappoose'dan geçtiği için bir geceliğine onunla t a k ı l m a n ı n iyi bir şey olduğunu düşündüm. Sadece birkaç geyik avlamak için gelmişti, sonra eve dönecekti.

Seks yaptık, muhteşem bir şey değildi ama başka bir insanın dokunuşuna duyduğum özlemi yatıştırdı. Hiç gitmedi. Onu yerel barda takılırken gördüm, bu yüzden oraya gitmeyi bıraktım. Gitme vakti geldi. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Daha iyi günler görmüş ceketimi omuzlarıma atıyorum ve tezgahın altında tuttuğumuz ısıtıcının kapalı olduğundan emin oluyorum. Bu dükkân zaten bir buz kutusu ve daha kış bile gelmedi.

Bay Johnson atölyesinin bulunduğu arka tarafa kilitlenirken ben de hızlıca o günkü yiyeceğimi çıkarıyorum. Küpün içindeki su hala sıcak, bu yüzden bir fincan eriştenin üzerine biraz döktükten sonra Bay Johnson'ı bekliyorum.

Atölyesinden ayaklarını sürüyerek çıkıyor ve ben de ön kapıyı açıyorum, böylece yanımdan ayaklarını sürüyerek geçmeye devam edebiliyor. Yavaşlamasını istemiyorum çünkü o zaman yapacak yüzlerce şey bulacak ve ben burada daha uzun süre sıkışıp kalacağım.

Ayağımı kapıyı durdurmak için kullanarak açık tabelasını hızla çeviriyorum, böylece kapalı görünüyor. İkimiz de dükkândan çıktığımızda Bay Johnson kapıyı kilitliyor. Kaldırımında ağır ağır y ü r ü m e y e başlamadan önce bana yorgunca el sallıyor. Sanırım ben de eve gitmeliyim.

Home.

Benim için öyle bir yer yok. Gölgeli bir motelden daha da gölgeli bir motele taşınıyorum. O hastaneden kaçtığımdan beri hayatım böyle. Kaçmak zorundaydım, hayatımdan korktuğum için değil, yüklü faturayı ödeyecek durumum olmadığı için. Gece vakti bir hırsız gibi sıvıştım.

Yavaşça yürüyorum ve parmağımın ucuyla yemeğimin sıcaklığını test ediyorum. Şimdiden soğumuş. Parmağımı bardağa sokuyorum ve yutulacak kadar iyi görünene kadar karıştırıyorum. Yıllardır cup o' noodle ile yaşıyorsanız, çiğnemezsiniz, sadece yutarsınız, böylece o şey guruldayan midenizi doldurabilir. Çiğnemek, artık tacos, pizza ya da hamburger için ayrılmıştır... iç çekerim.

"Merhaba," diye seslenildiğini duyuyorum a r k a m d a n . Omzumun üzerinden bakıyorum ve Steven'ın koşarak

Ben

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım.

Bana yetişiyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Nereye gidiyoruz?" "Biz mi?" Oh, dostum, büyük umutların var. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ben eve gidiyorum." "Seninle yürüyeceğim," diyor fazla neşeli bir şekilde, sanki bu gece şansı yaver gidecekmiş gibi. "Ben tek başıma iyiyim." Kolunu omuzlarımdan çekip daha hızlı yürüyorum.

"Hadi ama bebeğim. Geçen gece iyi vakit geçirdik."

Olduğum yerde duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tek gecelik ilişki," kelimeleri onun için heceliyorum

vurgulamak için bir parmağını kaldırdı. "Bu bir daha olmayacak."

Elimi tutuyor, oldukça sıkı bir şekilde ve beni sokağa doğru çekmeye başlıyor.

"Hayır dedim, g t herif," diye bağıarak kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum.  iminde alarm zilleri  almaya başlıyor ve gerginlik üzerime   k yor.

Bir fincan erişte elimden dökülüyor. "Yemeğimi döküyorsun!" Ona bağııyorum.

Yemeğimi kaybetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve elimi çekiştirmeye devam ederek beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Midem bulanıyor ve ilk defa kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Bu adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Ya beni parka sürükleyip tecavüz ederse? Lanet olsun!

Ya bir seri katilse? Lanet olsun!

"Tamam," diyorum biraz nefes nefese. Panik damarlarımda dolaşırken kalbim çılgınca atıyor. "Sen bara git, ben seninle orada buluşurum. Ben sadece gidip duş a l m a k istiyorum." Sesim titriyor. Kahretsin, korktuğumu duyabiliyor.

"Hayatta olmaz, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersliyor.

Beni caddenin karşısına sürüklüyor. Araba lastiklerinin gıcirtısını duyuyorum ve hislerim harekete geçtiğinde artık çok geç.

Kollar beni arkamdan kavıyor ve bir bez parçası ağzıma ve burnuma tıkanıyor.

Tehlikede olduğumu anlamaya başladığımda üzerime soğuk bir korku dalgası yayılıyor.

Sert metal bir yüzeye fırlatıldığımda dehşet dolu bir çığlık boğazımı yırtıyor. Bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve içimi ezici bir tehlike duygusu kaplıyor.

Yüzümü hastalıklı kokan bezden çekmeyi başardım. "Bırakın beni!" Her şeye tekme atıp vururken çığlık atıyorum.

Kollarımla kendimi yukarı itmek için çok uğraşıyorum ama sürekli aşağı itiliyorum.

"Go-Go-Go!" Steven bağııyor. "Paketi aldık."

Başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor ve sonra sağ koluma keskin bir iğne batıyor.

 ekmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

Tüm dünyam sallanıyor ve dönüyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Cara

Dünya bulanıklaşıyor ve ilk başta hâlâ rüya gördüğümü ve suyun altında olduğumu sanıyorum ama sonra dilimin üzerindeki tatlılığın tadını alıyorum. Rüyalarımnda her zaman kanın metalik tadını alırım ama bu öyle değil. Bu hastalıklı bir tatlılık.

Gözlerim ağırlaşıyor ama onları zorla açıp etrafıma bakıyorum. Karanlık ve kendimi oturur pozisyona ittiğimde üzerinde olduğum her neyse içi boş bir ses çıkarıyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum ama alışmıyorlar. Kahretsin! Burası gerçekten karanlık, sanki mürekkep dolu bir kabın içine düşmüşüm gibi.

"Alo?" Fısıldıyorum çünkü yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Cevap yok, sadece kendi acınası korkmuş sesimin sert yankısı var.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ayaklarımın altındaki zemini dikkatlice test ediyorum ve yine içi boş bir çarpma sesi geliyor. Bir çeşit metal levhanın üzerinde duruyor olmalıyım. Sanırım.

Kollarım otomatik olarak geriliyor, bir şeye çarpacağımdan korkuyorum. Sanki dengem bir anda bozuldu ve beni terk etti, korkuya kapıldım ve hislerim tamamen altüst oldu.

Hareket edemeyecek kadar korkuyorum ama burada öylece duramayacağımı da biliyorum. Tüm vücudum, sanki büyük bir pisliğin içinde olduğumuzu şimdi anlamış gibi titremeye başlıyor.

"Haydi Cara," diye korkmuş zihnime biraz cesaret aşılama çalışıyorum. "Bir çıkış yolu bul. Sadece bir çıkış yolu bulmalısın. Sakin ol ve kendini kaybetme."

İleriye doğru küçük adımlar atıyorum, ellerim korkunç bir şekilde titriyor. Sert bir duvara çarptığımda, nefesim dehşet içinde hızlı soluklara dönüşüyor. "Hayır! Kahretsin, neredeyim ben?"

Duvar boyunca yolumu hissediyorum, ama başka bir duvardan başka bir şey bulamıyorum, sonra bir tane daha... ve bir tane daha.

Alan çok küçük.

"Lanet olsun! Boka batmış durumdayım. Beni öldürecekler. Oh, Tanrım. Öldüm ben! Beni nasıl buldular? Neyi yanlış yaptım?" Panik, tüm sağduyuyu durduruyor. Bir köşeye doğru ilerliyorum ve kırım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Neredeyse onunla bir olana kadar soğuk, sert yüzeye bastırıyorum.

Dehşet, karanlığın pençe gibi parmaklarıyla bana uzanmasını sağlıyor. Zamanı yavaşlatıyor ve havayı inceltiyor.

İçinde bulunduğum durumun dehşeti içimi titretiyor ve ağzımı kurutuyor.

Saniyeler kan donduran, dehşet dolu dakikalara dönüşüyor.

Dakikalar, sinir bozucu derecede korkunç saatler gibi hissettiren şeylere kayıyor.

Saat kaç olduğunu bilmiyorum. Dışarısı gece mi gündüz mü bilmiyorum. Kimin elindeyim ya da neden bilmiyorum.

Çıplak dehşetten başka bir şey bilmiyorum.

Dizlerimi göğsümde sıkıca kavırıyor, kendimi sallıyordum ki tek duvara çarpan gürültülü bir patlama sesi duydum. Çılgık atıyorum ve soğuk metale daha da bastırıyorum. Bu da neydi böyle?

Aşamalardan geçiyorum. Önce panik, sonra korku. Sonra tekrar sakinleşene kadar kaçmanın bir yolunu bulacağıma dair kendimle mantık yürütmeye başlıyorum. En son öfke geliyor, öfkeyle dolana kadar kendimi savunmanın yollarını planlamaya başlıyorum ve beni yakalayanı nasıl öldüreceğimi hayal ediyorum.

Saniyeler içinde sıcaktan soğuğa, histerik bir şekilde ağlamaktan çılgın bir insan gibi kendimi sallamaya geçiyorum.

Ama şu anda tek hissettiğim felç edici bir korku, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Her saniyenin son saniyem olabileceğini düşünüp duruyorum.

Havam tükenecek diye endişelenip duruyorum. Ya gömüldüysem ve bundan haberim bile yoksa! Bu kara delikte öldüğümü ve kimsenin bunu bilmeyeceğini hayal edip duruyorum.

Kapıda bir anahtar şingirtisi duyuyorum ve sonra küçük odaya ışık doluyor. Kuru dudaklarımdan korkmuş bir çılgık dökülüyor. Işık benden alınmadan önce hızla etrafımı tarıyorum. Sadece gri duvarlar, gri bir zemin ve gri bir tavan var. Küçük bir kutuya benziyor.

Oh, Tanrım! Beni bir kutuya koymuşlar. Beni gömecekler!

Göğsüm sıkışmaya başlıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Soğuk terler döküyorum ve vücudum korkunç bir şekilde titremeye başlıyor.

Bu şekilde ölmek istemiyorum.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor ama onları silmekten çok korkuyorum.

Kapının yanında duran adam bana öylece bakıyor ve bu beni dehşete düşürüyor. Sert bir sakalı ve dağınık, tuzlu ve biberli saçları var. Ortalama bir erkekten daha iri. Uzun boylu, geniş ve rahat bir hayat yaşadığını gösteren bir karnı var.

Onu tanımam biraz zaman alıyor ama tanıdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor ve bir an için kendimi baygın ve sersemlemiş hissediyorum.

"Bay Attridge?" Mırıldanıyorum ve sonra gözyaşlarım geliyor.

Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak ayakta durmaya çalışıyorum. Bacaklarım titriyor, her an yol vermekle tehdit ediyor.

Her zaman evimize gelirdi. O, babam ve Tom Amca kazadan önce çok yakındılar.

Ama sonra bana kaşlarını çatıyor ve artık dostça görünmüyor. Bu rahatlama anım kısa sürdü ve korku üzerime çökerken gözyaşlarım hemen kurudu.

"Cara," diyor odaya girerken. Kapıyı kapatıyor ve ben artık onu göremiyorum.

Bir kibrit küçük alanı bir anlığına aydınlatıldığında kalp atışlarım hızlanıyor ve irkiliyorum. Küçük alev ürkütücü gölgelerin zıplamasına ve çelik duvarlarda dans etmesine neden oluyor.

Bir sigara yakar ve sonra geriye sadece parlayan kırmızı kömür kalır.

"Easy'nin barının oradaki yolda yürürken seni gördüğümüzde ne kadar şaşırdığımızı bir düşünsene.

Annene çok benziyorsun. Huzur içinde yatsın." Bir nefes çeker ve kömür daha parlak bir şekilde parlayarak

odaya ürkütücü bir hava kattı. "Adını annenin adıyla değiştirmen aptallık. Seni bulmamızı çok kolaylaştırdın."

Bir nefes daha çekiyor ve yüzü yine korkutucu bir kırmızı ışıltıyla aydınlanıyor.

"Evet, bu gerçekten çok aptalca bir şeydi," diye fısıldıyor ve tüylerini diken diken ediyor. "Ne yazık ki senin için babanla görülecek bir hesabımız var." Tükürdüğünü duyuyorum. Güney Afrika aksanının ne kadar derin olduğunu unutmuşum. Neden burada olduğunu anlamıyorum.

Titremeye başlıyorum ve korku göğsümde beni boğana kadar kabarıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum!" Korku dayanılamayacak kadar büyük olduğunda haykırıyorum.

"Biliyorum, kızım. Üzgünüm ama işler böyle yürüyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuklar babalarının günahlarının bedelini öderler."

Kapı tekrar açılıyor ve üç adam içeri giriyor. Bir an için arkalarından süzülen keskin güneş ışığına karşı sadece silüetlerini seçebiliyorum. Birinin elinde bir kamera var ve kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlayana kadar kamerayı **k u r c a l ı y o r .**

Kameraya ne gerek var ki?

Diğer ikisi bana yaklaşıyor ve gözlerim onlara kayıyor. Steven!

Steven onlardan biri mi?

Titremem durdu ve sadece bakabiliyorum. Beni izliyorlardı. Çok dikkatsizdim! Hayatım için koştığımı unutmuşum.

"Kameraya adını söyle kızım," diye çıkışıyor Bay Attridge.

"Cassy Smith," diye geveliyorum. Onları kızdırmak istemiyorum.

"Gerçek adın!" diye sinirli bir şekilde tersliyor ve sesindeki düşmanlıktan ürküyorum. "Cara Ellison." Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Tarihi söyle," diye tekrar tersliyor.

"Dokuz Ekim." Gözlerimi aynı anda her yerde tutmaya çalışıyorum, ama daha çok Steven ve Mr. Attridge.

"Ralph Ellison senin için kim?" Hırlıyor ve midem dehşetle çalkalanıyor. "O benim babam," diye inliyorum.

"Sadece on dakikalığına, beyler. O şerefsizin ciddi olduğumuzu anlamasını sağlayacak kadar kasete ihtiyacımız var. Çocukların seninle işi bittikten sonra amcan seni kurtarmak için koşarak gelecek, tıpkı aileni öldürdüğümde yaptığı gibi. Kızma Cara, işler böyle yürüyor. G ü c e n m e k yok." Sigarayı yanındaki adama uzatırken Bay Attridge' i kocaman gözlerle izliyorum. "Al bakalım, Henry." Sonra beni üç adamla baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Kapı kapanıyor ve kameradan parlak bir ışık yanıp sönerken beni aydınlatıyor. Parlak ışık dışında her şey kararıyor. Vücudum titremeye başlıyor ve soğuk duvara geri çekiliyorum.

Neler oluyor?

Ne yapacaklar?

Aklımdan milyonlarca korkunç senaryo geçiyor ve içimdeki paniğin soğuk pençesini sıkıyor.

Önce Henry hareket etti ve bana doğru geldi. Karanlığın iri bir kütlesi gibi görünüyor. Çığlık atıp yana doğru eğildim ama kolumdan tutup beni geri çekti.

Nereye gidersem gideyim, kör edici ışık gidiyor ve küçük kırmızı ışık bana tüm bunları kaydettiklerini söylüyor.

Henry'nin sesi her sinirimi tahrik eden ve içimi titreten vahşi bir hırıltı. "Orada öylece durma! Buraya gel ve onu tut!"

Köşeden zorla sürüklendim. Dengemi kaybediyorum ve dizlerim sertçe yere çarpıyor. Dişlerim takırdıyor ve zorlamadan dolayı dilimi ısıtıyorum. "Ceketi çıkar," diye bağıyor Henry.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum. "Lütfen yapma!" Ne için yalvardığımı bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

Hareketlerim panikle çılgınca artıyor ve küçük alanda hepimizle birlikte hava sıcak ve havasız hale geliyor. Sigaranın dumanı öğürmek istememe neden oluyor.

Steven ışığın önünde hareket ederek ışığın kaybolmasını sağlıyor. Tüm duyularım bana geri dönmeden önce bir saniyeliğine şok içinde oturuyorum. Henry'nin parmakları kaval kemiklerime saplanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Geriye doğru düşünüyorum ve başım sert çelik zemine çarpıyor, zeminde ve vücudumda titreşen içi boş bir ses daha çıkarıyor. Boğucu bir his üzerime ağır bir şekilde çökerken paniklemeye başlıyorum.

"Siktirin gidin!" Onlara tükürüyorum ve bacaklarımdaki tüm güçle tekme atmaya başlıyorum. Henry'nin göğsüne tekme atmaya başladım ve o da kış üstü yere düştü.

Zafer anımı ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek için kullanıyorum. Sürünerek uzaklaşıyorum ve yaptığım her hareket küçük alanda yankılanıyor.

Steven bana doğru geliyor ve ben de kaçabilmek ya da en azından kendimi savunabilmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Kaçma içgüdülerim sonunda devreye girdi. Geç olması hiç olmamasından iyidir!

Parlak ışık görmemi zorlaştırıyor. Üzerime atıyorlar ve korkudan içimden taşlaşmış bir çığlık kopuyor. Bir sürü el beni tutuyor!

Çekiyorum ve vuruyorum ama hiçbir yere varamıyormuşum gibi geliyor. Tek duyduğum sert nefes alış verişler, kesinlikle benimki ve hemen yanımdaki onlarınki - yaklaşıyorlar.

Korkunç bir an kollarım acıyla geriye çekildi ve sonra ceketim vücudumdan söküldü. Yere itildiğimde kığım sertçe yere çarptı.

İçine girilmiş biri gibi vuruyor, tekmeliyor ve hırlıyorum. Dehşet her yerimi ele geçirdi. Bu dehşetin yarattığı durumda tek bir düşünce var: Hayatta kalmak. Bir şekilde hayatta kalmalıyım.

Her zaman korkunun soğuk olduğunu düşünmüşümdür. Onu hep soğuk olarak tanımlardım. Çok yanılmışım, çok yanılmışım.

Korku zihninizi dehşet verici bir şekilde berraklaştırır. Böylece etrafınızda olup biten her küçük şeyi algılayabilirsiniz. Vücudunuz tamamen adrenalinle çalışır ve damarlarınızda bir damla kan pompalanmaz.

Etrafımda dolaşırken giysilerinin çıtırtılarını duyuyorum.

Henry kolunu geri çekerken havanın değiştiğini hissediyorum. Darbenin gelmesini beklerken derimin yüzümün üzerinde inceldiğine yemin edebilirim.

Bilmemek durumu daha da kötüleştiriyor.

Korku acıyı daha da
kötüleştirir. Korku zamanın
durmasına neden olur.

Korku, insanları canavara dönüştürür ve her ses, olabileceklere dair bir uyarıya dönüşür.

Bir yumruk yanağıma sertçe çarpıyor ve boynum şiddetten geriye savruluyor. Çığlık atıyorum ve kulaklarıma çaresizce geliyor. Acı yüzümün sol tarafının tamamını kaplıyor ve kendi kalp atışlarıyla nabız atmasına neden oluyor.

Sonra Henry'nin korkunç sesi karanlıkta dalgalandı. "Gömleğini çıkar!" Hırıltı, hırıltılı nefeslerle geliyordu.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama benden çok daha hızlılar. Steven arkamda hareket ediyor ve safra boğazımı yakıyor. Keşke üzerlerine kusabilseydim. Belki o zaman dururlar.

Ama kusmuyorum ve Steven beni tuttuğu anda vücudum sarsılıyor. Beni öylece dövmelerine izin veremem!

Kahretsin, ya bana tecavüz ederlerse?

Oh, Tanrım! Bundan kurtulamayacağım. Bu piçlerden birinin sikini bana yaklaştırma düşüncesi bile beni vahşi bir canavara dönüştürmeye yetiyor.

Dirseğimi Steven'a doğru savurmaya çalışıyorum. Hareket dengemi bozuyor ve yana düşüyorum, havasızlıktan başka bir şeye savrulmuyorum.

Steven gömleğimi tuttu ve boynuma doğru çekti. Kör edici bir an boyunca, boynumu korkunç bir şekilde sıkıyor ve hava kaynağını kesiyor. Tekrar çekiyor ve kuvvet başımı geriye atıyor. Malzeme derimi ısıyor ve sonra yok oluyor. Nemli hava gövdemde yapışıyor ve kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissediyorum.

"Hayır! Siktir git! Hayır!" Boğazım yanana kadar bağıriyorum.

"Kollarından tut," diye homurdanıyor Henry. Sigaranın kömürünün kıpkırmızı yandığını ve Henry'nin yüzünü aydınlattığını görüyorum. Kahretsin, şeytana benziyor - şeytanın kendisi gibi.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum. Kendimi bu imkânsız durumdan kurtarmak için çırpınmaya ve tekmelemeye başladım.

Henry bir dizini kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve sol eli sertçe göğüslerimin üzerine iniyor. Beni tekrar yere yatırıyor ve sonra sigarayı yan tarafımda söndürüyor. Yanık çok şiddetli ama bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemenin verdiği korkuyla kıyaslanamaz bile.

Sigarasını savuruyor ve sonra yumruğu bana geliyor. Darbe gözlerimi acıyla şişiriyor ve dünya dönmeye başlıyor. Bakırımsı bir tat ağzımda patlıyor ve boğazımı safrayla yakıyor.

Bir sonraki darbe yüzümde bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Üçüncü yumruk parlak ışığın solmasına neden oluyor ve acı dişlerimin bile ağrmasına neden olana kadar devam ediyor.

Savaşmaktan vazgeçiyorum ve vücudum gevşiyor. Kan ağzıma doluyor, yan tarafımdan ve ağrıyan çenemden aşağı akıyor. Son hatırladığım, ayağı kaburgalarıma değdiğinde göğsümde oluşan keskin bir acı.

Karanlık beni yavaş yavaş öldürüyor. Kör edici ışık beni daha da korkutuyor. Dört gün olduğunu biliyorum. Kulağa fazla gelmiyor ama Tom Amca için günde bir kez kayıt yapıyorlar. Tom Amca'nın bu sefer bana yardım edeceğini sanmıyorum. Onunla yıllardır konuşmadım. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bay Attridge her gün dayağa beş dakika ekliyor. Dün, yirmi beş dakika yirmi beş yıl gibi geldi. Hiç bitmeyecek sandım.

Bugünden korkuyorum! Her ses beni korkuyla zıplattıyor.

Her gün bir giysimi çıkarıyorlar. İkinci gün spor ayakkabılarım, üçüncü gün çoraplarım, dördüncü gün kot pantolonum. Kıyafetlerimi almaya devam ediyorlar, bana kendimden daha az şey bırakıyorlar.

Sürekli titriyorum ve bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Sadece iki parça kıyafetim kaldı.

İlk gün hala şoktaydım. Yaşlı adam yemek getirdiğinde yemedim. İkinci gün kendimi hareket etmeye zorladım. Beni tekmelemeleri ve vurmaları bittikten sonra acıyı bastırdım ve yemek yedim. Yutmamak için mücadele ettim.

Üçüncü gün daha kötüydü ve dün hiç yemek yiyemedim. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırıldı. En çok sağ kalçam ağrıyor, sanki biri sürekli yan tarafıma yumruk atıyormuş gibi.

Küçük alan kusmuk ve kan kokuyor. Ölüm gibi kokuyor.

Yaşlı adam bana hiç bakmıyor. Sadece yemek ve suyu bırakıyor ve sonra aceleyle gidiyor. Onu alt etme fikriyle oynuyordum ama bırakın bir adamla dövüşmeyi, kendi ayaklarımın üzerinde bile uzun süre duramıyorum.

Dışarıda zincirin takırdadığını duyuyorum ve köşeye daha sert bastırıyorum, o kadar sert ki vücudum acıdan çılgık atıyor. Bunun bir faydası olmadığını biliyorum ama içgüdüsel bir şey. Boğazımın derinliklerinde alçak bir hırıltı oluşuyor ve bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, dövülmüş bir köpekten başka bir şey değilim.

Steven yalnız geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Gerçek dayakların hiçbirinde yer almadı. Sadece beni tutuyor.

Kamerayı tripodun üzerine kurmasını izliyorum, sonra kayda basıyor ve kör edici ışık üzerime düşüyor.

"Şimdi de beni dövecek misin? Sonunda taşakların mı büyüdü, göt herif?" Canavarın bana dokunmasına izin verdiğim için kızgın bir şekilde ona çıktım.

"Hayır, dayağı Henry atıyor," diyor sakince. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin.

Kemerini kurcalıyor ve ağzım açık kalıyor. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Beni becermene izin vermeyeceğim."

"Hadi bebeğim. Eski günlerdeki gibi olacak."

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve ardından fermuarını aşağı çekerek boxer'ını ortaya çıkarıyor.

İçimde taze bir adrenalın dalgası kabarıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Yere düştüğümde daha yarısına bile gelememiştim. Vücudum sertçe yere çarptı, yüzüstü yere düştüm ve çılgık attım.

Acı içimi parçalıyor.

Kendimi yukarı itmeden Steven kalçalarımın tutup beni geriye doğru sürüklüyor. Vahşi bir hayvan gibi yere tırmanıyorum, kendimi ondan uzaklaştırabilmek için bir çeşit kavrama elde etmeye çalışıyorum.

Steven üzerime sürünüyor, tüm ağırlığıyla beni çeliğe daha da bastırıyor.

"Bırak beni!" Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama sağ elimi çekerek pis zemine sabitliyor. Bacaklarımı açmak için dizlerini kullanıyor, ben de tekmelemeye çalışıyorum. Ayağa kalkabilmek için tüm vücudumu kullanarak onu üzerinden atmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Çaresiz bir an için yalvarmaya başladım. "Lütfen yapma."

Karşı koymaya çalışıyorum ama yüzüstü yatmak çabalarımın çoğunu boşa çıkarıyor. Panikle aldığım nefesler yüzünden ciğerlerim yanıyor. Öfke içimde alevleniyor ve umutsuzluğumun bir kısmını dışarı atmak için çılgık atıyorum.

Külotumu çıkarma zahmetine bile girmiyor. Aletinin kıcıma bastırıldığını hissediyorum ve bir tiksinti dalgası boğazıma kadar safra yakıyor.

Parmakları çürük pamuğu kenara itiyor. "Hayır!" Aletinin girişime çarptığını hissettiğimde çılgık atıyorum, ama tüm mücadelem ve protestolarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Beni tutarken aletini içeri sokmak için mücadele ederken bana çarpmaya devam ediyor. Bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum, ama dizleri girişimlerimi sarsıyor.

Bir homurtuyla içime şiddetle giriyor ve ben teselli edilemez ve dehşete düşmüş çılgıklarımı tutamıyorum. "Hayır." Bu mutlak ahlaksızlık anında beynimin bulabildiği tek kelime bu. Keskin yanıklar içimi parçalıyor.

"Merak etme bebeğim," diye homurdanıyor nefes nefese. "Çabuk olacağım. Bunu uzun süre hatırlamayacaksın." İçime sokmaya devam ediyor, her sokuşu kavurucu bir bıçak gibi. Kendimi açıkta ve aşağılanmış hissediyorum. "Yarın Henry beynini dağıtacak," diye homurdanırken vücudu bana karşı daha hızlı sarsılıyor. Sert bir şekilde boşalıyor, sanki yaklaşan ölümüm onu en çok tahrik eden şeymiş gibi vücudu benimkine karşı titriyor. "Yaşayacağını düşünmedin, değil mi?" Kulağımda onun nemli nefesini hissediyorum ve sonra fısıldıyor, "Ama önce hepimiz seninle biraz eğleneceğiz. Seni çiğ çiğ siktiğimizde Henry'ye gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için yalvarıyor olacaksın."

Saçlarımdan bir parça tutuyor ve ayağa kalkarken beni yerden çekiyor. Dölünün yapışkanlığının kalçalarımın iç kısımlarına doğru süzülüğünü hissediyorum ve bir şekilde bu her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Kendimi pis ve boş hissediyorum, atılmış bir çöp parçası gibi.

Beni kameraya yaklaştırıyor ve sonra doğrudan kör edici ışığa doğru konuşuyor. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı Tom. İstedüğümüzde bize parayı vermeliydin."

Beni yana itti ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya bile zahmet etmiyorum, onun yerine cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Gittiğini fark etmiyorum. Bacaklarımın arasında midemi bulandıran ıslaklıktan başka bir şey fark etmiyorum.

Boşluk içimde uzuyor ve büyüyor, beni insan yapan her parçayı tüketiyor. Zihnim ilk kez sanki kapalıymış gibi sessiz.

Kaçmanın yollarını düşünmüyorum.

Onları incitmenin yollarını düşünmüyorum.
Sadece düşünmüyorum.
Düşünmenin ne faydası var? Ben zaten ölüyüm.
Yaşama isteğimi öldürdüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARA

"Kızım!" Fısıltı yaşlı adamdan geliyor. Kapının hemen dışında duruyor. Bana yemek getirmesi için çok erken.

Belki de bu benim son yemeğimdir.

Dudaklarımdan mizahsız bir kıkırdama dökülüyor. Hah! Sanki hiçbir şeyi zapt edemeyecekmişim gibi. "Koşmaya hazır ol," diye fısıldıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve başımı kaldırdım ama o çoktan gitmişti. Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Kaç dedi mi?

Kapı ardına kadar açık duruyor ve güneş ışığı içeri süzülüyor. Kılımı bile kıpırdatamıyorum. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.

Ağır bir ayak sesi altında çakılların çıtırdadığını duyuyorum. Kapı aralığında karanlık bir figür beliriyor ve geri çekiliyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. Evet, değersiz hayatım için yalvarıyorum.

Son birkaç saat içinde bu kelimeyi kaç kez söylediğimi bilmiyorum. Etrafıma saçılmış hayatımın kırıntıları için yalvaran bir dilenciden başka bir şey kalmayana kadar beni aşağıladılar.

Adam bana doğru yaklaşıyor ve ben bir korkak gibi geri çekilerek inliyorum. Yanımda diz çöktüğünde bir darbe bekliyorum ama onun yerine ceketini silkiyor. Duvarlara daha çok bastırıyorum. Tekrar tecavüze uğramaya dayanamıyorum. Beni öldürmeyi tercih etmeliler.

Gecenin görüntüleri bana işkence ederken içimde tiksinti ve nefret kabarıyor. Asıl kabus, uyanırken yüzleşmek zorunda kaldığınız anılar. Her nefes alabildiğinizi hissettiğinizde, sizi daha derine sürüklüyorlar ve daha fazla boğuyorlar.

"İlerleyin," diye sertçe çıkıştı adam. Hareket etmemi beklemiyor. Omuzlarımdan tuttuğunda elleri sertti. Dokunuşundan geri çekiliyorum, ama beni kararsız bacaklarımın üzerine çekiyor ve kollarımı kolların içine sokmaya zorluyor. Fermuarın açıldığını duyuyorum ve sonra parmaklarının benimkilerin etrafına dolandığını, elimi gerçekten sıkı bir şekilde kavradığını hissediyorum.

İlk aklıma gelen, ne tür bir tecavüzcünün kurbanını giydirdiğini merak etmek oldu.

İkinci düşüncem ise bana tecavüz etmeyeceği, beni öldüreceği ve ölmek konusunda ne hissedeceğimden emin değilim.

Gece boyunca beni öldürmelerini dilediğim zamanlar oldu. Ölmekten değil, öldükten sonra nereye gideceğimden korkuyorum. Nereye gideceğimden emin değilim ve bu da beni titreyen, hıçkıran bir karmaşa haline getirene kadar korkunun ruhuma işlemesine neden oluyor.

"Her zaman arkamda kal. Bağırmayın. Önüme geçme." Sesi sertti. Sözlerinin anlamının dehşete düşmüş zihnime yerleşmesi bir an alıyor. Bana bunu neden söylediğinden emin değilim ve sözlerini düşünecek zamanım yok çünkü çoktan hareket edip kolumu çekmeye başladı.

İleriye doğru ilk kararsız adımımı atıyorum ve sonra üçüncü net düşüncem geliyor aklıma - gerçekten bana yardım ediyor olabilir mi? Beni kurtarmak için burada olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?

İkinci adım acıtıyor ve her hareketimde bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ve çiğ ağrı bana yaptıkları iğrenç şeyleri hatırlatıyor.

Kapıya ulaştığımızda, acıyı ve üzücü anıları yutmaya çalışırken nefeslerim çaresizce kesiliyor.

"Odayı ateşe vereceğim, Predator. Sen işini yap," diyor yaşlı adam elimi tutan adama.

Predator ne biçim bir isim?

Beni arkasına çekiyor ve elimi bıraktığında göğsüm kapanıyor. Kahretsin, işte bu!

Aman Tanrım. Ölmeye hazır değilim.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bu kalp atışlarının her birinin son kalp atışım olabileceğinin farkındayım.

Ama sonra sol eliyle bana uzanıyor ve ben de umutsuzca onu tutuyorum. Bana yardım etmek için burada olduğu sürece adının ne olduğu umurumda değil.

"Lütfen yardım etmek için burada olsun.

"Sağ elimi serbest bırakmam gerek," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. Gözlerim yüzüne kayıyor ve yeniden dehşetle doluyorum. Bu adam hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.

Arkasından bir silah çekerken yüzündeki her çizgi belirgindi. Pantolonunun arkasına soktuğu yeri görmedim bile. Boğazım ve ağzım hemen kuruyor ve ağzımın içini kaplayan kalın tükürüğü yutamıyorum. Tam arkasına geçene kadar beni biraz dürtüyor ve sonra ne dediğini hatırlıyorum - arkasında kalmalıyım.

İki elimle onun eline ve koluna yapışıyorum. Basit görünümlü bir eve doğru yürüyoruz. Arkamda sıcaklık artıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Yaşlı adam bir nakliye konteynirini ateşe vermişti.

Sonra gerçekler kafama dank etti. Bir nakliye konteynerinde tutuluyordum. Bedenimden k u r t u l m a k ne kadar kolay olurdu.

Şerefsizler!

"İçeri gireceğiz. Onları öldüreceğiz ve gideceğiz. Hiçbir şeye dokunmayacaksınız. Bizi geri getirebilecek hiçbir iz bırakmayacağız." Adam o kadar odaklanmıştı ki, o anın yoğunluğunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Biz mi?" Kelime ağzımdan çıkıverdi.

"Hâlâ söylediklerimi duyacak kadar doğru düşünebildiğini görmek güzel," diyor huysuzca. Ağzının köşesi seğiriyor. "Çılgılık atmak ve bayılmak yok. Oh, ve kesinlikle kusmak yok."

Üzerimdeki mide bulandırıcı kusmuk kokusunu alabildiği için aşağılanmış bir halde ondan bir adım geri çekiliyorum.

Önce o hareket eder, ben de sadece ona yetişebilmek için hareket ederim. Koşmuyoruz. İçimdeki her şey kaçmam için bana bağılıyor ama efendisinin peşinden giden zavallı bir kukla gibi o n u n arkasında kalıyorum.

Eve yaklaştığımızda elimi sıkıca kavıyor ve çenesinde bir kasın zıpladığını görüyorum, bu da beni daha da gerginleştiriyor.

Verandaya çıkan dört merdiveni tırmanırken, görüşüm ön kapıya takılıyor. Neden ters yöne doğru koşmuyorum ki?

Neden beni çekmesine izin veriyorum?

Tekmeleyerek ve çılgılık atarak savaşmalıyım!

Zihnim mutlak panikten boşlukla dolu o boşluğa doğru koşuyor.

Kolunu kaldırdığını görüyorum ama hiçbir şey beni kilidin olduğu yere bir delik açarken çıkan gürültüye hazırlayamaz. Ön kapı titriyor, menteşeleri gıcırıyor. Ve sonra her şey bir anda oluyor.

Flaşlar ve gürültülü patlamalar.

Çılgılıklar ve kan.

Erkekler Predator'a hamle yapıyor ama o elimi bırakıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi hızlı ve hassas bir şekilde hareket ediyor.

Tek yapabildiğim, gözlerim şoktan kocaman açılmış ve kalbim yanan bir ahırda mahsur kalmış vahşi bir at gibi hızla çarparak olduğum yerde kalakalmak.

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor ama içimde her şey hızla akıyor.

Yaptığı her atış bir hedefi vuruyor, kırmızı çiçekler, tıpkı filmlerde görebileceğiniz gibi. Ama bu bir film değil. Bunlar yere düşen gerçek bedenler, gerçek kan, gerçek dehşet çılgılıkları ve değişiklik olsun diye çılgılık atan ben değilim.

"Orada kal," diye homurdanıyor. Sağımda duran ağır görümlü bir kapıyı iterek açmasını izlerken donup kalıyorum. Küfür sesleri duyuyorum. "Siktir!" diye bağılıyor biri ve ardından silah sesleri geliyor.

Normal bir insan bu kâbustan çılgılık atarak kaçardı ama ben onların ölümünü izlerken donup kaldım. Hepsinin ölmesi için pek çok yol hayal ettim ama bu değil, bu kadar kolay ölümler değil. Keşke onlar da dışarıdaki konteyner gibi yanıyor olsalardı.

Predator oturma odasına geri gelir. Yüzü acımasız görünüyor, gözleri sürekli bir hedef arıyor.

Yırtıcı bir hayvana benziyor. Şimdi adını anlıyorum.

Gözleri üzerime dikiliyor ve sadece bir bakışı bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Silahı birkaç santim daha yukarı kaldırıyor ve doğrudan kafama doğrultuyor. Parmağının tetiği çekmesi için geçen saniyede gözlerinin içine bakıyorum. Soğuk ve hesapçıydılar. Hiçbir duygu yok, sadece yüksek bir patlama sesi var, diğerlerinden daha yüksek ve kendimi saklanmak için eğilmekten alıkoyamıyorum. Y a n a ğ ı m d a hafif bir yanma hissederken bile irkilmiyorum ve sonra arkamdan ağır bir şeyin düştüğünü duyuyorum. Dehşet kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde akmasına neden olurken titreyen bir nefes veriyorum.

Kahretsin, beni vurabilirdi! Onu lanetlemeye bile dilim varmıyor.

"Aferin kızıma," diye karanlık bir şekilde nefes alıyor. Elimi tutuyor ve beni ön kapıya doğru çekiyor. Cesetlere bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama gözlerim onlara takılıyor, çılgın bir rahatlama duygusuyla onları içime çekiyorum.

Kamerayı fark ettiğimde neredeyse kapıya varmıştık. Dikkatini çekmek için kolunu çektim. "Bekle, bu kamera." Tripoduyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu ve yanında küçük bir hafıza kartı yığını vardı.

"Ve?" diye tersliyor. Belli ki bundan haberi yok.

"Benim için kayıtlar yaptılar-" Duruyorum ama daha fazlasını söylememe gerek kalmıyor çünkü o anlıyor. "Bir çantaya ihtiyacımız var. Çantadan başka hiçbir şeye dokunmayın." Sesi çok gergin çıkmaya başladı. Bu hoşuma gitmiyor.

Gergin. Şimdiye kadar ikimiz arasında sakın olan oydu. İkimiz de akıl sağlığımızı kaybedemeyiz ve benim aklımı tamamen kaybettiğim çok açık.

Mutfakta bir kese kağıdı bulduk. Oturma odasına doğru koşarken ayağım sert bir şeye çarpıyor ve neredeyse takılıyorum. Etrafımdaki ölü yüzlere ve kana bakmamaya çalışıyordum ama gözlerim aşağıya dalıyor. Kan görüyorum, lanet olsun çok fazla! Sonra tanımak midemin çukuruna sertçe batıyor. Bu Steven! Tikintiyle geri çekiliyorum.

"Yine başlama şimdi. Buradan çıkmamız gerek," diye çıkışıyor Predator. Beni ileri doğru itiyor ve titreyen ellerimle kamerayı ve hafıza kartlarını çantaya koymasına yardım ediyorum.

Elimi tekrar tutuyor ve beni ön kapıdan dışarı çekiyor. Tam önüme bakıyorum ve sonra çimenleri görüyorum. Elini çekip kurtarıyorum ve sanki sonunda özgür kalmışım gibi ileri atılıyorum. Verandadan çıktıktan sonra titreyen bacaklarımın hareket ettirebildiği kadar hızlı koşuyorum.

Bacaklarımın tutmaması ve ot değil çakıl yemem için fazla uzağa gidemem. O kadar uzağa bile gidemedim. Hareket etmekten çok korkuyorum.

Olaclara dönüp bakamayacak kadar korkuyorum.

Arkamda çakılların çıtırdadığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. İçim parçalanıyor ve ağlamaya başlıyorum. Hıçkırıyorum çünkü Tanrı bile bana yardım etmeyecek.

"Cara." İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum. Sanki gerçekten önemsiyormuş gibi söylüyor. Kulağa rahatlatıcı geliyor. "Gitme vakti geldi. Artık güvendesin."

Yanımda çömeldiğinde ona ilk kez iyice bakabiliyorum. Koyu kahverengi saçları kısa ve düzgün, yanlardan tıraş edilmiş. Yüzü acımasız ve sert, sakalı onu daha da korkunç ve karanlık gösteriyor. Taştan yapılmış gibi görünüyor. Sonra gözlerini görüyorum, gri gözlerini. Vahşi gözler.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Kesinlikle her şeyi gören gözleri var, tıpkı arasında sıkışıp kaldığım duvarların her şeyi gördüğü gibi.

Bir an için duygular kabarmakla, bana yapılanların dehşetinde boğulmakla tehdit ediyor ama gözlerimi kapatıp ruhumu karartan boşluğa odaklanıyorum. Yaşadığım kâbusun anıları yerine boş duyguları tercih ederim.

"Şimdi gidiyoruz. Yürüyebilir misin?" diye sorarak beni karanlık düşüncelerimden kopardı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sahip olduğum adrenalin artık yok. "Tamam, yürümek yok o zaman," diyor. Kolları altımdan kayıyor ve beni kaldırıyor. Onun kollarında kendimi küçük hissediyorum. O benden çok daha büyük ama ben kendimi küçük hissediyorum çünkü bir zamanlar olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmamış.

Yürüyor ve konteynerden uzakta olduğu sürece nerede olduğu umurumda bile değıl.
Kendimi kapatıyor gibiyim, zihnim, bedenim, ruhum - her parçam savaşmaktan yoruldu.
"Güvendesin. Artık benimlesin." Duyduğum son sözler bunlar.

Damian ve Cara'nın hikayesine devam ~ Predator

Düşmanlardan Sevgililere Serisi

[Kalpsiz](#), Roman #1 ~ Carter Hayes & Della Truman

[Reckless](#), Roman #2 ~ Logan West & Mia Daniels

[Dikkatsiz](#), Roman #3 ~ Jaxson West & Leigh Baxter

[Acımasız](#), Roman #4 ~ Marcus Reed & Willow Brooks

[Shameless](#), Roman #5 ~ Rhett Daniels & Evie Cole

Hepsi tam uzunlukta, tek başına, karşılıksız aşk/ikinci şans romantizmi/yeniden bir araya gelen aşk/zıt kutuplar birbirini çeker romanlarıdır.

Michelle ile Online Bağlanın:

Bülten

FaceBook

Amazon

GoodReads

BookBub

Instagram

Twitter Web

sitesi

YAZAR HAKKINDA

Michelle Horst, Michelle Heard olarak değişiyor. Oğlumun soyadını alıyorum ;)

Michelle, okuyucularının içinde kaybolabileceği hikâyeler yaratmayı seven, çok satan bir Romantik Yazar. Kadını için savaşmaktan korkmayan alfa kahramanlara bayılıyor.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanlarıyla **i l g i l i**

en son haberleri, satışları ve harika hediyeleri almak için kaydolun →

http://eepurl.com/cUXM_P

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

TEŞEKKÜRLER

Sheldon, kalbimi ellerinde tutuyorsun. Bir annenin isteyebileceği en iyi evlat olduğu için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Morgan, Kelly, Kristine, Laura ve Leeann'a - kağıttan bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Ardent Prose'den Neda ve ekibine halkla ilişkilerimi yürüttükleri için özel olarak teşekkür ederim.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya teşekkür ederim.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.